ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης
Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)

Ἔκδοσις Γ΄ ♦ Θεσσαλονίκη 2018

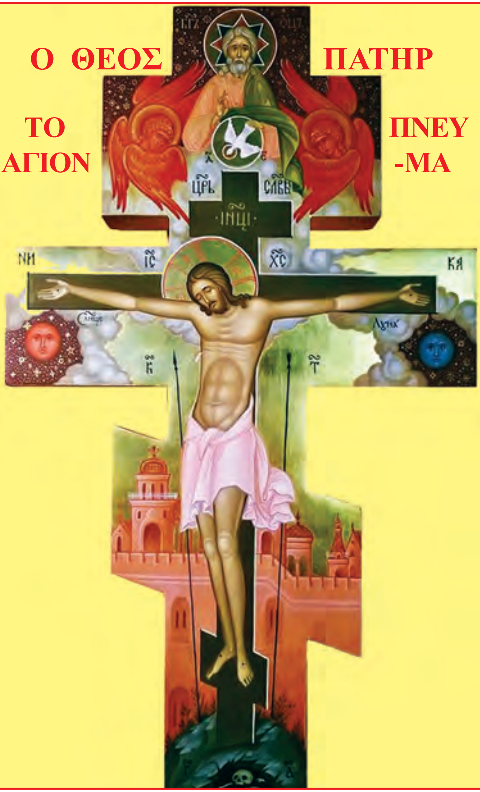
Η ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις ΣΩΜΑΤΟΣ ἀφθαρτισθέντος καὶ ψυχῆς ἕνωσις ἦν»

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑϹ Ὁ ΤΡΙϹΥΠΟϹΤΑΤΟϹ ΘΕΟϹ
ΙΣ ΧΣ
Ὁ ὬΝ
Ἡ ΣΤΕΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΜΡ ΘΥ
Η ΑΕΙ ΠΑΡΘΕΝΟϹ
Ο ΑΓΙΟϹ ΕΥΑΓΓΕΛΙϹΤΗϹ ΙΩΑΝΝΗϹ Ο ΘΕΟΛΟΓΟϹ
Ο ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥϹ ϹΤΕΦΑΝΟϹ
Ἡ ΘΕΟΤΟΚΟϹ ΜΑΡΙΑΜ
Ο ΠΡΟΦΗΤΗϹ ΔΑΝΙΗΛ

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τὸ Ἅγιον Μανδήλιον

(Ἔργον τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου
τῶν Γ.Ο.Χ. Ματθαίου Α΄ Καρπαθάκη)

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:
«Καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑΝ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ ΘΕΟΥ» (Ἀποκ. ΚΑ´ 2), ἔργον 18ου αἰῶνος, Μονὴ Πρέβελης Ρεθύμνου Κρήτης.

ΤΙΤΛΟΣ: Ἱερὸν Προσευχητάριον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
ΕΚΔΟΤΗΣ: *Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)*
ΕΚΔΟΣΙΣ Α´: *Ἀθῆναι, 23 Ἀπριλίου 1999*
ΕΚΔΟΣΙΣ Β´: *Θεσσαλονίκη, 6 Ἰανουαρίου 2014*
ΕΚΔΟΣΙΣ Γ´: *Θεσσαλονίκη, 15 Αὐγούστου 2018*

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

περιέχον τὰς καθ᾽ ἡμέραν προσευχὰς καὶ ἀκολουθίας

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)

Ἔκδοσις Γ΄ ◆ Θεσσαλονίκη 2018

Ὁ Ἀείμνηστος καὶ Ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ, κυρὸς Ματθαῖος ὁ Α΄ (Καρπαθάκης, 1/3/1861 - 14/5/1950), ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας τὸ 1949.

ΕΚ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Ματθαίου Α´ (Καρπαθάκη)

Περὶ τοῦ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

«...ὅτι ΘΕΟΝ αὕτη ΕΓΕΝΝΗΣΕΝ, ἴσον ἑαυτῷ ὄντα κατὰ πάντα ὅμοιον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ΑΝΑΡΧΟΝ τε κατὰ χρόνον καὶ ἀτελεύτητον ...καὶ ὅτι ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ αὕτη ΕΓΕΝΝΗΣΕ, τὰ τέσσερα μέρη δημιουργήσαντα τοῦ παντός. Καὶ ὅτι ἄνθρωπον ἐγέννησε, σταυρωθέντα σαρκί.» (Βρεσθένης Ματθαῖος, *Κῆπος Χαρίτων*, Ἀθῆναι 1936, σελ. 4,5)

Περὶ τῆς ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ:

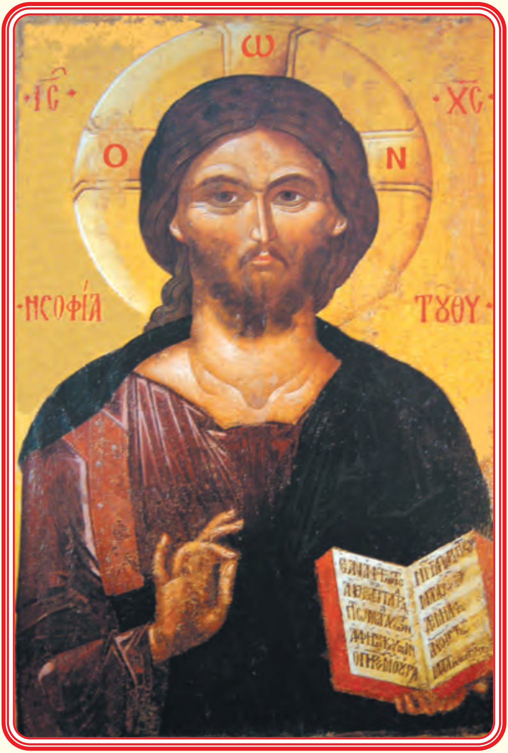

«Ἔστιν οὖν ἡ Ἁγία τοῦ ΘΕΟΥ Καθολικὴ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τὸ σύστημα τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος Ἁγίων Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ ἔθνη.» (Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος Καρπαθάκης, *Ἀποστασίας Ἔλεγχος*, 1934, σελ. 243)

Περὶ τῆς ΘΕΙΑΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ:

«Μᾶς κατηγορεῖ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος "ὅτι ἡμεῖς ἀσεβοῦμεν καὶ εἴμεθα ἱερόσυλοι... ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ"...» (Βρεσθένης Ματθαῖος, *Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος*, 1-10-1947, σελ. 4. Ἀναφορὰ εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ γίνεται ἐπίσης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ 1950* καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν *«Κ.Γ.Ο.» Ἀπρίλιος 1983.*)

«Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω... Ὁ ὬΝ καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ» (14ου αἰ., Βυζαντινὸν Μουσεῖον Θεσ/νίκης).

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ Χάρις τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ μᾶς ἠξίωσεν νὰ προβῶμεν εἰς τὴν παροῦσαν τρίτην ἔκδοσιν ***«Ἱεροῦ Προσευχηταρίου»*** διὰ τὰς καθ᾽ ἡμέραν πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ ὑφ᾽ ἡμῶν **πρώτη** ἔκδοσις ἐγένετο εἰς Ἀθήνας τὴν **23ην** Ἀπριλίου **1999.**

Ἡ **δευτέρα** ἔκδοσις ἐγένετο εἰς Θεσσαλονίκην τὴν **6ην** Ἰανουαρίου **2014.**

Ἡ **τρίτη** νῦν ἔκδοσις γίνεται εἰς Θεσσαλονίκην τὴν **15ην** Αὐγούστου **2018.**

Τὸ ἀνὰ χεῖρας ***Ἐγκόλπιον Προσευχητάριον,*** ὑπὸ τὸ παρὸν μικρὸν σχῆμα καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἐπιλεγμένας Ἱερὰς Ἀκολουθίας, σκοπεύει εἰς τὴν εὔκολον χρῆσιν καὶ μεταφοράν του, ὥστε νὰ καλύπτωνται εὐκαίρως αἱ ἄμεσοι ἀνάγκαι προσευχῆς τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, ὅπου καὶ ὅταν αὐτὸς τυγχάνῃ νὰ ταξειδεύῃ ἢ νὰ ἐργάζεται.

Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἔχει τὴν **ἔμφυτον ἀνάγκην** νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν Ζωοδότην Τρισυπόστατον Θεόν, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὸν Τίμιον Πρόδρομον, τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς **Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας,** διὰ νὰ ζητῇ καὶ λαμβάνῃ τὴν Ἁγιαστικὴν **Θείαν Χάριν,** καὶ νὰ διάγῃ ὑπὸ τὴν Σκέπην τοῦ Θεοῦ βίον εἰρηνικὸν καὶ θεάρεστον, ἐκφράζων εἰς κάθε πτυχὴν τῆς ζωῆς του τὸ Πανάγιον Θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω νὰ ἐπιτυγχάνῃ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεώς του εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἤτοι, τὴν Σωτηρίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του διὰ τῆς **κατὰ Χάριν Θεώσεως,** ὥστε μὲ Χριστιανὰ τέλη νὰ μεταβαίνῃ **ἀπὸ τὴν Στρατευομένην Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Θριαμβεύουσαν,** ὅπου ἡ Αἰώνιος Ζωὴ καὶ ἀκήρατος μακαριότης. Ἐν τῇ προσευχῇ ζεῖ τὸ **Σῶμα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,** ἡ ὁποία εἶναι **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ,** ἤτοι, **ἡ μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ**

ΘΕΟΥ Κοινωνία, Σχέσις καὶ Ἕνωσις τῶν λογικῶν κτισμάτων, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ παρὸν ***Προσευχητάριον*** συμπεριελήφθη ἐκ τοῦ *Μεγάλου Ὡρολογίου* τῆς Ἐκκλησίας: ***Τὸ Μεσονυκτικόν,*** ἄνευ τοῦ *«Ἀμώμου»,* ***ὁ Ὄρθρος*** μέχρι καὶ ***τὸν Ἑξάψαλμον, ἡ Ἐνάτη Ὥρα, ὁ Ἑσπερινός,*** μὲ Στιχηρὰ Τροπάρια ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (ὡς ἐγένετο κατὰ τὴν ἀγαστὴν προτίμησιν τοῦ Ἀειμνήστου καὶ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ματθαίου Α΄ Καρπαθάκη εἰς ὅλας τὰς παλαιὰς ἐκδόσεις τῶν *Προσευχηταρίων* του), τὸ ***Μικρὸν Ἀπόδειπνον*** μετὰ τῶν ***Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, ἡ Μικρὰ Παράκλησις*** εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἡ ***Πασχάλιος Ἀκολουθία*** τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος, τὰ καθορισμένα ***Ἱερὰ Τροπάρια δι᾽ ἑκάστην Ἡμέραν τῆς Ἑβδομάδος,*** καθὼς καὶ τὰ

Ἀναστάσιμα Ἀπολυτίκια τῶν Κυριακῶν εἰς τοὺς Ὀκτὼ Ἤχους, Ὕμνοι Κατανυκτικοί, καὶ αἱ ***Εὐχαὶ τῆς Τραπέζης.***

Ἐπὶ πλέον, πρὸ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεσονυκτικοῦ, παρατίθενται προκαταρκτικαὶ ***Νουθεσίαι καὶ Εὐχαὶ Ἁγίων*** διὰ νὰ προετοιμάζεται ὁ πιστὸς εἰς πνευματικὴν ἐγρήγορσιν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ***Προσευχηταρίου*** προστίθεται μία περιεκτικὴ **Ὁμολογία Ὀρθοδόξου Πίστεως,** ἐφόδιον κατὰ τῶν **πέντε** κυριωτέρων συγχρόνων Αἱρέσεων, τὰ δύο ***Σιγίλλια***, ἤτοι αἱ Ἱστορικαὶ Ἀποφάνσεις **τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων** ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὰ ἔτη **1583** καὶ **1593**, ***Πίναξ Νηστειῶν καὶ Καταλύσεων,*** ἓν στοιχειῶδες ***Ἑορτολόγιον μὲ τὰς Ἀκινήτους & Κινητὰς Ἑορτὰς*** τοῦ ἔτους, καθὼς καὶ εἷς ***Πίναξ Πασχαλίων*** κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὰ ἑπόμενα εἴκοσι **(20)** ἔτη.

Εὐχόμεθα τὸ παρὸν ***Προσευχητάριον*** νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον ἐκτέλεσιν τῶν καθημερινῶν καθηκόντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ νὰ ἀποτελέσῃ χρήσιμον Πνευματικὸν ἐφόδιον διὰ μίαν κατὰ Θεὸν ζωήν, ὥστε καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ ἔργων καὶ διὰ διανοημάτων νὰ δοξάζεται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα **τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,** ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 15ῃ Αὐγούστου 2018

Ὁ Ἐκδότης

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Μητρόπουλος)

Φορητὴ εἰκών, ἔργον 17ου αἰ., Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Ἀρετίου, Νεάπολις Λασιθίου Κρήτης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς» (Α' Θεσ. Ε' 17-18).

«Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω» (Ψαλμ. ΡΓ΄ 33).

«Ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε (Κύριε)» (Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 164).

Ὁ ἄνθρωπος ὅπως γνωρίζομεν εἶναι σύνθετος ἀπὸ δύο μέρη, ὑλικὸν σῶμα καὶ ἄϋλον, νοεράν, λογικὴν ψυχήν. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δύο αὐτῶν μερῶν χρειάζονται τὰ ἀντίστοιχα συστατικά, ὑλικὰ καὶ ἄϋλα, διὰ μὲν τὸ σῶμα αἱ ὑλικαὶ τροφαί, διὰ δὲ τὴν ψυχήν, ἡ ἄϋλος τροφή, ἤτοι, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Προσευχή, ἡ

Πίστις, ἡ Ἐλπίς, καὶ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὴν Πηγὴν τῆς ζωῆς, **τὸν Τρισυπόστατον Θεόν,** τὸν Δημιουργὸν παντὸς τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου κόσμου.

Ἡ παραμέλησις τῆς τροφῆς τοῦ σώματος ἐπιφέρει ἀσθενείας καὶ θάνατον. Ἡ παραμέλησις τῆς τροφῆς τῆς ψυχῆς ἐπιφέρει ἀντιστοίχως **ψυχικὰς ἀσθενείας** καὶ ψυχικὸν θάνατον. Θάνατος διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν βεβαίως δὲν εἶναι ἡ διάλυσίς της ἢ ἡ ἐξαφάνισίς της, ὡς νὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μέρη, ὅπως τὸ σῶμα. Ὄχι, διότι ἡ ψυχὴ εἶναι ἁπλοῦν πνεῦμα, ***«κατ᾽ εἰκόνα»*** τοῦ ὑπεραπλουστάτου Ἀκτίστου Θεοῦ. Θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι **ὁ χωρισμός της** ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἡ νέκρωσις πολλῶν ἐκ τῶν φυσικῶν της δυνάμεων. Γέγραπται γάρ: ***«Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις, ...καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παρα-***

πτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι» (Ἐφεσ. Β΄ 1, 5), καὶ πάλιν, ***«ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ... ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς»*** (Ματθ. Η΄ 22). Ἡ νενεκρωμένη ψυχή, χωρισμένη ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ στερουμένη τῶν πλείστων φυσικῶν της δυνάμεων, ἐπιδρᾶ ἐπιβλαβῶς καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος, μὲ συνέπειαν νὰ προκύπτουν **ἀσθένειαι καὶ νευρώσεις.** Μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ ἡ Θεία Γραφή: ***«Οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς Σου, οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου»*** (Ψαλμ. ΛΖ΄ 4). Ἀπ᾽ ἐναντίας, ἡ ψυχὴ ἡ ἡνωμένη μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Προσευχῆς, εἶναι ζῶσα καὶ ὑγιής, καὶ ἡ ὑγεία της ἐπιδρᾶ καὶ μεταφέρεται καὶ εἰς τὸ σῶμα, ὡς ὑγεία καὶ ὡς βαθεία εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ψυχή, ὡς ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα καὶ πολυτιμωτέρα τοῦ ὑλικοῦ σώματος, χρήζει σπουδαιοτέρας προσοχῆς, κατὰ τὴν νουθεσίαν τοῦ Κυρίου: ***«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστιν τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;»*** (Ματθ. ΣΤ΄ 25) Περὶ τῆς ψυχῆς λέγει ὁ Κύριος: ***«Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»*** (Ματθ. ΙΣΤ΄ 26)

Ὅσον ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ σώματος εἶναι αἱ ὑλικαὶ τροφαὶ καὶ ἡ ἀναπνοή, τόσον καὶ πολὺ περισσότερον ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ Προσευχὴ καὶ ἡ ***Θεία Χάρις.*** ***«Εἴπερ ἄρτος Ἀγγέλων λόγος, ᾧ ψυχαὶ τρέφονται καὶ ποτίζονται Θεὸν πεινῶσαι,***

καὶ ζητοῦσαι τροφὴν οὐ ῥέουσαν οὐδ᾽ ἀπιοῦσαν, ἀλλ᾽ ἀεὶ μένουσαν» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, *P.G.* 36, 545B).

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔμφυτον φυσικὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν Θεόν. Ἡ δὲ ἐπικοινωνία καὶ ὁμιλία μὲ τὸν Θεόν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ **Α** καὶ τὸ **Ω** εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι **Κοινωνία Προσώπων,** καὶ αὐτὸ λέγεται **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ.**

Ἡ Προσευχὴ εἶναι ἡ ἄμεσος ἐπικοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ χορηγεῖται ἡ ***Θεοποιὸς Ἄκτιστος Θεϊκὴ Χάρις.*** Διὰ τοῦτο, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, μᾶς ὑπενθυμίζει: ***«Μνημονευτέον γὰρ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον, ὡς ὁ Θεολόγος ἔφη Γρηγόριος»*** (*P.G.* 55, 703).

Ὅσοι ἔλαβον πεῖραν τῆς Προσευχῆς, τῆς **Θεουργοῦ** αὐτῆς συνομιλίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν παύουν παντοιοτρόπως νὰ μᾶς παραινοῦν πρὸς αὐτήν. Μετὰ μεγίστης

προθυμίας τρέχει πρὸς τὴν Προσευχὴν ὁ Προφήτης Ἠσαΐας: ***«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς»*** (Ἡσ. ΚΣΤ´ 9). Ὁμοίως καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ: ***«Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καί, πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ»*** (Ψαλμ. ΡΒ´ 1). Καὶ πάλιν: ***«Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον»*** (Ψαλμ. ΡΒ´ 22). Καὶ πάλιν: ***«Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου»*** (Ψαλμ. ΡΜ´ 2).

Ἄνευ τῆς Προσευχῆς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ στοιχῶμεν μὲ τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ συνοδοιπορῶμεν μὲ τοὺς Ἁγίους ἐν Πίστει καὶ Ἐλπίδι καὶ Ἀγάπῃ. Μέσῳ τῆς Προσευχῆς αἰτεῖται καὶ διὰ τῆς Προσευχῆς ταῦτα λαμβάνει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ: ***«Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου,***

ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου» (Ψαλμ. ΡΜΒ΄ 10). ***«Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς»*** (Ψαλμ. ΛΕ΄ 10).

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ***ψυχὴ*** τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ***ζωὴ*** τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ***νόημα*** τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἀλλὰ καὶ κάθε λογικῆς φύσεως, εἴτε ζώσης ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε κεκοιμημένης εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, εἴτε Ἀγγελικῆς ἐν τῷ οὐρανῷ. Ὑπὸ μίαν ἔννοιαν, προσεύχεται πᾶσα ἡ κτίσις, ἀκόμη καὶ ἡ ἄλογος καὶ ἄψυχος, κατὰ τὴν Ψαλμικὴν παραίνεσιν: ***«Αἰνεῖτε αὐτὸν ἥλιος καὶ σελήνη, αἰνεῖτε αὐτὸν πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.... Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι· πῦρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ· τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι κέδροι· τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη,***

ἑρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά» (Ψαλμ. ΡΜΗ΄ 3-10). **Πόσον ἀλογώτερος τῶν ἀλόγων καὶ ἀναισθητότερος τῶν ἀψύχων πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς διὰ νὰ μὴν προσεύχεται** πρὸς τὸν Δοτῆρα τῆς ζωῆς, πρὸς τὴν Πηγὴν τῆς συνέσεως, πρὸς τὴν Ἄβυσσον τῆς φιλανθρωπίας, πρὸς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, πρὸς τὸν **Θεόν,** τὸν γενόμενον καὶ ἄνθρωπον ἵνα τὸν ἄνθρωπον ἀναπλάσῃ κατὰ Χάριν ὡς θεόν; **Μόνον οἱ Δαίμονες δὲν προσεύχονται.**

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τοῦ **ΘΕΟΥ,** Ἄγγελοι, Δίκαιοι, Πατριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, Ἱεράρχαι, Μάρτυρες, Ὅσιοι, καὶ λοιποί, συνέζησαν μετὰ τῆς Προσευχῆς, **ὡς Θείας καὶ Ἱερᾶς Μυσταγωγίας,** διὰ τῆς ὁποίας κατορθοῦται **ἡ κατὰ Χάριν Θέωσις** ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ καὶ ἡ πρὸς **τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν** μετάβασις.

Ἡ προσευχή, ὅταν γίνεται μὲ ἁπλότητα, ἁγνότητα, πίστιν καὶ καθαρὰν καρδίαν ὡς **ἔμφυτος φυσικὴ ἀνάγκη** καὶ συμβαδίζει μὲ βίον σύμφωνον πρὸς τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἑνώνει μαζί Του, μᾶς καθιστᾶ διὰ τῶν Ἁγίων καὶ Ἱερῶν Μυστηρίων **μέλη τοῦ Σώματος τοῦ ΘΕΟΥ, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς μας.**

Ἡ προσευχὴ εἶναι Θεοδίδακτος. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε τοὺς Μαθητὰς καὶ πάντας τοὺς Πιστοὺς τὴν Προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ μάλιστα ὡς προσευχὴ τέκνων πρὸς Πατέρα: ***«Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...»*** (Ματθ. ΣΤ΄ 9-13).

Ἡ προσευχὴ εἶναι τεῖχος καὶ ὀχύρωμα ἔναντι τῶν πειρασμῶν, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ ἀκαθαίρετον πρόσταγμα τὸ Δεσποτικόν: ***«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν»*** (Ματθ. ΚΣΤ΄ 41).

Ἡ προσευχὴ εἶναι πάντοτε εὔκαιρος: ***«Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω»*** (Ἰακ. Ε´ 13).

Διὰ τῆς προσευχῆς ἀποκτᾶται ἐλευθερία ἐκ δεσμῶν καὶ φυλακῆς: ***«Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ»*** (Πράξ. ΙΒ´ 5).

Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει τῆς σωτηρίας του: ***«Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα ΚΥΡΙΟΥ σωθήσεται»*** (Ἰωὴλ Γ´ 5).

Διὰ τῆς προσευχῆς τελεῖται πᾶν Ἱερόν, Ἁγιαστικὸν Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Προσευχὴ καὶ ἡ Λατρεία, ὡς μία πηγαία εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα ἡμῶν εἶναι **ὅ,τι** εὐγενέστερον, **ὅ,τι** ὡραιότερον, **ὅ,τι** ἁγιώτερον στολίζει, ὁμορφαίνει, ἠρεμεῖ, ἁγιάζει καὶ **χαριτώνει**

τὸν ἄνθρωπον, καὶ φανερώνει τὴν ὑψηλοτέραν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀφεύκτως ἐκφράζεται εἰρηνικῶς καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ προσευχὴ εἶναι συνομιλία καὶ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἁγιωτέρα ἐργασία εἰς τὴν παροῦσαν ζωήν. ***«Δὲν εἶναι ἄλλη ἀρετὴ οὔτε ὑψηλοτέρα οὔτε ἀναγκαιοτέρα ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Προσευχήν...... Ἡ Ἱερὰ ὅμως Προσευχή, αὐτὴ μόνη ἑνώνει· αὐτὴ μόνη συνάπτει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀντιστρόφως τὸν Θεὸν μὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀποτελεῖ τὰ δύο εἰς πνεῦμα ἕν. Μὲ τὸ νὰ εἶναι μία ἄμεσος ἕνωσις καὶ ἕνας σφικτὸς σύνδεσμος τοῦ Κτίστου μὲ τὰ λογικὰ κτίσματα· ἔτσι ὑψηγορεῖ ὁ... Θεσσαλονίκης... Γρηγόριος.... ἡ δὲ τῆς εὐχῆς δύναμις, αὐτὴν ἱερουργεῖ καὶ τελεσιουργεῖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖον ἀνάτασίν τε καὶ***

ἕνωσιν**, σύνδεσμος οὖσα τῶν λογικῶν πρὸς τὸν Κτίσαντα κτισμάτων»* (Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης, *Περὶ Προσευχῆς*, ***Φιλοκαλία, σελ. 962, καὶ ***Ἀόρατος Πόλεμος***, Μέρος Δεύτερον, Κεφ. Δ΄).

Μία συνοπτικὴ προσευχὴ ἡ ὁποία ἀξίως θεωρεῖται περίληψις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ δύναται ἀδιαλείπτως ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας νὰ ἀναπέμπεται εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν Νηπτικῶν Ἁγίων Πατέρων **Νοερὰ Προσευχή:** ***«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».***

Τὸ δὲ νὰ αἰτῶμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν: ***«Καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε»*** (Ματθ. ΚΑ΄ 22).

Τοῦτο καὶ ἡμεῖς προθύμως, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐκ καρδίας νοερῶς ποιοῦμεν, ἐλπίζοντες ἀναμφιβόλως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεώς μας.

Ἔχοντας ὑπ᾽ ὄψιν μας ὅλα τὰ ἀνωτέρω, παρακαλοῦμε τὸν Θεόν, διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν Ἁγίων, ὅπως ἐμφυτεύσῃ καὶ ἐντὸς ἡμῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς προσευχῆς, καὶ τηρῇ πάντας ἡμᾶς ἡνωμένους ***τῇ Ἀκτίστῳ Αὐτοῦ Θείᾳ Χάριτι,*** καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν. Ἀμήν. Γένοιτο.

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με
τὸν ἁμαρτωλόν.»

● ♦ ●

«Ὑπεραγία Θεοτόκε,
σῶσον ἡμᾶς.»

ΝΟΥΘΕΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΥΧΑΙ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Εἰ βούλῃ, ἀνάγνωθι τὰς παραινέσεις:

Ὁ ἐν Ἁγίοις Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης καθὼς καὶ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὅσιος Δαυΐδ προέτρεπον τοὺς ὑποτακτικούς των καὶ τοὺς λοιποὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ὑπενθυμίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως λέγοντες:

«Παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ἂς φροντίσωμεν διὰ τὴν ψυχήν μας, ἂς μετανοήσωμεν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας τώρα ὅπου ἔχομεν καιρὸν εὐπρόσδεκτον, διὰ νὰ μὴ κλαίωμεν τότε εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς ἀνω-

φέλευτα· τώρα βοηθεῖ ὁ Θεὸς ἐκείνων ὅπου ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὴν κακὴν στράταν, καὶ τότε ἐξετάζει φοβερὰ τὰς πράξεις καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήσεις ὡς Κριτὴς ἀλάθητος, καὶ ἀπολαμβάνει πᾶς ἕνας κατὰ τὰς πράξεις του, ἄλλος ζωὴν αἰώνιον καὶ ἄλλος ἀτελεύτητον κόλασιν. Ἐπιμελεῖσθε δὲ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου.»

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐνουθέτει ὡς ἀκολούθως:

«Τί ζητεῖ ὁ Θεὸς παρὰ σοῦ, ἀδελφέ, πλὴν τῆς σωτηρίας σου; Ἐὰν δὲ σὺ ἀμελῇς καὶ οὐ βούλῃ σωθῆναι, καὶ τὰς εὐθείας ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ βαδίσαι, καὶ τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ μὴ θέλῃς ἐπιτελεῖν, σεαυτὸν ἀποκτείνεις, καὶ σεαυτὸν ἐκβάλεις τοῦ Θείου Νυμφῶνος.»

Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τὰς κατωτέρω δύο Εὐχὰς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Χρυσοῤῥήμονος εἰς τὴν Παναγίαν

καὶ Ζωοποιὸν Τριάδα, ἃς καθ᾽ ἑκάστην μετὰ τὸ ἐξεγερθῆναι τοῦ ὕπνου ηὔχετο, ὡς καὶ ἡμεῖς πρὸ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεσονυκτικοῦ δυνάμεθα λέγειν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι· Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀεὶ παρορῶν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταξιώσας με καὶ τὴν σήμερον θεάσασθαι. Δόξα Σοι, Παναγία Τριὰς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Προσκυνῶ τὴν ἀγαθότητά Σου τὴν ἀνεκδιήγητον. Ὑμνῶ τὴν μακροθυμίαν Σου τὴν ἀνεξιχνίαστον. Εὐχαριστῶ καὶ δοξολογῶ τὸ ἄμετρόν Σου ἔλεος, ὅτι μυρίων κολάσεων καὶ τιμωριῶν ὄντα ἄξιον, ἐλεεῖς καὶ εὐεργετεῖς με μυρίαις εὐεργεσίαις. Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, πάντων ἕνεκεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διάνοιξον τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου, τοῦ ἀκούειν με τὰ λόγιά Σου καὶ

συνιέναι καὶ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι ***«πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ. Μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ τὰς ἐντολάς Σου»,*** ἀλλ᾽ ***«ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ Νόμου Σου»*** (Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 19, 18). Ἐπὶ Σοὶ γὰρ ἐλπίζω, ὁ Θεός μου, ἵνα Σύ μου φωτίσῃς τὴν καρδίαν· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (*P.G.* 63, 923 - 924)

Ἡ Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, φορητὴ εἰκὼν 14ου αἰῶνος, Μουσεῖον Μπενάκη, Ἀθῆναι.

«Τὸ Τρίμορφον», ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, Ρωσικὴ εἰκών, ἔργον 20οῦ αἰῶνος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘ᾿ ΗΜΕΡΑΝ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς καὶ ἀναστὰς τῆς κλίνης, στῆθι μετ᾿ εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ὡς ὁ Τελώνης καὶ εἰπέ: (1)

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε,(2) Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν

---

(1) *Εἰς ὅλας τὰς Ἀκολουθίας, εἴ μεν παρίσταται Ἱερεύς, λέγει, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...*

(2) *Κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ Βασιλεῦ Οὐράνιε..., δὲν λέγεται.*

ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ [1]

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. ***(τρίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

---

[1] ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ Ἅγιος ὁ Θεός..., γ´ (3), λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ´ (3), καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... καὶ τὰ λοιπά..***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ Ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τὰ ἐφεξῆς Τριαδικά, Ἦχος α΄.

Ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσπίπτομέν Σοι, Ἀγαθέ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν Σοι, Δυνατέ· Ἅγιος, Ἅγιος,

Ἅγιος, εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος β΄.

Τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρας με, Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον, καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὰ χείλη μου ἄνοιξον, εἰς τὸ ὑμνεῖν Σε, Ἁγία Τριάς· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος γ΄.

Ἀθρόον ὁ Κριτὴς ἐπελεύσεται, καὶ ἑκάστου αἱ πράξεις γυμνωθήσονται· ἀλλὰ φόβῳ κράξωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον ιβ´ (12).

Εὐχὴ εὐχαριστήριος μεθ᾽ ἱκεσίας.

Ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξανιστάμενος εὐχαριστῶ Σοι, Ἁγία Τριάς, ὅτι διὰ τὴν πολλήν Σου ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν οὐκ ὠργίσθης ἐμοὶ τῷ ῥαθύμῳ καὶ ἁμαρτωλῷ, οὐδὲ συναπώλεσάς με ταῖς ἀνομίαις μου, ἀλλ᾽ ἐφιλανθρωπεύσω συνήθως καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν κείμενον ἤγειράς με εἰς τὸ ὀρθρίσαι καὶ δοξολογῆσαι τὸ κράτος Σου. Καὶ νῦν φώτισόν μου τὰ ὄμματα τῆς διανοίας, ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, τοῦ μελετᾶν τὰ λόγιά Σου καὶ συνιέναι τὰς ἐντολάς Σου, καὶ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, καὶ ψάλλειν Σοι ἐν ἐξομολογήσει καρδίας, καὶ ἀνυμνεῖν τὸ Πανάγιον Ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα.

Δόξα Σοι, Βασιλεῦ, Θεὲ Παντοκράτορ· ὅτι, τῇ Θείᾳ Σου καὶ φιλανθρώπῳ προνοίᾳ, ἠξίωσάς με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν Σου ἐξ ὕπνου ἀναστῆναι καὶ τυχεῖν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγίου Σου οἴκου. Δέξαι, Κύριε, καὶ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου, ὡς τῶν Ἁγίων καὶ Νοερῶν Σου Δυνάμεων· καὶ εὐδόκησον, ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως, προσενεχθῆναί Σοι τὴν ἐκ τῶν ῥυπαρῶν χειλέων μου αἴνεσιν· ὅπως κἀγὼ κοινωνὸς γένωμαι τῶν φρονίμων παρθένων, ἐν φαιδρᾷ λαμπηδόνι τῆς ψυχῆς μου, καὶ δοξάζω Σὲ τὸν ἐν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενον Θεὸν Λόγον. Ἀμήν.

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ «ΑΜΩΜΟΣ», ἤτοι τὸ ΙΖ΄ Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, Ψαλμὸς ΡΙΗ΄ (118), καὶ μετ᾽ αὐτόν,

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω εἰς Ἕνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιη-

θέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾽ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐκ Δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσ-

κυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 32-33).

Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Δεσποτικὴ ἢ Θεομητορικὴ ἑορτή, λέγομεν τὸ Ἀπολυτίκιον αὐτῆς, Δόξα... τὸ αὐτό, Καὶ νῦν... τὸ Κοντάκιον αὐτῆς. Εἰ δ᾽ ἄλλως, τὰ ἀκόλουθα τροπάρια:

Ἦχος πλ. δ΄.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὑ-

ρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν ὃν εὑρήσει ῥαθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς· ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν ἐννοοῦσα, ψυχή μου, γρηγόρησον ἀνάπτουσα λαμπάδα σου ἐν ἐλέῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε πρὸς σὲ ἐπελεύσεται ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα· Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος. Βλέπε οὖν, ψυχή μου, μὴ νυστάξῃς καὶ μείνῃς ἔξωθεν κρούουσα ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλ᾽ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐν ἐλέῳ πίονι, καὶ δώῃ σοι τὸν νυμφῶνα τὸν θεῖον τῆς δόξης Αὐτοῦ.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἀπόρθητον τεῖχος, τὸ τῆς σωτηρίας ὀχύρωμα, Θεοτόκε Παρθένε, ἱκετεύομεν. Τὰς τῶν ἐναντίων βουλὰς διασκέδασον· τοῦ λαοῦ σου τὴν λύπην εἰς χαρὰν μετάβαλε· τὸν κόσμον σου ἀνακάλεσον· τοὺς εὐσεβεῖς κραταίωσον· ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου πρέσβευε, ὅτι σὺ εἶ, Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν.

Κύριε, ἐλέησον *μ΄ (40).*

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων

ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς Ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν

ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Μαρδαρίου.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ Μονογενὲς Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δοῦλόν Σου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, λεγομένη ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου μέχρι τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων.

Κύριε Παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων καὶ πάσης σαρκός, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, καρδί-

ας τε καὶ νεφροὺς ὁ ἐτάζων, καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιστάμενος, τὸ ἄναρχον καὶ ἀΐδιον φῶς, παρ᾽ ᾧ οὐκ ἔστι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα· Αὐτός, ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, ἃς κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τῆς νυκτός, τῷ πλήθει τῶν σῶν οἰκτιρμῶν θαῤῥοῦντες, ἐκ ῥυπαρῶν πρὸς Σὲ χειλέων ποιούμεθα· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ διανοίᾳ, ἐκ γνώσεως ἢ ἀγνωσίας πλημμεληθέντα ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ναοὺς ἡμᾶς ποιῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ δώρησαι ἡμῖν ἐν ἀγρύπνῳ καρδίᾳ καὶ νηφούσῃ διανοίᾳ πᾶσαν τοῦ παρόντος βίου τὴν νύκτα ἡμᾶς διελθεῖν, ἀπεκδεχομένους τὴν παρουσίαν τῆς λαμπρᾶς καὶ ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου

καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ μετὰ δόξης ἐπὶ γῆς Κριτὴς τῶν ἁπάντων ἐλεύσεται, ἑκάστῳ ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἵνα μὴ ἀναπεπτωκότες καὶ ὑπνοῦντες, ἀλλ᾿ ἐγρηγορότες καὶ διεγηγερμένοι ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ εὑρεθῶμεν, καὶ ἕτοιμοι εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα τῆς δόξης Αὐτοῦ συνεισέλθωμεν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ Σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄῤῥητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ἀληθινὸν Φῶς, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰ σύμπαντα, καὶ Σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ.

Σὲ εὐλογοῦμεν, Ὕψιστε Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, τὸν ποιοῦντα ἀεὶ μεθ᾿ ἡμῶν μεγάλα τε καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά

τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, τὸν παρασχόντα ἡμῖν τὸν ὕπνον εἰς ἀνάπαυσιν τῆς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ ἄνεσιν τῶν κόπων τῆς πολυμόχθου σαρκός. Εὐχαριστοῦμέν Σοι, ὅτι οὐ συναπώλεσας ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐφιλανθρωπεύσω συνήθως, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν κειμένους ἡμᾶς ἤγειρας, εἰς τὸ δοξολογῆσαι τὸ κράτος Σου. Διὸ δυσωποῦμεν τὴν ἀνείκαστόν Σου ἀγαθότητα, φώτισον ἡμῶν τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν ἐκ τοῦ βαρέος ὕπνου τῆς ῥαθυμίας ἀνάστησον. Ἄνοιξον ἡμῶν τὸ στόμα καὶ πλήρωσον αὐτὸ τῆς Σῆς αἰνέσεως, ὅπως ἂν δυνηθῶμεν ἀπερισπάστως ᾄδειν τε καὶ ψάλλειν καὶ ἐξομολογεῖσθαί Σοι, τῷ ἐν πᾶσι καὶ ὑπὸ πάντων δοξαζομένῳ Θεῷ, τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί, σὺν τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ

ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ΡΚ΄ (120).

Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Μὴ δῴης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.

Ἰδού, οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

Κύριος φυλάξοι σε, Κύριος σκέποι σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου.

Ἡμέρας ὁ Ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ Σελήνη τὴν νύκτα.

Κύριος φυλάξοι σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ· φυλάξοι τὴν ψυχήν σου ὁ Κύριος.

Κύριος φυλάξοι τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμὸς ΡΛΓ΄ (133).

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου. Οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν ταῖς νυξὶν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 32-33).

Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄(3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄(3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα: Ἦχος πλ. δ΄.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων Σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἥμαρτον συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος εἰμὴ Σύ, ὁ δυνάμενος καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον, Κύριε, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου· ἐν Σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ,

τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν χωρηθῆναι ηὐδόκησε. Μακάριοι ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ταῖς σαῖς ἱκεσίαις κρατύνονται· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κύριε, ἐλέησον ιβ΄ (12).

Καὶ εὐθέως τὴν εὐχὴν ταύτην:

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐπ᾽ ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένων πα-

τέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ πίστει τελειωθέντων, καὶ συγχώρησον αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα, ἑκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν πλημμεληθὲν ὑπ᾽ αὐτῶν. Καὶ κατασκήνωσον αὐτοὺς ἐν τόποις φωτεινοῖς, ἐν τόποις χλοεροῖς, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός, ὅπου ἡ ἐπισκοπὴ τοῦ προσώπου Σου εὐφραίνει πάντας τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος Ἁγίους Σου. Χάρισαι αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὴν Βασιλείαν Σου καὶ τὴν μέθεξιν τῶν ἀφράστων καὶ αἰωνίων Σου ἀγαθῶν, καὶ τῆς Σῆς ἀπεράντου καὶ μακαρίας ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ζωή, ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων Σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ

Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Ὑπερένδοξε, Ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριὰς Ἁγία, δόξα Σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Συμφώνως πρὸς ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους προστίθενται καὶ τὰ ἀκόλουθα τροπάρια:

Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην

Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν, μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου, καὶ τὸ Ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον μ΄ (40). Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀπόντος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν:

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Ἡ Στέψις τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος
(Συμβολικὴ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ)

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.[(1)]

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε[(2)] ***προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.***

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

---

(1) *Τῇ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, μετὰ τὸ Δι᾽ εὐχῶν... λέγομεν τὸ Τρισάγιον, σελ. (32-33), Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...Κύριε, ἐλέησον ιβ΄ (12), Δεῦτε προσκυνήσωμεν... γ΄ (3).*

(2) *Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., ψάλλεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ΄ (3).*

Ψαλμὸς ΙΘ΄ (19).

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου καὶ ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.

Μνησθείη πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὁλοκαύτωμά σου πιανάτω.

Δῴη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.

Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα.

Πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου. Νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ.

Ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ· ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

Οὗτοι ἐν ἅρμασι, καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα.

Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν.

Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά Σε.

Ψαλμὸς Κ΄ (20).

Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ Σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος· ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Ζωὴν ᾐτήσατό Σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ Σου· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ᾽ αὐτόν.

Ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος· εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου Σου.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον· καὶ ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

Εὑρεθείη ἡ χείρ Σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς Σου· ἡ δεξιά Σου εὕροι πάντας τοὺς μισοῦντάς Σε.

Ὅτι θήσεις αὐτοὺς ὡς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου Σου· Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτούς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

Τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖς καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων.

Ὅτι ἔκλιναν εἰς σὲ κακά, διελογίσαντο βουλὰς αἷς οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

Ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον· ἐν τοῖς περιλοίποις Σου ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου· ᾄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 32-33).

Ἅγιος ὁ Θεός... γ´ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ´ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Καὶ τὰ ἐφεξῆς τροπάρια:

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἑκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ Σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεός· εὔφρανον ἐν τῇ δυνάμει Σου τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων. Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σήν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε, μὴ παρίδῃς, ἀγαθή, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε Θεοτόκε· στήριξον Ὀρθοδόξων πολιτείαν, σῷζε οὓς ἐκέλευσας βασιλεύειν, καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες τὸν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3).

Εἰ μὲν πάρεστιν ἱερεύς, λέγομεν τὸ ***Ἐν ὀνόματι Κυρίου, Πάτερ Ἅγιε, εὐλόγησον.*** *Εἰ δ᾽ οὐ, εὐθέως τό:*

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ [1]

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. ***(τρίς)***

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. ***(δίς)***

Ψαλμὸς Γ΄ (3).

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ᾽ ἐμέ.

---

[1] ***Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἑξαψάλμου, ἱστάμεθα μετὰ πάσης ἡσυχίας, σιωπῆς, κατανύξεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ, μὴ ποιοῦντες μετανοίας ἢ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, εἰ μὴ μόνον εἰς τὸ τέλος. Οὐδὲ κηρία ἀφήνομεν ἀναμμένα, παρὰ μόνον τὰς κανδήλας.***

Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου, καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ.

Ἐγὼ δὲ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι.

Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου, ὅτι Σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως· ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν Σου ἡ εὐλογία Σου.

Καὶ πάλιν.

Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

Ψαλμὸς ΛΖ΄ (37).

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ Σου παιδεύσῃς με.

Ὅτι τὰ βέλη Σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν χεῖρά Σου.

Οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς Σου· οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου.

Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ᾿ ἐμέ.

Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου, ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.

Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

Ὅτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου.

Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον Σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ᾽ ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

Ὅτι ἐπὶ Σοί, Κύριε, ἤλπισα· Σὺ εἰσακούσῃ, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Ὅτι εἶπον· μήποτε ἐπιχαρῶσι μοι οἱ ἐχθροί μου· καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου, ἐπ᾽ ἐμὲ ἐμεγαλοῤῥημόνησαν.

Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἕτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ, καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου.

Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι, καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Ψαλμὸς ΞΒ΄ (62).

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς Σοι ἡ σάρξ μου, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην Σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν Σου καὶ τὴν δόξαν Σου.

Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός Σου ὑπὲρ ζωάς· τὰ χείλη μου ἐπαινέσουσί Σε.

Οὕτως εὐλογήσω Σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου.

Ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθείη ἡ ψυχή μου, καὶ χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Εἰ ἐμνημόνευόν Σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ.

Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά Σου.

Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου· εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ· ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

Καὶ πάλιν.

Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ, ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός ***γ΄ (3).*** ***Κύριε, ἐλέησον*** ***γ΄ (3).*** ***Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.***

Ψαλμὸς ΠΖ΄ (87).

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον Σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ ἤγγισε.

Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον· ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Ὡσεὶ τραυματίαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός Σου ἀπώσθησαν.

Ἔθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Ἐπ᾽ ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός Σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς Σου ἐπήγαγες ἐπ᾽ ἐμέ.

Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς· παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας· ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν· διεπέτασα πρὸς Σὲ τὰς χεῖράς μου.

Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονταί Σοι;

Μὴ διηγήσεταί τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός Σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν Σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά Σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη Σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένῃ;

Κἀγὼ πρὸς Σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρωῒ ἡ προσευχή μου προφθάσει Σε.

Ἵνα τί, Κύριε, ἀπωθῇ τὴν ψυχήν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾿ ἐμοῦ;

Πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.

Ἐπ᾿ ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί Σου, οἱ φοβερισμοί Σου ἐξετάραξάν με.

Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα.

Ἐμάκρυνας ἀπ᾿ ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Καὶ πάλιν.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον Σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλμὸς ΡΒ΄ (102).

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ

πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις Αὐτοῦ.

Τὸν εὐϊλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου· ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς Αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα Αὐτοῦ.

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.

Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.

Καθ᾽ ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, ᾠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους Αὐτόν· ὅτι Αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμέν.

Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει.

Ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶ-

νος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην Αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον Αὐτοῦ, καὶ ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ ποιοῦντες τὸν λόγον Αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων Αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ, λειτουργοὶ Αὐτοῦ, οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ· ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν.

Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Ψαλμὸς ΡΜΒ΄ (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ᾖρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός Σου εἰμί.

Καὶ πάλιν.

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου. *(δίς)*

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός γ΄ (3), ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ «Θεὸς Κύριος...», κατὰ τὸν ἦχον τοῦ Ἀπολυτικίου τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν προβλεπομένην Τυπικὴν Διάταξιν.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. (Ψαλμ. ΡΔ΄ 1)

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. (Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 10)

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. (Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 23)

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἀνάλογα Ἀπολυτίκια τῆς ἡμέρας ἢ ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 211-222. Δόξα..., τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον προβλεπόμενον. Καὶ νῦν..., τὸ ἀντίστοιχον Θεοτοκίον.

Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀπόντος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν:

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΞΑΨΑΛΜΟΥ

ΤΗ͂ ΑΓΙΑ͂ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ͂ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ͂

Ἀντὶ τοῦ ***Θεὸς Κύριος...****, ψάλλομεν τὸ* ***Ἀλληλούϊα...*** *γ΄ (3), μετὰ τῶν ἐφεξῆς Στίχων:*

Ἦχος πλ. δ΄.

Στίχ. α΄. ***Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς.*** *(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 9)*

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄. ***Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.*** *(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 9)*

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. γ΄. ***Ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαίδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται.*** *(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 11)*

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. δ΄. ***Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακά, τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.*** *(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 15)*

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Εἶτα ψάλλονται, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ περιπτώσει ἐσημειώθη, τὰ Ἀπολυτίκια τῆς ἡμέρας, τὸ Θεοτοκίον, καὶ τέλος λέγεται τὸ «Δι᾽ εὐχῶν...»

ΠΑΝΑΓΙΑ: «Η ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ»
(Μονὴ Κουτλουμουσίου, Ἅγιον Ὄρος)

*Φορητὴ εἰκὼν ἐκ Σφάκας Λασιθίου, ἔργον τοῦ 1500,
Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν.*

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Θ΄ ΩΡΑΣ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.[1]

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε,[2] Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

---

(1) *Εἰς ὅλας τὰς Ἀκολουθίας, εἴ μεν παρίσταται Ἱερεύς, λέγει,* ***Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...***

(2) *Κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ* ***Βασιλεῦ Οὐράνιε...,*** *δὲν λέγεται.*

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (1)

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. ***(τρίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

---

(1) ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ Ἅγιος ὁ Θεός..., γ΄ (3), λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ΄ (3) καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... καὶ τὰ λοιπά..***

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ Ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον *ιβ΄ (12). Δόξα... Καὶ νῦν...*

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ΠΓ΄ (83).

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά Σου, Κύριε τῶν δυνάμεων· ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου.

Ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

Καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς.

Τὰ θυσιαστήριά Σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ Σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί Σε.

Μακάριος ἀνὴρ ᾧ ἐστιν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοί· ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος εἰς τὸν τόπον ὃν ἔθετο.

Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν·

πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐν Σιών.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι, ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεός, καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ Σου.

Ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Ἐξελεξάμην παραῤῥιπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν.

Ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος, ὁ Θεὸς χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Σέ.

Ψαλμὸς ΠΔ΄ (84).

Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν Σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ Σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργήν Σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ Σου.

Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν Σου ἀφ᾿ ἡμῶν.

Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῇς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργήν Σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός Σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ Σοί.

Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου, καὶ τὸ σωτήριόν Σου δῴης ἡμῖν.

Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν

αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ᾽ αὐτόν.

Πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ, τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται, καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Ψαλμὸς ΠΕ΄ (85).

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς Σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ.

Φύλαξον τὴν ψυχήν μου, ὅτι ὅσιός εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν Σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ Σέ.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς Σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εὔφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

Ὅτι Σύ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις Σε.

Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς Σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.

Οὐκ ἔστιν ὅμοιός Σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα Σου.

Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν Σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά Σου.

Ὅτι μέγας εἶ Σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, Σὺ εἶ Θεὸς μόνος.

Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ Σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι

τὸ ὄνομά Σου.

Ἐξομολογήσομαί Σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅτι τὸ ἔλεός Σου μέγα ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐῤῥύσω τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου.

Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ᾽ ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, καὶ οὐ προέθεντό Σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Καὶ Σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

Ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος Σου τῷ παιδί Σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης Σου.

Ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι Σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Καὶ πάλιν.

Ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι Σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός** γ΄ (3).* ***Κύριε, ἐλέησον** γ΄ (3).* ***Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας ἢ ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 211-222.

Τῇ δὲ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, ἀντ᾽ αὐτοῦ λέγομεν τὰ ἑξῆς μετὰ τῶν στίχων:

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ δι᾽ ἡμᾶς σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχος α΄:* Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν Σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν Σου συνέτισόν με.** ***(Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 169)

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ...

Στίχος β΄:* Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν Σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν Σου ῥῦσαί με.** ***(Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 170)

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ...

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι᾽ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ Σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν Σου, ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μὴ δὴ παραδῴης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ Ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην Σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός Σου ἀφ᾽ ἡμῶν, δι᾽ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ Σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν Σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν Ἅγιόν Σου. ***(Δαν. Γ΄, Προσευχὴ Ἀζαρίου, 10-11)***

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 86-87).

Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Κυριακή, λέγομεν τὴν Ὑπακοὴν τοῦ ἤχου· ἄλλως τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς ἡμέρας ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 211-217.

Βλέπων ὁ λῃστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας

ἐναπέκρυψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ᾽ ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὑρέθη ὁ Σταυρός Σου· τοῦ μὲν καταγομένου εἰς ᾅδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τεκοῦσα ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται ὁρώσης Σου τὴν σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεός μου.

Κύριε, ἐλέησον μ΄ (40).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσί-

του Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

***Κύριε, ἐλέησον** γ΄ (3).*

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ ζωοποιοῦ ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι ληστῇ

τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὁδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις Σου. Ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἆραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης Σου καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ᾽ ἱκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα. Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ Σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότῃ καὶ κηδεμόνι· καὶ οὕτω τοῖς Σοῖς ἀκολουθοῦντες

προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων Σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον *γ΄ (3),* ***ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον.*** *Καὶ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀπόντος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν:*

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ Θ΄ ΩΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
(ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ)

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε[2] προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Προοιμιακὸς Ψαλμὸς ΡΓ΄ (103).

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα.

---

[1] *Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., γ΄ (3), ψάλλεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ΄ (3).*

Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν· ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ.

Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα.

Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς Σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς Σου δειλιάσουσιν.

Ἀναβαίνουσιν ὄρη καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τὸν τόπον ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλῦψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῴων αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων Σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.

Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι· τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἡγεῖται αὐτῶν.

Ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγῳοῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρῶσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς Σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύ-

χωρος· ἐκεῖ ἑρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς Σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὔκαιρον· δόντος Σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός Σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος· ἀποστρέψαντος δέ Σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά Σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται.

Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου· ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν.

Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ· ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός γ΄

(3), ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.[1]

Ψαλμὸς ΡΜ´ (140).

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς Σέ· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, θυσία ἑσπερινή· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου.

Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις.

---

[1] ***Εἰ πάρεστιν Ἱερεύς, λέγει τὰ Εἰρηνικά, ἤτοι, τὴν Μεγάλην Συναπτήν. Εἴ δε μή, ἡμεῖς τὸ Κύριε, ἐλέησον ιβ´ (12) καὶ εὐθὺς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα...***

Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει, καὶ ἐλέγξει με· ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου.

Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν· ὡσεὶ πάχος γῆς ἐῤῥάγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστᾶ αὐτῶν παρὰ τὸν ᾅδην.

Ὅτι πρὸς Σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλῃς τὴν ψυχήν μου.

Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.

Ψαλμὸς ΡΜΑ΄ (141).

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου· τὴν θλῖψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ Σὺ ἔγνως τὰς τρίβους μου.

Ἐν ὁδῷ ταύτῃ ᾗ ἐπορευόμην, ἔκρυψαν παγίδα μοι.

Κατενόουν εἰς τὰ δεξιά, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

Ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε· εἶπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῇ ζώντων.

Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Εἰς στίχους ι΄ (10).

Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί Σου.

Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῷς μοι.

Εἰς στίχους η΄ (8).

Ψαλμὸς ΡΚΘ΄ (129).

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά Σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Γενηθήτω τὰ ὦτά Σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Εἰς στίχους στ΄ (6).

Στιχηρὰ Τροπάρια τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δευτεροῦντες αὐτά.

Στίχος: ***Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ Σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.*** *(Ψαλμ. ΡΚΘ΄ 3-4)*

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον ἀποκαλύπτων σοι, Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος καὶ φθεγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε, χαῖρε βάτε ἄφλεκτε, χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα, καὶ κλῖμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακὼβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία στάμνε τοῦ Μάννα, χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς, χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Στίχος: ***Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου ὑπέμεινά Σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον Σου, ἤλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον. (Ψαλμὸς ΡΚΘ΄ 5-6)***

Βουλὴν προαιώνιον....

Στίχος: ***Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον. (Ψαλμὸς ΡΚΘ΄ 6)***

Φαίνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον·

μετ᾽ ἐμοῦ, ἔφης γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσει ἐν τῇ μήτρᾳ μου, καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἁγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβεὶμ ἐπιβαίνοντος; Μή με δελεάσῃς ἀπάτῃ· οὐ γὰρ ἔγνων ἡδονήν· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Στίχος: ***Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ᾽ Αὐτῷ λύτρωσις· καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.*** ***(Ψαλμὸς ΡΚΘ΄ 7-8)***

Φαίνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος....

Στίχος: ***Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε Αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.*** ***(Ψαλμὸς ΡΙΣΤ΄ 1)***

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται. Τοῖς ἐμοῖς πίστευε ἀληθέσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς

τὸ ῥῆμά σου· καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα διὰ τῆς συγκράσεως.

Στίχος:* Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. *(Ψαλμὸς ΡΙΣΤ΄ 2)

Θεὸς ὅπου βούλεται....

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος β΄. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ᾽ αἰῶνος μυστήριον ἀποκαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβὼν μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσηται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρ-

χάγγελος Παρθένῳ μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἐπιλύχνιος Εὐχαριστία.

Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης ἀθανάτου Πατρός, Οὐρανίου, Ἁγίου, Μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. Ἄξιόν Σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς· Διὸ ὁ κόσμος Σὲ δοξάζει.

Τὰ καθ᾽ ἡμέραν Προκείμενα.

Τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου. ***(δίς) (Ψαλμ. ΡΛΓ΄ 1)***

Στίχος: Οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν. (Ψαλμ. ΡΛΓ΄ 1)

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον...

Τῇ Δευτέρᾳ ἑσπέρας, Ἦχος δ΄.

Κύριος εἰσακούσεταί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν. *(δίς)* *(Ψαλμ. Δ΄ 4)*

Στίχος: ***Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου.*** *(Ψαλμ. Δ΄ 2)*

Κύριος εἰσακούσεταί μου...

Τῇ Τρίτῃ ἑσπέρας, Ἦχος α΄.

Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. *(δίς)* *(Ψαλμ. ΚΒ΄ 6)*

Στίχος: ***Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.*** *(Ψαλμ. ΚΒ΄ 1)*

Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με...

Τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. α΄.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματι Σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει Σου κρινεῖς με. *(δίς)* *(Ψαλμ. ΝΓ΄ 3)*

Στίχος: ***Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.*** *(Ψαλμ. ΝΓ΄ 4)*

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματι Σου σῶσόν με...

Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. ***(δίς)*** ***(Ψαλμ. ΡΚ΄ 2)***

Στίχος: ***Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου.*** ***(Ψαλμ. ΡΚ΄ 1)***

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου...

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἔλεός Σου προφθάσει με. ***(δίς)*** ***(Ψαλμ. ΝΗ΄ 10-11)***

Στίχος: ***Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.*** ***(Ψαλμ. ΝΗ΄ 1)***

Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ...

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. ***(Ψαλμ. ϞΒ΄ 1)***

Στίχος: ***Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.*** ***(Ψαλμ. ϞΒ΄ 1)***

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...

Στίχος:* Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται. *(Ψαλμ. ϞΒ´ 1)

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...

Μετὰ τὸ προκείμενον, ἡ παροῦσα εὐχή.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ᾽ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν

καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια ἐκ τῶν Τροπαρίων τῶν Αἴνων τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ἁψίδων ὁ Γαβριὴλ καταπτάς, εἰς Ναζαρὲτ ἐπέστη πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τό, Χαῖρε· συλλήψῃ Υἱὸν τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἁπάντων καὶ λυτρωτὴν τῶν βοώντων σοι τό, Χαῖρε Ἁγνή.

Στίχος: Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. (Ψαλμὸς ΜΔ΄ 11-12)

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον ἐξ οὐρανοῦ κομίσας ἀνεβόα τό, Χαῖρε· συλλήψῃ ἐν γαστρί σου τὸν σοὶ χωρητὸν

καὶ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητον· καὶ κυοφόρος ὀφθήσῃ τοῦ ἐκ Πατρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἀνατείλαντος.

Στίχος: ***Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.*** *(Ψαλμὸς ΜΔ΄ 13)*

Ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ προανάρχου Πατρός, μὴ χωρισθεὶς τῶν ἄνω, νῦν ἐπέστη τοῖς κάτω, δι᾿ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν οἶκτον λαβὼν τοῦ καθ᾿ ἡμᾶς ὀλισθήματος, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβών, ἐμορφώθη τὸ ἀλλότριον.

Στίχος: ***Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν Σοι καὶ ψαλλάτωσάν Σοι.*** *(Ψαλμὸς ΞΕ΄ 4)*

Ὁ ἐκ Πατρὸς ἀϊδίως καὶ ἐκ Μητρὸς χρονικῶς, φανερωθεὶς τῷ κόσμῳ, Ὑπερούσιος Λόγος, μορφὴν δούλου λαμβάνει καὶ γίνεται σάρξ, μὴ ἐκστὰς τῆς Θεότητος· καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀναπλάττει ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἀσπόρως συλλαβούσης Αὐτόν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος β΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριὴλ τῇ Κεχαριτωμένῃ σήμερον· Χαῖρε, ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε· μὴ καταπλαγῇς τῇ ξένῃ μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσῃς, Ἀρχάγγελός εἰμι· ὄφις ἐξηπάτησεν Εὔαν ποτέ, νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαράν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν Κύριον Ἄχραντε.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν Σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά Σου, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραήλ. (Λουκ. Β΄ 29-32)

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ ***(βλέπε σελ. 86-87).***

Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν...

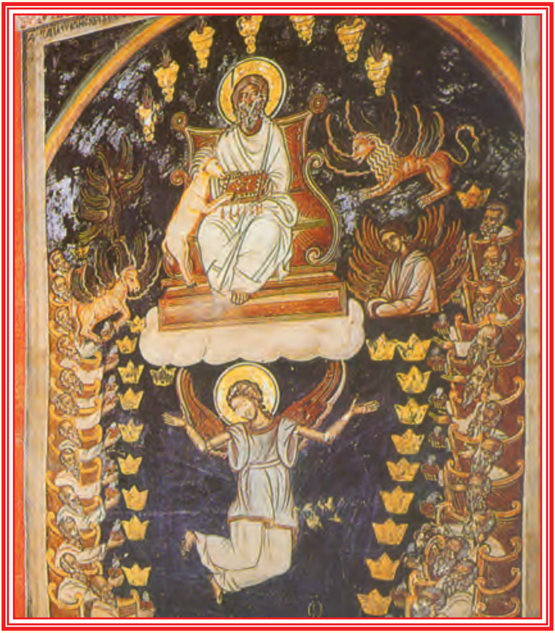
Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἀνάλογα Ἀπολυτίκια τῆς ἡμέρας ἢ ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 211-222 Δόξα..., τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον προβλεπόμενον. Καὶ νῦν..., τὸ ἀντίστοιχον Θεοτοκίον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀπόντος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν:

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (Ἀποκ. Δ΄ 1 - Ε΄ 14). Ἀπεικονίζεται ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ καθήμενος ἐπὶ ΘΡΟΝΟΥ, τὸ Ἐσφαγμένον Ἀρνίον, ὁ Χριστός, καὶ αἱ Ἑπτὰ Λυχνίαι, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τοιχογραφία τραπέζης Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.[1]

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε,[2] Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

---

(1) *Εἰς ὅλας τὰς Ἀκολουθίας, εἴ μεν παρίσταται Ἱερεύς, λέγει, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...*

(2) *Κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ Βασιλεῦ Οὐράνιε... δὲν λέγεται.*

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ [1]

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. ***(τρίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

---

[1] ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ Ἅγιος ὁ Θεός..., γ΄ (3), λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ΄ (3) καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... καὶ τὰ λοιπά..***

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ Ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον *ιβ΄ (12).* ***Δόξα... Καὶ νῦν...***

Μετανοίας γ΄ (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Ψαλμὸς ΞΘ΄ (69).

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου.

Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι, εὖγε, εὖγε.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ Σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές Σε, ὁ Θεός.

Καὶ λεγέτωσαν διὰ παντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν Σου.

Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμὶ καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι.

Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς ΡΜΒ΄ (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν Δεξιᾷ τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εὐλογήσω Σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν Σοι.

Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ Φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεος Σου τοῖς γινώσκουσί Σε.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ᾽ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά Σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί Σου.

Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου μὴ παρίδῃς.

Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω εἰς Ἕνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾽ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐκ Δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Ἡ «Παναγία τοῦ Βλαδιμήρ», Βυζαντινὴ εἰκών, ἔργον τοῦ 12ου αἰῶνος, Μουσεῖον Μόσχας.

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσὴφ σπουδῇ ἐπέστη ὁ ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· Ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου λαβόντα δούλου μορφήν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

ΟΙ ΚΔ΄ ΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ

Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε *(ἐκ τρίτου, καὶ μεθ᾽ ἑκάστην ἐκφώνησιν τοῦ στίχου λέγομεν:* ***Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς****)*· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ σωματούμενόν Σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία ἑαυτὴν ἐν ἁγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Γνῶσιν ἄγνωστον γνῶναι ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· ἐκ λαγόνων ἁγνῶν Υἱὸν πῶς ἔστι τεχθῆναι δυνατόν; Λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀποῤῥήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλῖμαξ ἐπουράνιε, δι᾽ ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀῤῥήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν· χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐπεσκίασε τότε πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ, καὶ τὴν εὔκαρπον ταύτης νηδὺν ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ἔχουσα Θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ

δὲ βρέφος ἐκείνης, εὐθὺς ἐπιγνὸν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε· καὶ ἅλμασιν ὡς ᾄσμασιν ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παῤῥησία.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσὴφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν, Ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἔφη·

Ἀλληλούϊα.

Ἤκουσαν οἱ ποιμένες τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἣν ὑμνοῦντες εἶπον·

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μῆτερ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στεῤῥὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐγυμνώθη ὁ ᾍδης· χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλῃ· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι᾿ αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν Αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσί τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μῆτερ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας· χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ Μάγοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκτελέσαντές Σου τὸν χρησμὸν καὶ κηρύξαντές

Σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρῴδην ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν·

Ἀλληλούϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος, τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης, Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραὼ τὸν νοητόν· χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωήν.

Χαῖρε, πύρινε στῦλε ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς ἁγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος τοῦ παρόντος αἰῶνος μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος, διόπερ ἐξεπλάγη Σου τὴν ἄῤῥητον σοφίαν, κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν ἐμφανίσας ὁ Κτίστης ἡμῖν τοῖς ὑπ᾽ αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπου-

σα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ᾿ οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννῶσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παῤῥησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς Αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπική, γέγονε, καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου ἀκουούσης ταῦτα·

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ Μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβείμ· χαῖρε, οἴκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφείμ.

Χαῖρε, ἡ τἀναντία εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐλύθη παράβασις· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεὶς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς Σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον, τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους ὡς ἰχθύας ἀφώνους ὁρῶμεν ἐπὶ σοί, Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ πῶς καὶ Παρθένος μένεις καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἁλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων, ὡς Θεός, δι᾿ ἡμᾶς ἐφάνη καθ᾿ ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεός, ἀκούει·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κατεσκεύασέ σε Ποιητής, Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρα σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχρῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἁγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἁρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν Σου· ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδὰς ἂν προσφέρωμέν Σοι, Βασιλεῦ Ἅγιε, οὐ-

δέν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς Σοὶ βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄϋλον ἅπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου· χαῖρε, βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύῤῥητον, ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἁμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαῖρε, λουτὴρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὀσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἐπεδήμησε δι᾿ ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναόν, Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μείζων.

Χαῖρε, κιβωτὲ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα, βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον, Ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ὦ πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων ἁγίων Ἁγιώτατον Λόγον ***(ἐκ τρίτου, καὶ μεθ᾽ ἑκάστην ἐκφώνησιν τοῦ στίχου λέγομεν: Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)***, δεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς συμβοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ σωματούμενόν Σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τὰ κάτωθι τροπάρια:

Θεοτοκίον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος γ΄.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἁγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖον σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον· τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον...

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε, τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Τροπάρια ὅμοια. Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν· ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὴν ταχεῖαν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα, ἁγνή, καταπράϋνον τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσαν μου ψυχὴν ἀνάστησον, Θεοτόκε· οἶδα

γὰρ οἶδα, Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε, ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωήν· χαῖρε, ἀκήρατε κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰ δὲ μή, λέγε τὸ ***Ἄξιον ἐστιν...*** *καὶ τὰ ἐφ᾽ ἑξῆς.*

Ἦχος πλ. α΄.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐλπίς μου γλυκυτάτη καὶ ἀναψυχή μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου χαρά, Παναγία μου, χαρᾶς ἐκείνης δεῖξόν με μέτοχον, Πάναγνε. Ἀμήν.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 126-127).

Ἅγιος ὁ Θεός... γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Κυριακή, λέγομεν τὴν Ὑπακοὴν τοῦ ἤχου· ἄλλως τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς ἡμέρας ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 211-217.

Κύριε, ἐλέησον μ΄ (40).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτω-

λοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

***Κύριε, ἐλέησον** γ´ (3).*

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, Παύλου Μοναχοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μονῆς τῆς Εὐεργέτιδος.

Καὶ σῶσον καὶ βοήθησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἁγνὴ Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα· ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις τῇ παραδόξῳ σου κυήσει ἑνώσασα καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα· ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπὶς καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια· ἡ ἑτοίμη ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ

πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον. Μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἐμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμίᾳ, γνώμῃ δοῦλον γενόμενον· ἀλλ᾽ ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ᾽ ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν· καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παῤῥησίᾳ χρωμένη δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξῃ κἀμοὶ τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος· καί, παριδών μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι ἀεὶ ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος· ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς

τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτειχίζουσα καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόῤῥω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀποῤῥήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἧς καὶ τύχοιμι, Δέσποινα μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν Ἀντιόχου Μοναχοῦ τῆς Λαύρας τοῦ

Ἁγίου Σάββα καὶ συγγραφέως τοῦ Πανδέκτου. (Παραλείπεται ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις.)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἡδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ᾽ ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμισον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς Σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν Σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν

τὴν Σὴν δοξολογίαν χάρισαι, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν, τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὑπερένδοξε, Ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησε ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριὰς Ἁγία, δόξα Σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ΄.
(Παρακλητική, Β΄ Στιχολογία Κυριακῆς)

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα

ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναὲ καὶ παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν. Τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Εὐχὴ εἰς τὸν φύλακα Ἄγγελον τῆς ψυχῆς.

Ἅγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστώς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ ταλαιπώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλείπῃς με τὸν ἁμαρτωλὸν, μηδὲ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκρασίαν μου· μὴ δώῃς χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι κατακυριεῦσαί μου τῇ καταδυναστείᾳ τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος· κράτησον τῆς ἀθλίας καὶ παρειμένης χειρός μου, καὶ ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ναί, Ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καὶ σκεπαστὴς

τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ εἴ τι ἥμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν· σκέπασόν μοι ἐν τῇ παρούσῃ νυκτί καὶ διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἔν τινι ἁμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεὸν· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ ἐπιστηρίξαι με ἐν τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἄξιον ἀναδεῖξαι με δοῦλον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.

Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τὰς κάτωθι δύο εὐχάς:

Εὐχὴ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐπὶ τῇ ἐνοχλήσει πονηρῶν λογισμῶν.

Παναγία Δέσποινά μου Θεοτόκε, ἀποδίωξον ἀπ᾽ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου, τὴν ἀκηδείαν, τὴν λήθην, τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀμέλειαν καὶ πάντας τοὺς πονηροὺς λογισμούς καὶ αἰσχροὺς καὶ βλασφήμους ἀποσόβησον ἐκ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώ-

ρου μου καρδίας καὶ ἐκ τῆς μεμολυσμένης μου ψυχῆς καὶ τοῦ ἐσκοτισμένου μου νοός, καὶ κατάσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν καὶ ἐλέησόν με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων, καὶ πασῶν τῶν κακῶν μου ἐλευθέρωσον πράξεων, τῶν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ὅτι ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, καὶ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον δεδοξασμένον εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἐπὶ μετανοίᾳ διὰ τὰ τῆς ἡμέρας ἁμαρτήματα.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν Ἁγίαν Σου Μητέρα τιμιωτέραν ἀναδείξας πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων· Αὐτός, Πανάγαθε, διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων, παρακλήθητι, καὶ συγχώρησόν μοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ Σου, εἴ τι ἥμαρτον σήμερον ὡς

ἄνθρωπος, μᾶλλον δὲ ὡς ἀπάνθρωπος, τὰ ἑκούσιά μου πταίσματα καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ ἐκ συναρπαγῆς καὶ ἀπροσεξίας, καὶ πολλῆς μου ῥαθυμίας, καὶ ἀμελείας γεγενημένα· εἴτε τὸ Ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον ὤμοσα, εἴτε ἐπιώρκησα, ἢ ἐβλασφήμησα κατὰ διάνοιαν, ἢ ἔν τινι Σὲ παρώργησα, ἢ ἔκλεψα, ἢ ἐψευσάμην, ἢ φίλος παρέβαλε πρὸς ἐμὲ καὶ παρεῖδον αὐτόν, ἢ ἀδελφὸν ἔθλιψα καὶ παρεπίκρανα, ἢ ἱσταμένου μου ἐν προσευχῇ καὶ ψαλμωδίᾳ, ὁ νοῦς μου ὁ πονηρὸς εἰς τὰ πονηρὰ καὶ βιωτικὰ περιεπόλευσεν, ἢ παρὰ τὸ πρέπον ἐτρύφησα, ἢ εὐτράπελα ἐλάλησα, ἢ ἀφρόνως ἐγέλασα, ἢ ἐκενοδόξησα, ἢ ὑπερηφανευσάμην, ἢ κάλλος μάταιον ἐθεασάμην καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐθέλχθην τὸν νοῦν, ἢ τὰ μὴ δέοντα ἐφλυάρησα, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδελφοῦ μου πε-

ριεργασάμην καὶ κατέκρινα αὐτόν, καὶ τὰ ἐμαυτοῦ ἀναρίθμητα ἐλαττώματα παρεβλεψάμην, εἴτε τῆς προσευχῆς μου ἠμέλησα, εἴτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρὸς ἠθέτησα, καὶ αὐτὴν οὐκ ἐφύλαξα, εἴτε τι ἄλλο πονηρὸν ἐπενόησα. Ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα, ἅπερ ἔπραξα καὶ οὐ μέμνημαι, συγχώρησόν μοι ὁ Θεὸς τῷ ἀχρείῳ δούλῳ Σου καὶ ἐλέησόν με ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα ἐν εἰρήνῃ κοιμηθῶ καὶ ὑπνώσω [*ἢ* ἀγρυπνήσω] ὁ ἄσωτος ἐγώ, δοξάζων Σε, σὺν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰ δὲ μή, εὐθὺς λέγε:

Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ

καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. ***(τρίς)***

Εἶτα τὸ ἀπολυτίκιον τῆς τρεχούσης ἑορτῆς καὶ τοῦ Ναοῦ, καὶ εὐθὺς λέγε:

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ᾽ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἁγνή, μόνη εὐλογημένη.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀπόντος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν:

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Ἡ ἐκ ΤΑΦΟΥ ἔνδοξος ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, ἀντὶ τοῦ Μεσονυκτικοῦ, τῶν Ὡρῶν, καὶ τοῦ Ἀποδείπνου, μετὰ τὸ ***Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς...*** *λέγονται χῦμα τὰ κάτωθι:*

Ἦχος πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. *γ' (3)*

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτὸς Σοῦ ἄλλον οὐκ οἴδαμεν, τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν

Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. *γ' (3)*

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὑροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ ἀϊδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; Βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σῴζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ᾅδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ᾅδῃ δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Λῃστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ, μετὰ

Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὡραιότερος ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος Σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ Κύριε, ἐλέησον μ' (40), Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν τιμιωτέραν... Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...

Τρισσεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ, ἐν ταῖς Ὥραις, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ «Γοργοϋπήκοος», φορητὴ εἰκών, ἔργον Συνοδείας Εἰσοδίων Θεοτόκου, Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος, 1985.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Θεοστηρίκτου Μοναχοῦ, κατ᾽ ἄλλους δὲ Θεοφάνους.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψαλμὸς ΡΜΒ´ (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ᾖρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

Εἶτα ψάλλομεν τετράκις τό:

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Καὶ εὐθὺς τὰ παρόντα τροπάρια:

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ᾽ ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὸ αὐτὸ ἢ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ναοῦ.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50), (λέγεται χῦμα).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν

ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ ἑπομένου Κανόνος εἰς ἦχον πλ. δ΄.

Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἱρμός.

Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω σωτηρίαν ἐπιζητῶν· Ὦ Μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαὶ πολλῆς ἀθυμίας ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχήν. Εἰρήνευσον, Κόρη, τῇ γαλήνῃ τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεὸν δυσωπῶ, Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ ἀξίωσον, μόνη Θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

ᾨδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, Σύ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ Σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθημι σέ, Θεογεννῆτορ Παρθένε· σύ με κυβέρνησον πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Πανύμνητε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἱκετεύω, Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου· σὺ γάρ, Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη Πανάχραντε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαλεπαῖς ἀῤῥωστίαις καὶ νοσεροῖς πάθεσιν ἐξεταζομένῳ, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γὰρ ἀνελλιπῆ σε γινώσκω θησαυρόν, Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις Ἱερέως καὶ μνημόνευσις ὀνομάτων, ἡμεῖς δέ, **Κύριε, ἐλέησον** *ιβ´ (12).*

Κάθισμα. Ἦχος β´. **Τὰ ἄνω ζητῶν.**

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγή, τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα, πρόφθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ὠδὴ δ´. Ὁ Εἱρμός.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας Σου τὸ μυστήριον· κατενόησα τὰ ἔργα Σου καὶ ἐδόξασά Σου τὴν Θεότητα.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἡ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἡ τὸν εὔσπλαγχνον κυήσασα καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων, εὐχαριστήριον ἀναμέλπομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί Σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ τὴν Σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἔμπλησον, Ἁγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, Θεοτόκε Ἁγνή, ἡ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ Φῶς τεκοῦσα τὸ Θεῖον καὶ Προαιώνιον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴασαι Ἁγνὴ τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν τῇ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

ᾨδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾍδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι, ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς τῷ θανάτῳ, τὴν τῇ φθορᾷ καὶ θανάτῳ μου φύσιν κατασχεθεῖσαν, Παρθένε, δυσώπησον τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ῥύσασθαι.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον καὶ ἐπη-

ρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα· Ὦ Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ᾽ ἡ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αἴτησις Ἱερέως καὶ μνημόνευσις ὀνομάτων, ἡμεῖς δέ, Κύριε, ἐλέησον ιβ´ (12).

Κοντάκιον. Ἦχος β´.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν ἡ προστατεύουσα ἀεί, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Α´ Ἀντίφωνον Ἀναβαθμῶν τοῦ Δ´ Ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον, Σωτήρ μου. ***(δίς)***

Οἱ μισοῦντες Σιὼν αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι. ***(δίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον:

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. *(δίς)*

Στίχος: Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. (Ψαλμ. ΜΔ΄ 11-12)

Τοῦ ὀνόματός Σου μνησθήσομαι ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

(Ὁ Ἱερεύς: «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι...») (1)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου, τὸ ἀνάγνωσμα.

(Λουκ. Α΄ 39-49, 56)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ

---

(1) *Ἀπόντος Ἱερέως, ἀναγιγνώσκομεν μὲ εὐλάβειαν ἡμεῖς τὸ Εὐαγγέλιον χῦμα.*

εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ Ἅγιον τὸ Ὄνομα Αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα Σοι Κύριε, Δόξα Σοι.

Ἦχος β΄.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριὰς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ καταπιστεύσῃς με ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ, Παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου σου· θλίψις γὰρ ἔχει με· φέρειν οὐ δύναμαι τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα· σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδὲ ποῦ

προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος, καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλήν σου· Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπὶς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μή μου παρίδῃς τὴν δέησιν, τὸ συμφέρον ποίησον.

Θεοτοκία ὅμοια.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατῃσχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἁγνὴ Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ᾽ αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῷζε πόλιν, ποίμνην καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν μὲ Σταυρόν: «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου...», καὶ ἡμεῖς, Κύριε, ἐλέ-

ησον ιβ΄ (12). Μετὰ δὲ τό: «Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...» ἀποπληροῦμεν τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος τὴν φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου κατῴκησας τῷ κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους ὃν ἐγέννησας, Μῆτερ Ἁγνή, δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πται-

σμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας καὶ θύραν μετανοίας τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀῤῥωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδῃς, Παρθένε, ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας, Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν Κεχαριτωμένην.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῶν πειρασμῶν, σύ, τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν, ὁ Εἱρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε Ἁγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ῥοήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσῃς, ἡ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον ἀφῃρηκότα, Παρθένε, Χριστὸν κυήσασα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλή-

ρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λιμὴν καὶ προστασία τῶν σοὶ προσφευγόντων γενοῦ, Παρθένε, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγή τε καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φωτός σου ταῖς ἀκτῖσι λάμπρυνον, Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Κακώσεως ἐν τόπῳ τῷ τῆς ἀσθενείας ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, ἐξ ἀῤῥωστίας εἰς ῥῶσιν μετασκευάζουσα.

Εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον

καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή· πρὸς σὲ καταφεύγω, τὴν Κεχαριτωμένην· ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, σύ μοι βοήθησον.

Δέσποινα καὶ Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν, ἵνα μεσιτεύσῃς πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα. Ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδήν, νῦν τῇ πανυμνήτῳ Θεοτόκῳ χαρμονικῶς· μετὰ τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων δυσώπει, Θεοτόκε, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν Σεπτήν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου, τὴν Ὁδηγήτριαν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 126-127).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ΄ (3).* ***Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον*** *γ΄ (3).* ***Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾽ εὐχῶν...***

Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύ-

την Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἐκτενῆ: ***«Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς... Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς...»*** *καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται.* ***«Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι... κ.λπ.»*** *Ἡμεῖς:* ***Κύριε, ἐλέησον*** *μ' (40),* ***Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον*** *γ' (3),* ***ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.*** *Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν:* ***Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι...*** *Μὴ ὄντος δὲ Ἱερέως, ἡμεῖς,* ***Κύριε, ἐλέησον*** *μ' (40), καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι τροπάρια.*

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρί· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ

Ὑψίστου· ὅθεν σοι προσπίπτομεν· Ῥῦσαι πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις, Ἄχραντε, σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἦχος πλ. δ΄.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β΄.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην σου.

Ἦχος α΄.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ὁ Θεὸς Πατὴρ εὐδοκεῖ·
Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπέρχεται·
Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκοῦται.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ψαλλόμενα καθ᾽ ἡμέραν εἰ οὐκ ἔστιν ἑορτή)

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾼ, τῶν Ἀρχαγγέλων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι, τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπῃ τῶν πτερύγων, τῆς ἀΰλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'.

Τῇ ἀνατραφείσῃ ἐν τῷ ναῷ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, τῇ περιβεβλημένῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἄμεμπτον παρθενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ, προσέφερεν οὐρανόθεν τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὸ χαῖρε· Χαῖρε εὐλογημένη· Χαῖρε δεδοξασμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Τῇ ΤΡΙΤῌ, τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μνήμη δικαίου μετ᾽ ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν ᾅδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Ἦχος β'.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως,

διὰ σοῦ, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον τέτοκας· διὸ κατὰ χρέος σὲ πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σωματικὴν σου παρουσίαν δεδοικὼς ὁ Ἰορδάνης, τρόμῳ ὑπεστρέφετο, τὴν πνευματικὴν δὲ λειτουργίαν ἐκπληρῶν ὁ Ἰωάννης, φόβῳ ὑπεστέλλετο· τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις ἐξεπλήττοντο, ὁρῶσαί σε ἐν ῥείθροις σαρκὶ βαπτιζόμενον, καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ σκότει κατηυγάζοντο, ἀνυμνοῦντές σε τὸν φανέντα, καὶ φωτίσαντα τὰ πάντα.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῌ καὶ ΠΑΡΑΣΚΕΥῌ, τοῦ Σταυροῦ

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Σταυροθεοτοκίον, Ἦχος α'.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἄχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σὲ πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἑκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ Σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεὸς εὔφρανον ἐν τῇ δυνάμει Σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν Σήν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῌ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ Πέμπτῃ ἕτερον, τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρός, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἁγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἦχος β΄.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν Σου,

Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν Σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν θάνατον ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὁλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἕτερον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Ἦχος γ'.

Ἐν τοῖς Μύροις, Ἅγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γάρ, Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ λαοῦ σου· ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῼ, *πάντων τῶν ἑορταζομένων* Ἁγίων καὶ τῶν Κεκοιμημένων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες καὶ τὴν πίστιν τηρήσαν-

τες, παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν Αὐτὸν ὡς Ἀγαθὸν ἱκετεύσατε· σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἕτερον τῶν κεκοιμημένων, Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων Σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἥμαρτον, συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰμὴ Σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον, Ἦχος β'.

Μῆτερ Ἁγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, ἀγγελικοῖς σὲ ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

(Δύνανται νὰ λεχθῶσιν οἱανδήποτε ἡμέραν ὅτε δὲν εἶναι γνωστὸν τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, διότι καθ᾽ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους ἑορτάζονται Ἅγιοι Μάρτυρες.)

Εἰς Μάρτυρας, Ἦχος δ'.

Οἱ Μάρτυρές Σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν Σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Μάρτυρα γυναῖκα, Ἦχος δ'.

Ἡ ἀμνάς Σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ Σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ Σου· καὶ πάσχω διὰ Σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν Σοί, καὶ θνῄσκω

ὑπὲρ Σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν Σοί· ἀλλ᾽ ὡς θυσίαν ἄμωμον προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν Σοι· Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῷσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΗΧΩΝ

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν Σου Σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωήν· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων Σοι, Ζωοδότα· Δόξα τῇ Ἀναστάσει Σου, Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ Σου, δόξα τῇ Οἰκονομίᾳ Σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἅδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς

τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας ᾅδου ἐῤῥύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀποῤῥίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος· ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι ηὐδόκησε σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι τοὺς τεθνεῶτας ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. β΄.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνῆμά Σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν Σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἅδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωήν· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρύς.

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ Σου τὸν θάνατον· ἠνέῳξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον· τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες,

καὶ τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐξ ὕψους κατῆλθες ὁ εὔσπλαγχνος· ταφὴν καταδέξω τριήμερον· ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν, ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα Σοι.

Ἐπάνω εἰς τὸ Ἱερὸν Δισκάριον τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τὸ Ἑνιαῖον Σῶμα Στρατευομένης καὶ Θριαμβευούσης, μετὰ τοῦ Τιμίου Ἁγίου καὶ ΟΜΟΘΕΟΥ καὶ

Λατρευτοῦ Σώματος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ καὶ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὁλόκληρος ἡ ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Συμεὼν Θεσσαλονίκης, *Ἅπαντα,* σελ. 118-121).

Ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ρωσικὴ εἰκὼν ἐπὶ φύλλου μεταλλικοῦ κράματος, ἀρχαὶ 20οῦ αἰ.

«Τοῖς ἐν Ἅδη καταβὰς Χριστὸς εὐηγγελίσατο» (Στιχηρὸν Ἑσπερινοῦ γ΄ ἤχου).

Ὡστόσον, ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος ΔΕΝ εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ: «Ἀνάστασις καὶ εἰς Ἅδην κατάβασις μεγάλην ἔχουσι τὴν διαφοράν» (*Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας*, σελ. 320).

ΥΜΝΟΙ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ

(Ψαλλόμενοι κατὰ τὰς ἀγρυπνίας)

Βασίλισσα τοῦ κόσμου

Ἰδιόμελος, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Βασίλισσα τοῦ κόσμου, Δέσποινα τ᾽ οὐρανοῦ, Μυριοχαριτωμένη, Παρθένε εὐλογημένη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃς, Μῆτερ Παρθέν᾽ Ἁγνή, ἐγκαταλελειμένα ὡς καὶ ἀπορριμένα, Μάνα μας ποθητή.

Ὦ βρύσις εὐσπλαγχνίας, ὦ χάριτος Πηγή, ἐσὺ εἶσαι ἡ χαρά μας καὶ ἡ παρηγοριά μας ἐλπὶς παντοτεινή.

Προστάτις Ὀρθοδόξων, τῶν ὀρφανῶν, πτωχῶν, πάντων τῶν θλιβομένων καὶ καταπληγωμένων πιστῶν Χριστιανῶν.

Μὴ μᾶς ἀλησμονήσῃς στὰ πέρατα τῆς

γῆς, ἰδὲ τοὺς ἀναστεναγμούς μας, τοὺς πόνους κι ὀδυρμούς μας γιὰ νὰ μᾶς λυπηθῇς.

Ὡς σπλαχνικὴ ποὺ εἶσαι, Μῆτερ μας Παναγία, τραυμάτων σωματός μας, μολυσμῶν τοῦ νοός μας, εἶσαι παρηγορία.

Ὦ Μάνα, γλυκειὰ Μάνα, Μάνα εὐσπλαγχνική, ἡμῶν τῶν πικραμένων, τῶν μετανοημένων, σπλαγχνίσου τὴν ψυχήν.

Πολύτιμον ψυχήν μας, ἀθάνατον ψυχήν, Μῆτερ μου, μᾶς λυτρώσῃς, ταρτάρ' ἐλευθερώσῃς, κολάσεως δεινῆς.

Τὰ εὔσπλαγχνά σου μάτια στρέψον δὲ πρὸς ἡμᾶς, ἰδέ, βοήθησέ μας, τρέξε καὶ σκέπασέ μας, τὰ ξένα κι' ὀρφανά.

Πτωχὰ κι' ἀπορριμένα, ξένα καὶ ὀρφανά, πρόφθασον νὰ μᾶς σώσῃς, παθῶν ἐλευθερώσῃς, γλυκειά μας Παναγιά.

Καὶ ὅταν ἡ ψυχή μας ἀπ᾽ τὸ κορμί μας βγῇ δεῖξον μας τὸν Υἱόν σου, τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, τὴν Δόξαν τὴν ἀληθινήν.

Κι᾽ ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου, φρικτῇ καὶ φοβερᾷ, Μῆτερ μου, λύτρωσέ μας, καὶ ἐλευθέρωσέ μας, στιγμῇ τ᾽ ὀδυνηρᾷ.

Καὶ κρᾶξον τότε ὅλους μαζὶ στὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ δοξολογοῦμε καὶ γιὰ νὰ προσκυνοῦμε, μαζί σου τὸν Θεόν.

Μετὰ ψυχῆς ζεούσης, χαρᾶς μας τῆς καρδιᾶς, γονυκλινῶς νὰ ὑμνοῦμε καὶ νὰ Σὲ προσκυνοῦμε, Ἁγία μου Τριάς.

Δεόμεθά σου Μῆτερ, Κόρη, Παρθέν᾽ Ἁγνή, πόθον μας ἐκληρώσῃς, Παράδεισον μᾶς δώσῃς, Κυρία μου Σεμνή.

Γένοιτο, Παναγία μου, πόθοι μας πληρωθῶσιν, αἱ ταπειναὶ δεήσεις μας, ὅπως εἰσακουσθῶσιν.

Ἀξίωσόν μας, Δέσποτα

Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Ἀξίωσόν μας, Δέσποτα, τυχεῖν Σῆς Βασιλείας, ἵνα καὶ συμμεθέξωμεν δικαίων τῆς χορείας.

Δι᾽ ἱκεσιῶν τῆς Σῆς Μητρός, Ἀχράντου Παναγίας, προστάτιδός μας σώματος, ψυχῆς μας σωτηρίας.

Καὶ ποθητὸν παράδεισον, Χριστέ μου, νὰ μᾶς δώσῃς, ἐγκάρδιον δὲ πόθον μας ταχέως ἐκπληρώσῃς.

Γένοιτο, Παναγία μου, πόθοι μας πληρωθῶσιν, αἱ ταπειναὶ δεήσεις μας ὅπως εἰσακουσθῶσιν.

Οὐράνιε Πατέρα μου

Ἦχος β'. Τιβεριάδος θάλασσα.

Οὐράνιε Πατέρα μου, γλυκύτατε Χριστέ μου, τὸ Ἅγιόν Σου ὄνομα δὲν λησμονῶ ποτέ μου.

Σὺ ποὺ κατέβης εἰς τὴν γῆν ὡσὰν μικρὸν παιδίον, Σὺ βάλε στὴν καρδία μου τὸν φόβον σου τὸν θεῖον.

Ὅταν ἡ ὥρα ἐπιστῇ, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, πάρε μας κεῖ στοὺς οὐρανούς, πάρε μας ᾽κεῖ κοντά σου.

Ἐκεῖ ψηλὰ στοὺς οὐρανούς, στὰς χώρας τῶν Ἀγγέλων, νὰ ψάλλωμεν τὸν ὕμνον σου μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων.

Κυρία μου καὶ Δέσποινα, παρηγορήτριά μου, ὁπόταν σὲ παρακαλῶ, φθάνεις Βασίλισσά μου.

Εὐχαριστῶ σοι, Δέσποινα, ποὺ σ᾽ ἔχω βοηθεία στὴν θάλασσαν ὑπέρμαχον, στὴν γῆ παρηγορία.

Ὢ! χάρισαί μας, Δέσποινα, εἰρήνη καὶ ἀγάπη ὅπου παρευρισκόμεθα στὴν Ἐκκλησία ταύτη.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ, ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ
(ἔργον Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών,
εἰς σύνθεσιν μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος)

ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Μεσημβρινοῦ γεύματος.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ Γεῦμα.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγείων Σου ἀγαθῶν.

Μὴ στερήσῃς ἡμᾶς καὶ τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας, ἀλλ' ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν Σου παρεγένου, Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθὲ καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Δείπνου.

Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ μετὰ τὸν Δεῖπνον.(1)

Εὔφρανας ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί Σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν Σου ἠγαλλιασάμεθα. Ἐσημειώθη ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε. Ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν· ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, αὐτῶν ἐνεπλήσθημεν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθησόμεθα καὶ ὑπνώσωμεν· ὅτι Σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ᾽ ἐλπίδι κατῴκησας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

---

(1) *Ἐν ἡμέραις νηστείας, ἀντὶ τοῦ **Εὔφρανας ἡμᾶς,** μετὰ τὸ Δεῖπνον λέγεται τὸ **Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστέ...***

«Τὸν Βασιλέα ΚΥΡΙΟΝ ΣΑΒΑΩΘ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπῃρμένου» (Ἡσ. ΣΤ΄ 1-7). ***Μικρογραφία 12ου αἰῶνος, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων.***

«Ἐγώ εἰμι ἡ Ἄμπελος ἡ Ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστι..... Ἐγώ εἰμι ἡ Ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα». (Ἰωάν. ΙΕ΄ 1, 5)

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Εἰς τὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου, Ζωαρχικῆς, Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τῆς Μιᾶς Θεότητος, τοῦ Ἑνὸς Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Πιστεύω, προσκυνῶ καὶ λατρεύω Ἕνα Θεὸν Τρισυπόστατον, Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα Ὁμοούσιον, Ἀδιαίρετον, Ἀχώριστον καὶ Ἀναλλοίωτον.

Συνομολογῶ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ὅτι **ἀποδέχομαι, τηρῶ, κρατῶ, φρονῶ, καὶ πιστεύω βεβαίως καὶ ἀναμφιβόλως ἅπαντα τὰ Ὑπερφυῆ καὶ Θεόπνευστα Ὀρθόδοξα ΔΟΓΜΑΤΑ, τὰς Ἱερὰς ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ,**

καὶ τὰ Ἱερὰ ΜΥΣΤΗΡΙΑ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς, καὶ Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅσα περιέχονται εἰς τὸ ***Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως,*** καὶ ὅσα ἐκυρώθησαν ὑπὸ τῶν **Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,** καθὼς καὶ ὑπὸ τῆς **Ὀγδόης** καὶ τῆς **Ἐνάτης**, καὶ ὑφ᾽ ὅλων τῶν **Τοπικῶν** καὶ **Πανορθοδόξων Συνόδων,** ὡς ***«ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι»*** (Πράξ. ΙΕ΄ 28) καὶ ὡς ἐδίδαξαν οἱ Θεόπνευστοι Ἀπόστολοι καὶ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οὓς ***«τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ»*** (Πράξ. Κ΄ 28).

Δέχομαι ὁμοῦ ὅλας τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατερικὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἐγγράφους τε καὶ ἀγράφους, χωρὶς καμμίαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν, ὡς ἐντέλλεται ὁ

Ἀπόστολος Παῦλος, ***«ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι᾽ ἐπιστολῆς ἡμῶν»*** (Β΄ Θεσ. Β΄ 15), **καὶ πᾶν ὅ,τι Καταδικάζει, Ἀναθεματίζει καὶ Ἀπορρίπτει ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.**

«Ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν.... οὓς μὲν τῷ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙ παραπέμπουσι, καὶ ἡμεῖς Ἀναθεματίζομεν· οὓς δὲ τῇ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΙ, καὶ ἡμεῖς Καθαιροῦμεν· οὓς δὲ τῷ ΑΦΟΡΙΣΜῼ, καὶ ἡμεῖς Ἀφορίζομεν· οὓς δὲ ΕΠΙΤΙΜΙῼ παραδιδόασι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν» (Κανὼν Α΄ τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου)·

Σὺν τούτοις **ἀποδέχομαι** καὶ τὰς **Ἀποφάνσεις** τῶν Τριῶν **ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ** τῶν συγκροτηθεισῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ τοῦ Τρανοῦ, κατὰ τὰ ἔτη **1583, 1587** καὶ **1593,** αἵτινες **ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΑΝ καὶ**

ΑΝΕΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τὸ Νέον Παπικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ΑΠΗΓΟΡΕΥΣΑΝ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, καθὼς κατεδίκασαν καὶ πάντα Νεωτερισμὸν εἰς τὰ τῆς Πίστεως, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου, ἐντέλλουσαι ὅτι:

«Ὅποιος δὲν ἀκολουθᾶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ Ἑπτὰ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾶ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον, καὶ Νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα Δόγματα καὶ Ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἂς ἔχῃ τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ, καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἂς εἶναι.

»Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετράφητε, καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύνετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ Ὁμολογίαν σας, καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ προσέχετε· ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθᾶ ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν» **(*Σιγίλλιον* Πανορθοδόξου Συνόδου 1583).**

Ὡς ἐκ τούτου:

Τοὺς ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ, ἤτοι:

Τοὺς Καινοτόμους Νεωτεριστὰς καὶ πρωτεργάτας τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς ἐμπίπτοντας εἰς τὸν Ἀναθεματισμὸν καὶ τὴν Αἰώνιον Κατα-

δίκην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποφανθείσης διὰ τῶν Ἁγίων ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΩΝ Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587, 1593, 1756, 1848 καὶ ἄλλων·

Τοὺς Νεοημερολογίτας, τοὺς Ἀντιεκκλησιαστικῶς, Ληστρικῶς, Πραξικοπηματικῶς, Βιαίως, διὰ Πολιτικοστρατιωτικῆς δυναστείας καὶ Ἑβραιομασονικῆς ἐπιβουλῆς, παρὰ τὰς κατ᾽ ἐπανάληψιν προηγηθείσας Καταδίκας, ἐπιβαλόντας τὸ Νέον Παπικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1924, καθὼς καὶ ὅσους ὕστερον ἀπεδέχθησαν καὶ ἠκολούθησαν αὐτό·

Τοὺς Νεοημερολογίτας, τοὺς Ἀποσχισθέντας ἀπὸ τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Λατρευτικὴν Ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ, τὴν συντελου-

μένην ἐπὶ αἰῶνας Ὁμοιομόρφως, Ὁμοιοχρόνως καὶ Ὁμοιοτρόπως, ἵνα ἑνωθοῦν καὶ συνεορτάζουν μετὰ τῶν Αἱρετικῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν·

Τοὺς Νεοημερολογίτας, τοὺς οὕτω Διασπάσαντας τὴν Ἁγίαν Ἑνότητα τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἥτις Ἑνότης ἐστὶ ΔΟΓΜΑ ΔΟΓΜΑΤΩΝ·

Τοὺς Ἀκολουθοῦντας μὲν τὸ «Παλαιόν» Ἡμερολόγιον, ἐπικοινωνοῦντας δὲ ἐκκλησιαστικῶς καὶ πνευματικῶς μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὅπως αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Γεωργίας, Σερβίας, καὶ ἄλλαι Τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, ὅπως προσφάτως τῆς Πολωνίας·

Τοὺς δεχομένους, α) τὴν Διαβόητον Αἱρετικὴν καὶ Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντι-

νουπόλεως, τοῦ ἔτους 1920, ἥτις καὶ ἐκ μόνου τοῦ τίτλου της, ***«ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»,*** **καταδεικνύεται Αἱρετική, διότι χαρακτηρίζει ὅλας τὰς Αἱρέσεις ὡς Ἐκκλησίας Χριστοῦ,** ***«συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ»,*** **καὶ ἐπίσης προτείνει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, καθὼς καὶ β) τὸ Μασονικὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνέδριον τοῦ 1923,** ἐπὶ τοῦ Μασόνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεφασίσθη Παρανόμως καὶ Ἀντικανονικῶς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλαγὴ ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ **τῆς Ἑβραιομασονίας·**

Τὰς λεγομένας «Ὀρθοδόξους» Ἐκκλησίας καὶ Πατριαρχεῖα Παλαιοῦ καὶ

Νέου Ἡμερολογίου, αἱ ὁποῖαι τὸ 1948 ἵδρυσαν μετὰ τῶν Προτεσταντῶν εἰς τὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας τὸ Ἀνώτατον Ὄργανον τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, τὸ *Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.)*, δηλαδή, *Παγκόσμιον Συμβούλιον Αἱρέσεων,* ἢ τοὺς συμμετέχοντας ὡς Μέλη εἰς αὐτὸ καὶ συμπροσευχομένους καὶ συλλειτουργουμένους μετὰ πάντων τῶν Αἱρετικῶν, ἀναγνωρίζοντας οὕτω ὕπαρξιν καὶ ἐνέργειαν Σωστικῆς Θείας Χάριτος εἰς τὰς ἀπὸ αἰῶνας Καταδικασθείσας καὶ Ἀναθεματισθείσας Αἱρετικὰς Ἐκκλησίας·

Τούτους πάντας ὡς Σχισματοαιρετικοὺς Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Ὅθεν ἀποκηρύττω καὶ ἀποπτύω τὴν ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΝ τοῦ ΝΕΟΗΜΕΡΟ-

ΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ, τὴν γεννηθεῖσαν καὶ δημιουργηθεῖσαν ἐκ τῆς Συγκρητιστικῆς, Ἀντιχρίστου Παναιρέσεως τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ τὸ 1920-1924, καὶ ΔΙΑΚΟΠΤΩ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ μεθ᾽ ὅλων τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς. Προσέρχομαι δὲ εἰς τὴν ΓΝΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἥτις ἐστὶν ἡ ὁμολογουμένη, εἰς τὸ *Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως,* ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, καὶ **ἀκολουθῶ** εἰς τὸ ἑξῆς διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικήν μου ζωὴν τὸ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ **υἱοθετηθὲν** Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Μηνολόγιον καὶ Ἑορτολόγιον καὶ Πασχάλιον, τὸ ἀπ᾽ ἀρχῆς συνυφασμένον μὲ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἐπὶ αἰῶνας μέχρι σήμερον

ἐν χρήσει ὑφ᾽ ὅλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὸ **καθιερωθὲν** ὑπὸ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ **παραδοθὲν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ, ὡς Ἱερὰ Παράδοσις.**

Τοὺς ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΥΣ, ἤτοι:

Τοὺς ΟΥΝΙΤΑΣ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τοὺς ἀκολουθοῦντας μὲν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἕλκοντας δὲ τὴν χειροτονίαν τῶν ἐπισκόπων των ἐκ τῶν Σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν, τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, οἱ ὁποῖοι Συνοδικῶς καὶ ἐπισήμως ἀναγνωρίζουν ὅτι αἱ χειροτονίαι των προέρχονται καὶ ἀπὸ ἐπίσκοπον ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ἀπὸ ἐπίσκοπον ἔχοντα ἐκκλη-

σιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ Οἰκουμενιστάς·

Τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ πιστεύοντας ὅτι ***«ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι ΔΥΝΑΜΕΙ ΜΟΝΟΝ καὶ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙᾼ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ», ὅτι, ἕως ὅτου κριθῇ ὑπὸ μελλούσης Μεγάλης Συνόδου, εἶναι ΥΠΟΔΙΚΟΣ καὶ ΟΧΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ*** (Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, εἰς Ἐγκυκλίους του καὶ Ἐπιστολάς του καὶ Δημοσιεύσεις του τὸ 1937, 1938, 1940, 1944, 1945, 1948, 1950, 1951, καὶ 1954)·

Τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, τοὺς δεχομένους ὅτι: ***«Ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία καθὼς καὶ αἱ κοινωνοῦσαι μετ᾽ αὐτῆς Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον εἶναι Ὀρθόδοξοι καὶ ἔχουν Χάριν Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰ «Μυστήριά» των»·***

Τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, τοὺς δεχομένους ὅτι *ἡ κοινωνία μὲ ὅσους ἐδέχθησαν τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δὲν τοὺς στερεῖ τὴν μυστηριακὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διότι,* ὡς πιστεύουν, *ἡ Χάρις φεύγει σταδιακῶς ἀπὸ τοὺς Σχισματοαιρετικούς* (***Σύντομη Ἱστορία περὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς*** τῶν ἀπὸ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Ἀθήνα, Μάρτιος 2015, σελ. 80, συγγραφεῖσα ὑπὸ τῶν ἰδίων), **ἢ ὅτι *«ΔΕΝ συνετελέσθη ἄμεσα τὸ Σχίσμα τὸ 1924 ἀλλὰ γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ χρειάσθηκε ἀρκετὲς δεκαετίες»*** (αὐτόθι)˙

Τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, οἱ ὁποῖοι μόνοι των διακηρύσσουν ὅτι *«δὲν εἶναι Ἐκκλησία ἀλλὰ ΚΙΝΗΜΑ»*, ἢ ὅτι *ἀποτελοῦν τὸ καθαρὸν αἷμα καὶ φρουρὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου* (Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἐφημερίς, ***«Βραδυνή»,*** 11 Δεκεμβρίου 1950)˙

Τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, τοὺς ἕλκοντας τὰς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων των ἀπὸ Μὴ Ὀρθοδόξους, ἤτοι ἐκ μελῶν τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία διετήρει ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν, τόσον, α) τὸ 1960, ὅτε ἐγένετο ὑπερορίως καὶ κρυφίως καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως Συνόδου, μᾶλλον δὲ καὶ ἐνάντια εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, ὑπὸ τοῦ Σικάγου Σεραφεὶμ καὶ τοῦ Νεοημερολογίτου Γαλλίας Θεοφίλου Ἰωνέσκου (ὅστις ἐμνημόνευε καὶ τὸν Πάπαν καὶ τὸν Νεοημερολογίτην Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καὶ δὲν ὑπέγραψε ποτὲ τὴν Βεβαίωσιν τῆς Χειροτονίας), ὅσον καὶ β) τὸ 1962, ὅτε μὲ παρομοίως παράνομον τρόπον ἐγένοντο

ἐν Ἑλλάδι αἱ χειροτονίαι ἄλλων ἐπισκόπων ὑπὸ τοῦ Ἀκακίου καὶ τοῦ Λεοντίου Χιλῆς, ἐγγάμου ἐπισκόπου, ὅστις κρυφίως, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Συνόδου του, προέβη εἰς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Λατινόφρων ἦτο, καὶ εἰς συμπροσευχὰς καὶ κοινὰ Μνημόσυνα μετὰ Παπικῶν συμμετεῖχε δημοσίως·

Τούτους πάντας ὁμοίως ὡς Σχισματοαιρετικοὺς Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τοὺς συγχρόνους ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΥΣ, ἤτοι:

Τοὺς πιστεύοντας καὶ φρονοῦντας ὅτι, *«ἐκτὸς τῆς Σαρκώσεως οὐδεμία εἰκόνισις ἐπιτρέπεται»,* ὅτι *«ΔΕΝ ΕΙΚΟΝΙΖΕΤΑΙ πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει ὑλικὸν πρωτότυπον»,* τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι τὰ ΟΡΑΜΑΤΑ δὲν εἰκονίζονται, τοὺς ἀρνουμένους τὴν

Τὸ Ὅραμα τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ἐν ᾧ ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ ἔχων ἐκ ΔΕΞΙΩΝ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν: «Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ ΔΕΞΙΩΝ τοῦ ΘΕΟΥ, καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ ΔΕΞΙΩΝ τοῦ ΘΕΟΥ ἑστῶτα» (Πράξ. Ζ΄ 55-56). *Συμβολικὴ μικρογραφία 9ου αἰῶνος, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων.*

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ Εἰκονογράφησιν γενικῶς τῶν ΟΡΑΜΑΤΩΝ καὶ συγκεκριμένως τῶν ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ὑπὸ τοῦ ΘΕΟΥ Ἀνθρωπομορφικῶν, Ἀνθρωποειδῶν, Ἀνθρωποπρεπῶν, Ἀνθρωποπαθῶν ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ, τὰς ὁποίας ἱστορεῖ ἡ **Θεόπνευστος Ἁγία Γραφή,** Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, δηλαδή, **τὰς ἐν ΟΡΑΜΑΣΙΝ Συμβολικὰς ἐμφανίσεις** τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἢ τοῦ Υἱοῦ ἢ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἄπειρος, Ἀσχημάτιστος, Ἀπερίγραπτος, Ἀπερινόητος, Ἀσώματος, Ἄϋλος καὶ Ἀόρατος Θεὸς **Συγκαταβαίνει** μὲ ἀγάπην νὰ προβῇ διὰ νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τὸ πλάσμα του, καὶ τὰς ὁποίας ἀποδέχεται ἐξ᾽ ἀρχῆς ὡς Ὀρθοδόξους καὶ τὰς εἰκονογραφεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι πολλάκις ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ὑπερούσιος Θεός, **ὡς ἔχων πρόσωπον, ὀφθαλμούς,**

ὦτα, στόμα, καρδίαν, γαστέρα, ὀπίσθια, χεῖρας, πόδας, θρόνον, ὑποπόδιον, καὶ λοιπά, ἢ ὡς νὰ μεταμελῆται, νὰ ἀναβαίνῃ, νὰ καταβαίνῃ, νὰ ὑπνοῖ, καὶ ἄλλα μὴ εἰς Θεὸν ἁρμόζοντα, ***«Ἐπεὶ δὲ πλεῖστα περὶ Θεοῦ σωματικώτερον ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ εἰρημένα εὑρίσκομεν, εἰδέναι χρή, ὡς ἀνθρώπους ὄντας ἡμᾶς καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον περικειμένους τὰς ΘΕΙΑΣ καὶ ὑψηλὰς καὶ ἀΰλους τῆς ΘΕΟΤΗΤΟΣ ἐνεργείας νοεῖν ἢ λέγειν ἀδύνατον, εἰ μὴ ΕΙΚΟΣΙ καὶ ΤΥΠΟΙΣ καὶ ΣΥΜΒΟΛΟΙΣ τοῖς καθ᾿ ἡμᾶς χρησαίμεθα»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 841A-B), **Συγκαταβαίνων ὁ Ἀκατάληπτος Θεὸς** πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν, καθὼς γέγραπται: ***«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ ΘΕΟΣ ΛΑΛΗΣΑΣ τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις»*** (Ἑβρ. Α΄ 1), **καὶ πάλιν,** ***«Καὶ ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί,***

καὶ εἶδον ΟΡΑΣΕΙΣ ΘΕΟΥ.... καὶ ἐγένετο ἐπ᾽ ἐμὲ ΧΕΙΡ ΚΥΡΙΟΥ.... Καὶ ἰδοὺ ΦΩΝΗ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ὡς ὅρασις λίθου σαπφείρου ΟΜΟΙΩΜΑ ΘΡΟΝΟΥ ἐπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ΟΜΟΙΩΜΑΤΟΣ τοῦ ΘΡΟΝΟΥ ὁμοίωμα ὡς ΕΙΔΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ἄνωθεν.... Αὕτη ἡ ὅρασις ὁμοιώματος δόξης ΚΥΡΙΟΥ» (Ἰεζεκιήλ Α´ 1, 3, 25-26, 28), **καὶ πάλιν:** *«ἐκάλεσεν Ἰακὼβ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, ΕΙΔΟΣ ΘΕΟΥ· ΕΙΔΟΝ γὰρ ΘΕΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΟΝ, καὶ ἐσώθη μου ἡ ψυχή. Ἀνέτειλε δὲ αὐτῷ ὁ ἥλιος, ἡνίκα παρῆλθε τὸ ΕΙΔΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ»* (Γέν. ΛΒ´ 30-31)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς μὴ δεχομένους τὴν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ Εἰκόνισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τουτέστιν, τοῦ Θεοῦ Πατρὸς **ὡς Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν** μετὰ τοῦ Υἱοῦ ὡς Ἐνηνθρώπησε καὶ μετὰ τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος ὡς ἐφάνη ἐν εἴδει Περιστερᾶς, **ἀπορρίπτοντας** οὕτω, **ὡς πάλαι ὁ Αἱρετικὸς Παπικὸς Βαρλαάμ, τὰς Ἀκτίστους Θεϊκὰς Ἐνεργείας,** διὰ τῶν ὁποίων κατὰ **ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΝ** ἐμφανίζεται **ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ** καὶ **ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ** ὁ Τριαδικὸς Θεός, ὅπως καθιέρωσεν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις καὶ ἐντέλλεται τὴν εἰκονογράφησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος: ***«Πιστεύοντες εἰς Ἕνα Θεὸν ἐν ΤΡΙΑΔΙ ἀνυμνούμενον, τὰς τιμίας Αὐτοῦ Εἰκόνας ἀσπαζόμεθα»*** (***Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,*** τόμ. Γ΄, στῆλες 383/883, ἔκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρόμου, Σκήτη Ἁγίας Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος, 1986), καὶ ὅπως οἱ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταυγασθέντες Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν: ***«Οἴδαμεν οὖν, ὅτι οὔτε Θεοῦ, οὔτε ψυχῆς, οὔτε δαίμονος δυνατὸν θεαθῆναι φύσιν, ἀλλ᾽ ἐν μετασχηματισμῷ τινὶ θεωροῦνται ταῦτα, τῆς***

Θείας Προνοίας ΤΥΠΟΥΣ καὶ ΣΧΗΜΑΤΑ περιτιθείσης τοῖς ἀσωμάτοις καὶ ἀτυπώτοις, καὶ μὴ ἔχουσι σχηματισμὸν σωματικῶς, πρὸς τὸ χειραγωγηθῆναι ἡμᾶς.... Ὁ μὲν γὰρ ΘΕΟΣ φύσει καὶ παντελῶς Ἀσώματος· Ἄγγελος δέ, καὶ ψυχή, καὶ δαίμων, πρὸς μὲν Θεὸν συγκρινόμενοι, τὸν μόνον Ἀσύγκριτον, σώματά εἰσι· πρὸς δὲ τὰ ὑλικὰ σώματα, ΑΣΩΜΑΤΟΙ. Μὴ θέλων οὖν ὁ Θεὸς παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ Ἀσώματα, περιέθηκεν αὐτοῖς ΤΥΠΟΥΣ, καὶ ΣΧΗΜΑΤΑ, καὶ ΕΙΚΟΝΑΣ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, ΣΧΗΜΑΤΑ σωματικὰ ἐν ἀΰλῳ ὁράσει νοὸς ὁρώμενα· καὶ ταῦτα ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΜΕΝ καὶ ΕΙΚΟΝΙΖΟΜΕΝ. Ἐπεί, πῶς ἐσχηματίσθη καὶ εἰκονίσθη τὰ Χερουβίμ; Ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΥ ΣΧΗΜΑΤΑ καὶ ΕΙΚΟΝΑΣ ἡ Γραφὴ ἔχει»

(Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 1344D-1345A)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς χαρακτηρίζοντας αὐτὰς μὲν τὰς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος ***Αἱρετικὰς καὶ Εἴδωλα,*** τοὺς δὲ προσκυνοῦντας αὐτάς, ***Αἱρετικούς, Εἰδωλολάτρας, Λατινόφρονας, Παπικούς, Παγανιστάς, Πολυθεϊστάς, ἢ ἐμπίπτοντας εἰς τὸν Ἀρειανισμὸν καὶ εἰς τὸ Παπικὸν Φιλιόκβε,*** καὶ **δημαγωγοῦντας ὅτι** οἱ δεχόμενοι καὶ προσκυνοῦντες αὐτὰς ***ὑπηρετοῦν καὶ προετοιμάζουν τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀντιχρίστου·***

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς ἀπορρίπτοντας πᾶσαν Συγκαταβατικὴν καὶ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ δι᾽ Ὁραμάτων Ἀνθρωπομορφικὴν Θεοφάνειαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς** εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, **ἰσχυριζόμενοι ὅτι** *οἱ ζωγραφίζοντες τὸν Κύριον Σαβαώθ, δηλαδὴ τὸν Θεὸν Πατέρα, ἀπεικονίζουν τὴν Θεϊκὴν Φύσιν,* **ἀντιτιθέμενοι** πρὸς τὴν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου διερμηνεύ-

οντος ὅτι, ***«παντὸς εἰκονιζομένου, ΟΥΧ Η ΦΥΣΙΣ, ἀλλ᾽ ἡ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ εἰκονίζεται»*** (*P.G.* 99, 405A), καὶ **ἀντιτείνοντες ὅτι** ***εἰς ὅλας τὰς Θεοφανείας τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἦτο μόνον ὁ Υἱὸς καὶ ὄχι ὁ Πατήρ,*** **γράφοντες:** ***«Τὰ ὁράματα τῶν Προφητῶν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.... ἀναφέρονται ὅλα στὸ Χριστὸ καὶ ὄχι στὸν Πατέρα»,*** **καθιστῶντες οὕτω παντελῶς ἀδύνατον** τὴν ὕπαρξιν Εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐνῶ οἱ Προφῆται, ὅπως ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, μαρτυροῦν ὅτι **εἶδον τὸν Κύριον Σαβαώθ, τὸν Θεὸν Πατέρα,** ***«ΕΙΔΟΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ ΕΠΙ ΘΡΟΝΟΥ ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου.... Καὶ Σεραφὶμ... ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΒΑΩΘ.... Καὶ εἶπον· ὢ τάλας ἐγώ... τὸν Βασιλέα ΚΥΡΙΟΝ ΣΑΒΑΩΘ ΕΙΔΟΝ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ ΜΟΥ»*** (Ἡσ. ΣΤ΄ 1-3, 5)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι,** *«πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει ὑλικὸν πρωτότυπον δὲν εἰκονίζεται, εἶναι εἴδωλον καὶ ἡ προσκύνησίς του εἶναι εἰδωλολατρεία, οἱ δὲ προσκυνοῦντες αὐτὸ εἶναι Αἱρετικοὶ καὶ Εἰδωλολάτρες»,* **καθὼς καὶ ὅτι** *«ἐκτὸς τῆς Σαρκώσεως οὐδεμία εἰκόνισις ἐπιτρέπεται»* **καὶ οὕτω μὴ ἀποδεχομένους καὶ ἀπορρίπτοντας πᾶσαν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ Ἀνθρωπομορφικὴν ἀπεικόνισιν Ὁραμάτων περὶ προσώπων, πραγμάτων καὶ καταστάσεων** τοῦ Πνευματικοῦ, Ἀοράτου, Ἀΰλου, Ἀσχηματίστου, Ἀπεριγράπτου, Μεταφυσικοῦ κόσμου, **ἤτοι:** Θεοῦ, Ἀγγέλων, ψυχῶν, δαιμόνων, Παραδείσου, Κολάσεως, Ἅδου, Δευτέρας Παρουσίας, Οὐρανίου Βασιλείας, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν **ἱστοροῦνται ἀνθρωπομορφικῶς,** καὶ εἰς τὸ ***Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως*** **ἀναφέρονται,** καὶ εἰς

τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων **ὑπάρχουν,** καὶ εἰς τὰς Εὐχὰς τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅλων τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, καὶ εἰς τὴν Ὑμνολογίαν **λέγονται καὶ περιγράφονται ἀνθρωπομορφικῶς (ὁπότε καὶ εἰκονίζονται, διότι ὅσα δύνανται νὰ περιγραφοῦν <u>ἐν λόγῳ</u> περὶ τοῦ ἀοράτου, ἀΰλου καὶ μεταφυσικοῦ κόσμου, δύνανται καὶ <u>νὰ γραφοῦν</u> εἰς βίβλους, ἄρα δύνανται καὶ <u>νὰ περιγραφοῦν</u> ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ διὰ σχημάτων καὶ νὰ εἰκονογραφηθοῦν διὰ χρωμάτων), διὸ καὶ εἰκονίζονται** εἰς τοιχογραφίας καὶ ἐπὶ πάσης ἐπιφανείας παντοῦ καὶ πάντοτε **ἐπὶ αἰῶνας** ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ Νεοεικονομάχοι Ἰουδαΐζοντες κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τὸν **20ὸν** αἰῶνα ἀνεκάλυψαν (!!!) **ὅτι *αὐτὰ ἀποτελοῦν εἰδωλολατρείαν*** καὶ ἀρνοῦνται νὰ τὰ ἀπεικονίσουν, ***«ὡς μὴ ἔχοντα ὑλικὸν***

πρωτότυπον», **ὁπότε συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν των, ὅτι** ***«τὰ Ὁράματα ἐν γένει δὲν εἰκονίζονται»,*** **τότε οὔτε καὶ τὸ Ὅραμα τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραὰμ ἐπιτρέπεται νὰ εἰκονίζεται, καὶ ὅμως τὸ εἰκονίζουν, οὔτε καὶ ἐκεῖνο τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, οὔτε ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος, οὔτε πάλιν αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἴδει Περιστερᾶς, οὔτε κανὲν ἄλλον ὅραμα·**

Ὁπότε γεννᾶται τὸ εὔλογον ἐρώτημα:

Ἐὰν ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἡ ἀπεικόνισις τῶν ὁραμάτων ὁδηγοῦν εἰς τὴν Εἰδωλολατρείαν, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Αἱρετικοὶ Νεοεικονομάχοι καὶ πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν, μήπως θὰ πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν ὡς Αἱρετικὰ καὶ τὰ βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πατρολογίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Ὑ-

μνολογίας τῆς Ἐκκλησίας ὅπου ὁ Θεὸς παρουσιάζεται ἀνθρωπομορφικῶς, ἀνθρωποειδῶς καὶ ἀνθρωποπαθῶς;

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἀντιμαχομένους τὴν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἥτις τὸν μὴ δεχόμενον τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ***«ὡς μὴ ἔχοντος ὑλικὸν πρωτότυπον»,*** **ἐπίσκοπον Ξεναΐαν Ἀνεθεμάτισεν** μετὰ τῶν Εἰκονομάχων (Προλεγόμενα Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ***Ἱερὸν Πηδάλιον,*** σελ. 320)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ὑποπίπτοντας εἰς τὴν Καταδίκην τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις **Ἀναθεματίζει** τοὺς ἀρνουμένους τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Προφητικῶν ὁράσεων: ***«Τοῖς τὰς μὲν Προφητικὰς ὁράσεις, κἂν μὴ βούλοιντο, παραδεχομένοις, τὰς δ᾽ ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ὢ θαῦμα! καὶ πρὸ***

σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδεχομένοις... εἰκονογραφεῖν δὲ ἐνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, Ἀνάθεμα» (***Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,*** τόμ. Γ΄, στήλη 407/ 907)˙

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἀρνουμένους τὴν ἀπεικόνισιν τῶν Ὁραμάτων ἐν γένει καθὼς καὶ τῶν ἐν ὁράμασιν Θεοφανειῶν καὶ οὕτω ἀπαρνουμένους τὸν Μακαρισμὸν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις **μακαρίζει** τοὺς εἰκονίζοντας τὰς **Προφητικὰς ΟΡΑΣΕΙΣ,** διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἀσχημάτιστος, Ἄπειρος, Ἀόρατος, Ἀπερίγραπτος, Ἀσώματος, Ἀσύλληπτος Θεός, λαβὼν Σχήματα πεπερασμένα, ἐμορφοποιήθη καὶ ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους **Συγκαταβατικῶς,** ἤτοι **Ἀνθρωπομορφικῶς,** καὶ συνετέλεσεν **Θεοφανείας,** κατὰ τὸ Ἁγιογραφικόν, ***«Ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεός σου... καὶ λαλήσω***

πρὸς Προφήτας, καὶ ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα καὶ ἐν χερσὶ Προφητῶν ὡμοιώθην» (Ὡσ. ΙΒ΄ 10-11), περὶ ὧν ἀπεφάνθη Οἰκουμενικῶς ἡ Ἐκκλησία: ***«Τῶν τὰς Προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ Θεῖον αὐτὰς ἐσχημάτιζε καὶ διετύπου, εἰδότων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν Προφητῶν χορὸς ἑωρακότες διηγήσαντο... καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἅγια, καὶ τιμώντων, Αἰωνία ἡ μνήμη. (τρίς)»*** (***Πρακτικά,*** τόμ. Γ΄, στῆλες 405-406 / 905-906)˙

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἀγανακτοῦντας μὲ ὅσους ζωγραφίζουν τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τοὺς ὁποίους καυτηριάζει ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Ἰωσὴφ Βρυέννιος λέγων ὅτι, ***«καὶ τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ [νομίμως] διαμορφοῦσι τοῖς χρώμασι»*** (Ἰωσὴφ Βρυέννιος, ***Τὰ Εὑρεθέντα,*** τόμ. Α΄, Λειψία 1768, σελ. 22), καθότι ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

ἀποφαίνεται: ***«Οὐ ζωγράφων ἐφεύρεσις ἡ τῶν εἰκόνων ποίησις, ἀλλὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔγκριτος θεσμοθεσία καὶ παράδοσις. Αὐτῶν [τῶν Πατέρων] ἡ ἐπίνοια καὶ ἡ παράδοσις, καὶ οὐ τοῦ ζωγράφου»*** (***Πρακτικά,*** Mansi 13, 252BC)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι εἰς τὸ ὑπερθαύμαστον Ὅραμα τοῦ Προφήτου Δανιὴλ (Δαν. Ζ´ 9, 13-14) **δὲν ἔγινε ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀλλὰ ἐμφάνισις μόνον τοῦ Χριστοῦ εἰς δύο καταστάσεις, γράφοντες:** ***«...αὐτὴ ἡ ὅρασις τοῦ Προφήτη εἶναι μία ὅρασις τῶν δύο διαφορετικῶν καταστάσεων τοῦ ἰδίου προσώπου, τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀναβιβάζεται ἀπὸ τὴν μορφὴν τοῦ δούλου πρὸς τὴν δόξαν τῆς Θεότητος»,*** δηλαδή, πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς πηγαίνει εἰς τὸν Χριστόν, ἀφοῦ τὸ ἴδιον πρόσωπον ἔχει δύο διαφορετικὰς καταστάσεις, καὶ ὁ Χρι-

στὸς κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ, καταπατῶντες οὕτω τὸ ***Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως,*** τὸ δογματίζον, ***«Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός»*** (Ἄρθρον ΣΤ΄), ἢ πάλιν **γράφοντες,** ***«βλέπομε δύο φορὲς τὸ Χριστό... ὡς ἐκφραστὴ δύο διαφορετικῶν καταστάσεων»,*** δηλαδή, πιστεύουν ὅτι **ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου** μεταβαίνει εἰς τὴν ἄλλην κατάστασίν του, **τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν,** ὁ ὁποῖος, ὅπως λέγουν, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καὶ τότε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Χριστός, παραλαμβάνει τὴν Αἰώνιον Βασιλείαν ἀπὸ τὸν Χριστόν (ὢ τῆς παραφροσύνης τῶν Νεοεικονομάχων!!!), ἢ ἀλλοῦ **γράφοντες,** ***«...καὶ ἡ ὀπτασία τοῦ Δανιὴλ εἶναι προεικόνισμα τῶν δύο καταστάσεων τοῦ ἰδίου Υἱοῦ τοῦ Πατέρα... ἀνθρωπινότητα... θεότητα»,*** δηλαδή, **ἰσχυριζομένους ὅτι** **ἐκεῖ ἐθεάθη**

ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὴν Θεϊκὴν φύσιν Του, ὅτι ἔχομεν ὅρασιν δύο φύσεων, τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τῆς Θεϊκῆς, ὡς νὰ ἦσαν χωρισμέναι ἡ μία φύσις ἀπὸ τὴν ἄλλην, <u>ὅπερ Αἱρετικόν</u>, καὶ ὡς νὰ ἦτο ὁρατὴ ἢ προσιτὴ ἡ Θεία Φύσις εἰς τὰ κτίσματα, <u>ὅπερ Αἱρετικώτατον,</u> ἐνῶ ὁ Προφήτης Δανιὴλ περιγράφει **Συμβολικῶς** συγκεκριμένην **ἐμφάνισιν ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΩΝ, τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καὶ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ,** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου: ***«Ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ <u>Παλαιὸς Ἡμερῶν ἐκάθητο</u>, καὶ τὸ ἔνδυμα Αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών, καὶ ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρόν, ὁ θρόνος Αὐτοῦ φλὸξ πυρός.... Ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς***

Υἱὸς ἀνθρώπου** ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως **τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν** ἔφθασε καὶ ἐνώπιον Αὐτοῦ προσηνέχθη. Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ Τιμὴ καὶ ἡ Βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν»* (Δαν. Ζ΄ 9, 13-14), ὅπερ ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων **ἐν συμφωνίᾳ** ὁμολογεῖ καὶ διδάσκει καὶ κηρύττει, ὅτι ὄντως **ὤφθη ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ:** ***«Τοῦτον Δανιήλ, Υἱὸν ἀνθρώπου λέγει εἶναι, ἐρχόμενον πρὸς τὸν ΠΑΤΕΡΑ» (***Ἀποστολικαὶ Διαταγαί,*** Ε΄, ΧΧ 10, Β.Ε.Π. 2,92· Ε.Π.Ε. 1, σελ. 268)˙ ***«Παλαιὸν μὲν οὖν Ἡμερῶν οὐχ ἕτερον λέγει, ἀλλ᾽ ἢ τὸν τῶν ἁπάντων ΚΥΡΙΟΝ καὶ ΘΕΟΝ καὶ Δεσπότην, τὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ΠΑΤΕΡΑ»*** (Ἅγιος Ἱππόλυτος, *Εἰς τὸν Δανιήλ,* Λόγος Δ΄ ΧΙ, *Β.Ε.Π.Ε.Σ.* τόμ. 6, σελ. 80)˙ ***«Καὶ ἓν Πνεῦμα Ἅγιον.... ἐν ᾧ φανεροῦται Θεὸς ὁ ΠΑΤΗΡ, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ ἐν πᾶσι»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, *P.G.* 46, 912D-913A)˙

«Καὶ τοῦτον τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις καταξιώσαντα ἐν ΟΠΤΑΣΙΑΙΣ φανῆναι.... Πὴ μὲν ΠΑΤΕΡΑ θεάσασθαι καθὼς ἠδύναντο.... Καὶ ὡς ὁ Δανιήλ, εἶδεν τὸν Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν· τοῦτο ΟΠΤΑΣΙΑ τοῦ ΠΑΤΡΟΣ» (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, *P.G.* 42, 877B-C)· ***«ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν οὗτος καὶ πρῶτος καὶ μόνος ὁρᾷ ὡς ἐν ὄψει»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 8, σελ. 642, & *P.G.* 56, 233)· ***«Καὶ τί ἐστιν, «Ἕως τοῦ ΠΑΛΑΙΟΥ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ἔφθασεν;» Ἆρα τοπικῶς; Εἶτα πῶς τοῦτο οὐκ ἀμαθές; Τί οὖν ἐστι τό, «Ἕως τοῦ ΠΑΛΑΙΟΥ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ἔφθασεν;» Εἰς τὴν δόξαν τοῦ ΠΑΤΡΟΣ δηλονότι ἔφθασεν ὁ Υἱός... Ἤκουσε γὰρ τοῦ ΠΑΤΡΟΣ λέγοντος «Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου»*** (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, *Ε.Π.Ε.* 20, σελ. 472)· συμφωνούντων ἐπ᾽ αὐτῷ καὶ τῶν Ἁγίων

Ἀθανασίου (*Πρὸς Ἀντίοχον, Β.Ε.Π.Ε.Σ.* 35, σελ. 121) καὶ Γρηγορίου Παλαμᾶ (*Ε.Π.Ε.* 9, σελ. 391), **ὅτι εἰς τὸ ὅραμα τοῦ Προφήτου Δανιὴλ ὤφθη ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ ὡς ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ καὶ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου·**

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς μὴ δεχομένους** τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Σωματικῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, *ὡς δῆθεν Λατινικῆς, Αἱρετικῆς καὶ Ἀντιευαγγελικῆς,* **καὶ κατηγοροῦντας** *ὅσους προσκυνοῦν αὐτὰς ὡς Αἱρετικοὺς καὶ Λατινόφρονας,* ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία, εὐφραινομένη εἰς τὴν ἐκ Τάφου ἔγερσιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ αἰῶνας ψάλλει: ***«Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ΤΑΦΟΥ καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος»·***

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς συκοφαντοῦντας** τὴν ἐκ Τάφου Σωματικὴν Ἔγερσιν

καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὡς ***«ὑποθετικὸν γεγονός»,*** ἐνῶ πᾶσα ἡ Πίστις ἡμῶν ἐν αὐτῇ τῇ Ἀναστάσει ἐστερέωται, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον: ***«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ Πίστις ὑμῶν»*** (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 14)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς αὐθαδιάζοντας ὅτι** ***οὐδεὶς εἶδε τὸν Χριστὸν ἐγειρόμενον ἐκ τοῦ Τάφου,*** καὶ ὡς ἐκ τούτου **προβάλλοντας** ***ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς Ἅδου Κάθοδον τοῦ Χριστοῦ,*** **καίτοι ἐν τῷ Ἅδῃ πάλιν ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο Σωματικῶς, ἀλλὰ μετὰ ψυχῆς μόνον, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἰδεῖν Αὐτὸν ἐκεῖ ἐν σώματι,** καθότι ἐκεῖ ὑπάρχουν μόνον ἀσώματοι ψυχαὶ καὶ ἄϋλα πνεύματα, τὰ ὁποῖα **παρ᾽ ὅλον ὅτι δὲν ἔχουν ὑλικὸν πρωτότυπον,** οἱ Νεοεικονομάχοι, **ἀντιφάσκοντες πρὸς τὴν θεωρίαν των, ἀναγκάζονται νὰ τὰ εἰκονίζουν·**

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἀρνουμένους τὴν εἰκονογράφησιν τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Σωματικῆς Ἐγέρσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, **διότι, ὡς λέγουν,** ***εἶναι Δογματικὸν Λάθος καὶ Αἵρεσις ἡ διατύπωσις «Ἔνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου»,*** καὶ **δεχομένους** ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τὴν εἰς Ἅ̣δου Κάθοδον Αὐτοῦ, καίτοι, ***«Ἀνάστασις καὶ εἰς Ἄδην κατάβασις μεγάλην ἔχουσι τὴν διαφοράν»*** (***Ἱερὸν Πηδάλιον,*** σελ. 320), Ἰουδαϊζόντως **κρύπτοντες** ἐν τάφῳ τὸν Ἀναστάντα Κύριον Ἰησοῦν, **ὡς Μὴ Χριστιανοί,** ἀλλ᾽ ὡς τελείως ὑποτελεῖς τῶν Ἑβραίων Σταυρωτῶν τοῦ Σωτῆρος, καὶ **διαστρέφοντες** τὴν ὅλην Θείαν Οἰκονομίαν καὶ τὴν μεγάλην Εὐαγγελικὴν Ἀλήθειαν **τῆς ἐκ τοῦ Τάφου** Σωματικῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς αὕτη ἐφανερώθη τοῖς αὐτόπτοις

μάρτυσιν: ***«Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναιξί· μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν Ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ΗΓΕΡΘΗ γὰρ καθὼς εἶπε. Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ΕΚΕΙΤΟ ὁ ΚΥΡΙΟΣ»*** (Ματθ. ΚΗ΄ 5-6), **καθότι** ***«οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν ὅτι δεῖ Αὐτὸν ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΗΝΑΙ»*** (Ἰωάν. Κ΄ 9), ***«Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης ἔδραμον.... καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ»*** (Ματθ. ΚΗ΄ 8-9), οὕτω τοὺς Νεοεικονομάχους ἑκουσίως **καταπατοῦντας** καὶ τὴν Ἱστορικὴν πραγματικότητα καὶ τὴν Λογικήν, ὡς πλῆθος Ἁγίων Πατέρων, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διδάσκουν ὅτι: ***«Ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστα-***

σις ΣΩΜΑΤΟΣ ἀφθαρτισθέντος καὶ ψυχῆς ἕνωσις ἦν (ταῦτα γὰρ τὰ διαιρεθέντα)» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 1224C)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς κηρύσσοντας τὴν βλασφημίαν ὅτι *ἀνέστη ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Ἅδου,* ὡς νὰ εἶχεν ἀποθάνει, καίτοι παντὸς ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶναι **ἀθάνατος,** τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ **ΑΘΑΝΑΤΟΣ** καὶ **ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ** καὶ **ΤΕΘΕΩΜΕΝΗ,** κατὰ τό, ***«Κάτεισιν εἰς ᾅδην ψυχὴ [Χριστοῦ] τεθεωμένη»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 1101A)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς κηρύσσοντας ὅτι *ὁ Χριστὸς κατῆλθε <u>σωματικῶς</u> εἰς τὸν Ἅδην καὶ ἀνέστη ἐκ τοῦ Ἅδου <u>σωματικῶς</u>,* καίτοι τοῦτο εἶναι καὶ παντάπασιν τερατῶδες καὶ ἐνάντιον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ψάλλει: ***«Ἐν ΤΑΦΩ σωματικῶς, <u>ἐν Ἅδου δὲ μετὰ ψυχῆς</u> ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ***

μετὰ Λῃστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ Ἀπερίγραπτος» (Τροπάριον Πεντηκοσταρίου Ἀναστάσιμον)˙

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς εἰκονίζοντας ***τὴν κατὰ Σάρκα Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ Λουτροῦ καὶ Μαιῶν καὶ τοῦ Διαβόλου ὡς βοσκοῦ,*** τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρουν οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ ἀλλὰ τὰ Ἀπόκρυφα καταδικασμένα ψευδοευαγγέλια, **καταργούντων οὕτω τὴν ΘΕΟΤΗΤΑ τοῦ ΘΕΑΡΧΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ τοῦ Χριστοῦ, τὸν Ἀλόχευτον καὶ Ἀνώδυνον Τόκον, καὶ τὸ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ τῆς Θεοτόκου˙ ἀντιτιθεμένων** οὕτω καὶ εἰς τὸν **79ον** Κανόνα τῆς Ἁγίας Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κελευούσης, ***«Ἀλόχευτον τὸν ἐκ τῆς Παρθένου Θεῖον Τόκον ὁμολογοῦντες»*** (Κανὼν 79ος ***Ἱερὸν Πηδάλιον,*** σελ. 289)˙

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς μὴ δεχομένους ***νὰ εἰκονίζεται εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ Μήτηρ τοῦ Κυρίου,*** καίτοι ἦτο παροῦσα εἰς τὸ Ὑπερῷον κατὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὡς ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ***«σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ»*** (Πράξ. Α΄ 12-14)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς μὴ εἰκονίζοντας τοὺς Δώδεκα (12) ἐκλελεγμένους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τῆς Ἀναλήψεως, ἀλλὰ προσθέτοντας τὸν τότε μὴ ἔτι ὄντα κἂν Χριστιανὸν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ τοὺς Εὐαγγελιστὰς Μᾶρκον καὶ Λουκᾶν, **ἀφαιροῦντας** τὸν Ματθίαν καὶ ἄλλους ἐκ τῶν Δώδεκα, **παραποιοῦντες** οὕτω τὴν Ἱερὰν Εὐαγγελικὴν Ἱστορί-

αν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ τὰς *Πράξεις τῶν Ἀποστόλων* (Πράξ. Α΄ 13, 26)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς χαρακτηρίζοντας *τὰς μὴ Βυζαντινὰς εἰκόνας Αἱρετικὰς καὶ «κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου»*·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι *μόνον ἡ Βυζαντινὴ Ἁγιογραφία εἶναι Ὀρθόδοξος, διότι «ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς Ἁγίας Του Θεανδρικῆς μορφῆς δὲν χωρίζει τὴν Σάρκα Του τῆς Θεότητος, ἥτις εἶναι ἐν Αὐτῷ ἡνωμένη καὶ ὁμόθεος καὶ ὁμότιμος»*, τοὺς κατηγοροῦντας *ὅσους δέχονται τὴν Κλασσικὴν Ἁγιογραφίαν ὡς «κηρύττοντας τὴν Αἵρεσιν τοῦ Νεστορίου, χωρίζοντες καὶ διαιροῦντες τὴν Θεότητα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα»*, λέγοντες δηλαδή ὅτι *«ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Κλασσικῆς παρίσταται ὡς ἄνθρωπος μόνον, ἐνῶ διὰ τῆς Βυζαν-*

τινῆς ὡς Θεάνθρωπος», **ὑποπιπτόντων οὕτω τῶν Νεοεικονομάχων εἰς τὴν Αἵρεσιν ὅτι** εἰκονίζεται ἡ Ἀπερίγραπτος Θεϊκὴ Φύσις, ἡ ὁποία ὅμως **ΔΕΝ** εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ γίνῃ ὁρατὴ οὔτε νὰ εἰκονισθῇ, **καὶ εἰς τὴν Πλάνην ὅτι, ἐὰν ἡ Βυζαντινὴ Εἰκονογραφία παρουσιάζει τὸν Χριστὸν ὡς Θεάνθρωπον, τότε αἱ Βυζαντιναὶ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ λατρεύωνται καὶ νὰ προσκυνοῦνται λατρευτικῶς,** καὶ ὄχι ἁπλῶς τιμητικῶς ὡς ἐντέλλεται ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς κηρύττοντας ὅτι ***διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «ἐπιζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ ἀμέσως τὸ Δόγμα τῆς Ἐνσαρκώσεως καὶ οὐχὶ ἁπλῶς νὰ ἐμφανίσῃ ἡμῖν τὴν ἁπλῆν Παρθένον τῆς Ναζαρὲτ πρὶν ἐπέλθῃ ἐπ᾽ αὐτῇ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»,*** **ἢ ὅτι** ***«πα-***

ρίσταται ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ὀρθοδόξου [=Βυζαντινῆς] τέχνης, ὡς Θεάνθρωπος, τῆς Θεότητος ὑποδηλουμένης ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς Ἁγίας Σαρκός Του», **δεχόμενοι οὕτω ὅτι εἰκονίζεται** ἡ ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος Θεϊκὴ Φύσις, καὶ ὁδηγούμενοι ἀναγκαστικῶς εἰς **τὴν Βυζαντινολατρείαν καὶ Εἰκονολατρείαν, ἤτοι, Εἰδωλολατρείαν, ἀντιβαίνοντες** εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ κελεύσματα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, Συνοδικῶς ἀποφαινομένης: ***«...τῆς κατὰ Σάρκα Αὐτοῦ ἀνθρωπίνης ἰδέας τὴν εἰκόνα τυποῦντες καὶ οὐ τῆς Ἀκαταλήπτου Αὐτοῦ καὶ Ἀθεάτου Θεότητος»*** (Πρᾶξις Δ΄, ***Πρακτικὰ Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου,*** Τόμ. Γ΄ σελ. 297), **καὶ πάλιν:** ***«ΑΛΛΟ γὰρ ἐστὶ εἰκὼν καὶ ΑΛΛΟ τὸ πρωτότυπον· καὶ τὰ ἰδιώματα τοῦ πρωτοτύπου οὐδαμῶς τις τῶν εὖ φρονούντων ἐν τῇ εἰκόνι ἐπιζητεῖ»*** (αὐτόθι, σελ.

340), ὡς καὶ ὁ Μέγας Φώτιος, ἀπαντῶν εἰς τὸ εἰρωνικὸν ἐρώτημα τῶν Εἰκονομάχων, ***«Ποίας τεχνοτροπίας αἱ εἰκόνες εἶναι Ὀρθόδοξοι, τῶν Ρωμαίων, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Αἰγυπτίων»,*** λέγει ὅτι ἀπὸ μόνο του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τοὺς καθιστᾶ **Εἰδωλολάτρας,** ***«ὅτι λελήθασιν ἑαυτούς, δι᾽ ὧν ταῦτα λέγουσιν, εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων τάξιν ἑαυτούς ἐντάττοντες»*** (Ἅγιος Φώτιος, *P.G.* 101, 948D-949A), καὶ ὅτι ἡ διαφορετικὴ τεχνοτροπία οὔτε καθορίζει οὔτε ζημιώνει τὸν Ὀρθόδοξον σκοπὸν τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῆς εἰκόνος: ***«Ὅτιπερ οὐ πάντως λυμαίνεται τῶν εἰκονισμάτων τὸ ἀνόμοιον τὴν τῆς Εἰκόνος φύσιν καὶ τὴν Ἀλήθειαν»*** (αὐτόθι, 952A)·

Τοὺς Νεοεικονομάχους, **τοὺς διδάσκοντας ὅτι** ***ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη δείχνει τὴν Πνευματικὴν ἀλλαγὴν ἡ ὁποία συν-***

τελεῖται εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν Ἁγίων, πράγμα παράλογον διότι διὰ τῆς Βυζαντινῆς ἱστοροῦνται ὄχι μόνον Ἅγιοι, ἀλλὰ **καὶ ὁ Ἀντίχριστος, καὶ Αἱρετικοὶ καὶ Εἰδωλολάτραι πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν, καὶ Ἀλλόθρησκοι, καὶ Ἑβραῖοι Σταυρωταί, καὶ Διῶκται, καὶ Δήμιοι τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ Δαίμονες,** εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει οὐδεμία Πνευματικὴ ἀλλοίωσις παρὰ μόνον Σατανικὴ ἐνέργεια, καί, ἐπὶ πλέον, **διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε διὰ Συνόδου ἢ διά τινος Ἁγίου καθώρισε ὡς Δόγμα συγκεκριμένον τύπον εἰκονογραφήσεως** ἢ εἰδικῶς τῆς Βυζαντινῆς ὡς μόνης Ὀρθοδόξου·

Πάσας τὰς ἀνωτέρω Ἀντιχρίστους, Βλασφήμους καὶ Θεοστυγεῖς παρανοϊκάς, φρενοβλαβεῖς, ἀντιφατικὰς καὶ

αὐτοαναιρουμένας Νεοεικονομαχικὰς Αἱρέσεις, καὶ ὅσας ἄλλας παρεμφερεῖς προέρχονται ἐξ αὐτῶν, καθὼς καὶ τοὺς Ἑωσφορικῶς ἐμμένοντας εἰς αὐτὰς Ἑβραιόφρονας ἐμπνευστὰς καὶ κήρυκας αὐτῶν, τοὺς ***μὴ νοοῦντας μήτε ἃ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται*** (Α΄ Τιμ. Α΄ 7), **ὡς Θεομάχους καὶ Αἱρετικοὺς Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς συγχρόνους ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΣ, ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥΣ, ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ, ἤτοι:

Τοὺς πιστεύοντας μὲν ὅτι ***Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, ἀλλὰ ὅτι εἶναι Αἵρεσις Οἰκουμενιστικὴ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι***

Θεϊκή, δηλαδή, κατ᾽ αὐτούς, ὁ Χριστὸς **ΔΕΝ** εἶναι Θεός, ὁπότε καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ***«Κοινωνία Θεώσεως»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, *Ε.Π.Ε.* 1, σελ. 330), δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ,** ἤτοι, **Κοινωνία ΘΕΟΥ καὶ κτιστῶν λογικῶν ὄντων,** Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὁποίαν **θεώνονται κατὰ Χάριν** τὰ κτίσματα, δὲν εἶναι **Θεανθρώπινος Ὀργανισμός,** παρὰ μόνον ἀνθρώπινος, ἤτοι, μία ὁμὰς καὶ συγκέντρωσις ἀνθρώπων χωρὶς Θεόν·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς καταλογίζοντας ὡς Οἰκουμενιστικὴν Αἵρεσιν τὴν Ἀλήθειαν ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεϊκή, ἀρνουμένους οὕτω ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ἐκκλησιαστής, ὅστις καλεῖ καὶ ἐκκλησιάζει τοὺς ἀνθρώπους (καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν), καὶ κη-

ρύττοντας ὅτι, *ἐὰν δεχθοῦμε ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεϊκή, τότε δεχόμεθα ὅτι Κεφαλὴ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα, τὸ ὁποῖον εἶναι Οἰκουμενιστικὴ Αἵρεσις,* **καὶ πρεσβεύοντας ὅτι** *εἶναι «Οἰκουμενιστικὲς Αἱρέσεις... [οἱ διδασκαλίες] κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεϊκή»,* **διότι, ὡς λέγουν,** *Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατ᾽ αὐτοὺς δὲν εἶναι Θεός·*

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς συκοφαντοῦντας τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι: *«Ἄθελά τους συμβάλλουν στὴν ΣΑΤΑΝΙΚΗ προσπάθεια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νὰ υἱοθετηθῇ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ Αἵρεση ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεός»,* **δηλαδή, κηρύττουν Ἐκκλησίαν χωρὶς Θεόν, καὶ ἀνήκουν εἰς ἐκκλησίαν ΑΘΕΟΝ·**

«Η ΑΜΠΕΛΟΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»
Συμβολικὴ Εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς πιστεύοντας ὅτι: ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»,*** **διότι, ὡς ὅλως παραδόξως λέγουν,** ***«εἶναι Οἰκουμενιστικὴ Αἵρεσις ἡ πίστις ὅτι ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας»,*** καίτοι τοῦτο δὲν ἔχει λεχθῆ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐλέγετο θὰ ἦτο **ΑΛΗΘΕΣ** καὶ ὄχι Αἱρετικόν, καθότι, ***«Δῆλον ὅτι τῆς ΑΓΙΑΣ τε καὶ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ, ὡς ΕΝ νοεῖσθαι τὸ σύμπαν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΩΜΑ»*** (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 74, 557A), **ἢ διότι ὡς ἰσχυρίζονται** ***«τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐδημιούργησεν ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»,*** **κατηγοροῦντες τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι** ***«βγάζουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ βάζουν τὴν Ἁγίαν Τριάδα»,*** **καὶ ὅτι** ***«ὁ Χριστὸς ΔΕΝ παραιτεῖται ἀπὸ***

Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας», **ἐνῶ αὐτοὶ οἱ Ἐκκλησιομάχοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὡς** ***«φύλακες τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν θὰ ἐπιτρέψουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ νὰ περάσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος»,*** **φρενοβλαβῶς** οὕτω ὡς ὁ Ἑωσφόρος ἐπαιρόμενοι καὶ Αἱρετικῶς βλασφημοῦντες, τὸν Χριστὸν ὡς ἀντίπαλον τῆς Ἁγίας Τριάδος προβαλλόμενοι, **ὡς νὰ μὴν εἶναι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Χριστός,** ἀλλ᾽ ἓν τέταρτον, ἐξωαγιοτριαδικόν, ἐχθρικὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα πρόσωπον, ἐνῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφής, ***«Κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ ὁ Θεός»*** (Α´ Κορ. ΙΑ´ 3) καὶ ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος διερμηνεύει: ***«Καὶ πῶς φησιν ἀλλαχοῦ, «Κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ ὁ Θεός;» Τοῦτο καὶ ἐγώ φημι, ὅτι ὥσπερ ἓν σῶμα ἡμεῖς, οὕτω καὶ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ Ἕν. Εὑρίσκεται ἄρα καὶ***

ὁ ΠΑΤΗΡ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΝΤΩΝ ΗΜΩΝ» (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 62, 140)·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς πιστεύοντας ὅτι *ἡ Κεφαλὴ καὶ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν κατὰ φύσιν ἕνωσιν, κηρύττοντας ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ὄχι τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ,* ἐνῶ ἡ Ὀρθόδοξος Δογματικὴ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκει ὅτι ἡ Θεαρχικὴ Κεφαλή, ὁ Χριστός, δὲν ἔχει Κατὰ Φύσιν ἕνωσιν μὲ τὸ Σῶμα, οὔτε Καθ᾽ Ὑπόστασιν, ἀλλὰ ἕνωσιν κατὰ Χάριν, τὴν Θείαν καὶ Ἄκτιστον, τὴν ἐκ τῆς ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ πηγάζουσαν, ὅθεν ἡ Ἁγία Τριὰς ἀποδεικνύεται Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουσα τὴν Ἐξουσίαν καὶ Διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς διδάσκει

τὴν Ἀλήθειαν ὅτι: ***«Ὅπου γὰρ ἂν μία τῆς Τριάδος ὑπόστασις παρῇ, πᾶσα πάρεστιν ἡ Τριάς· ἀδιασπάστως γὰρ ἔχει πρὸς ἑαυτήν, καὶ ἥνωται μετ᾽ ἀκριβείας ἁπάσης»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 60, 519)·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς πρεσβεύοντας ὅτι *Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ὄχι τὸ Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι, ὁ Ἐνανθρωπήσας Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ,* ὁπότε τὸ σύνολον τῆς Ἐκκλησίας, **Κεφαλὴ καὶ Σῶμα,** εἶναι κτιστὸν καὶ δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὀργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς διδάσκοντας ὅτι *ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα,* τοιουτοτρόπως ὑποβιβάζοντες εἰς τάξιν κτίσματος καὶ **τὴν Ἄκτιστον Κεφαλὴν** τῆς Ἐκκλησίας, ***τὸν Υἱὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ***

(Κολ. Α΄ 13), ***τὸν Χριστόν,*** ἀλλὰ καὶ ***τὴν Ἄκτιστον Χάριν τοῦ Θεοῦ,*** ἡ ὁποία, ἐκ τῆς Κεφαλῆς πηγάζουσα, διοικεῖ καὶ ἁγιάζει καὶ θεώνει καὶ ἑνώνει κατ᾽ ἐνέργειαν τὰ λογικὰ κτίσματα, Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, ***εἰς Σῶμα Ἕν, Ἅγιον, Τίμιον, τὸ Σῶμα τῆς ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΥ Ἐκκλησίας·***

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς κηρύσσοντας ὅτι *Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ὁ Ἄκτιστος καὶ Ἄναρχος Λόγος,* ὡς νὰ ἦτο ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστὸς καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Θεὸς Λόγος, ὅπως δηλαδὴ ἐκήρυττεν καὶ ὁ Αἱρετικὸς Νεστόριος·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς διδάσκοντας ὅτι *«ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Κεφαλὴ καμμίας Ἐκκλησίας»,* καίτοι ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ὁ Μονογενὴς **ΥΙΟΣ τοῦ Θεοῦ** εἶναι ἡ Κεφαλή, ***καὶ ΑΥΤΟΣ, ὁ Υἱὸς***

τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, ἐστιν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ Σώματος, τῆς Ἐκκλησίας (Κολ. Α΄ 13, 18)·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ***εἶναι «ἐκ τοῦ Διαβόλου» ὅσοι πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε πρὸ Χριστοῦ ἢ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς,*** ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία προϋπάρχει ὄχι μόνον τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀφοῦ αὐτὴ αὕτη ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ **ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ** τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ δὲ **Θεόπνευστος Ἁγία Γραφή,** ἥτις ἐνενηκοντάκις καὶ πλέον ἀναφέρει τὴν ὕπαρξιν **τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ΔΕΝ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου,** καθότι ***«πᾶσα Γραφὴ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ»*** (Β΄Τιμ. Γ' 16), **τοὺς Ἐκκλησιομάχους** οὕτω **ἀθετοῦντας** τὸν λόγον τοῦ Κ.Η.Ι.Χ., ***«εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς Ἐκκλησίας***

παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. ΙΗ' 17), κατὰ τὸν ὁποῖον ἀποδεικνύεται μὲ τὸν πλέον αὐθεντικὸν τρόπον ἡ ὕπαρξις τῆς Ἐκκλησίας πρὸ Χριστοῦ, καὶ **καταπατοῦντας** τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ***«εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν»*** (Ἄρθρον Η΄ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως), τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου διδάσκοντος, ***«Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ Προφητεία, ἀλλ᾽ ὑπὸ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ φερόμενοι ἐλάλησαν ΑΓΙΟΙ ΘΕΟΥ ἄνθρωποι»*** (Β΄ Πέτ. Α΄ 21), **ἀπειθοῦντας** δὲ καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Θεοπνεύστων Πατέρων, ῥητῶς ἀποφαινομένων: ***«Ἡ Ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ Χριστιανισμὸς ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καὶ ΣΥΝ τῷ Ἀδὰμ καὶ ΠΡΟ τοῦ Ἀδάμ, καὶ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ σὺν Χρι-***

στῷ, θελήματι τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος» (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, *P.G.* 42, 784 C-D)· ***«Ὥστε... ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ ΠΑΤΡΟΣ ἡμῶν ΘΕΟΥ ἐσόμεθα ἐκ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ΠΡΩΤΗΣ τῆς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, τῆς ΠΡΟ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΕΚΤΙΣΜΕΝΗΣ»*** (Ἀποστολικὸς Πατὴρ Κλήμης Πάπας Ρώμης, *Ἐπιστολὴ Β΄ Πρὸς Κορινθίους,* ΙΔ'), ***«διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Οὐρανός, οὐ διὰ τὸν Οὐρανὸν ἡ Ἐκκλησία»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 52, 429), ὁπότε ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφὲς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα Ἱστορικὸν φαινόμενον μὲ ἀρχὴν καὶ τέλος εἰς τὴν Ἱστορίαν, καὶ ὅτι ἡ Ἱστορία τοῦ κόσμου τούτου δὲν προϋπάρχει τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι προϋπόθεσις τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἱστορίας, διότι, **ὡς Πνευματική,** προϋπάρχει τῆς Ἱστορίας καὶ συνεχίζει καὶ μετὰ τὴν Ἱστο-

ρίαν, ἐπειδὴ εἶναι ἡ ***Βασιλεία τοῦ ΘΕΟΥ*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 49, 227, *P.G.* 61, 13 & 313 καὶ ἀλλαχοῦ), **ὁ πρὸ τῆς Ἱστορίας καὶ ὁ μετὰ τὴν Συντέλειαν τῶν Αἰώνων** ***Οἶκος τοῦ ΘΕΟΥ τοῦ Ζῶντος*** (Α΄ Τιμ. Γ΄ 15)·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς ἰσχυριζομένους, ΑΝΕΥ Ἁγιογραφικῆς τινὸς ἢ Ἁγιοπατερικῆς μαρτυρίας ὅτι ***δὲν ὑπῆρχε Σωτηρία πρὸ Χριστοῦ,*** **ἀρνουμένους** οὕτω ὅλους τοὺς Ἁγίους τοὺς διαλάμψαντας εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἄβελ, Ἐνώχ, Νῶε, Ἀβραάμ, Μελχισεδέκ, Ἰώβ, Μωϋσῆν, Ἠλίαν, Ἡσαΐαν, Ἱερεμίαν, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ καὶ λοιπούς, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ μαρτυροῦσαν περὶ τῆς Σωτηρίας αὐτῶν καὶ λέγουσαν ὅτι, ***ἐκζητηθήσεται «τὸ αἷμα πάντων τῶν Προφητῶν τὸ ἐκχυνόμενον ἀπὸ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ... ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβελ***

(τοῦ Δικαίου) ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου» (Λουκ. ΙΑ΄ 50-51 καὶ Ματθ. ΚΓ' 35), καὶ **διαγράφοντας** τόσον τὴν διδασκαλίαν τῆς Θεοπνεύστου Παλαιᾶς Διαθήκης ὅτι, ***«Δίκαιος δὲ ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται»*** (Σοφ. Σολ. Δ' 7), **ὅτι,** ***«Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος... οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ»*** (Σοφ. Σολ. Γ' 1, 3), καὶ **ὅτι ὁ ΘΕΟΣ** ἤλεγξε βασιλεῖς καὶ δυνάστας ἐντειλάμενος, ***«μὴ ἅψησθε τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε»*** (Α΄ Παρ. ΙΣΤ' 22), ὅσον καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου λέγοντος, ***«οὐκ ἦλθον καλέσαι Δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»*** (Μάρκ. Β' 17), ἀλλὰ καὶ σαφέστερον ἐν διαλόγῳ Αὐτοῦ διδάσκοντος: ***«Καὶ ἰδοὺ νομικός τις... διδάσκαλε, <u>τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω</u>; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς***

αὐτόν· ἐν τῷ Νόμῳ τί γέγραπται; ...τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ» (Λουκ. Ι' 25-28), **καὶ πάλιν,** *«ἐρευνᾶτε τὰς ΓΡΑΦΑΣ, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ΕΧΕΙΝ»* (Ἰωάν. Ε' 39)·

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς φρονοῦντας ὅτι ***οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ΔΕΝ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή,*** **κατ᾿ αὐτούς,** ***ὁ Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι Θεός, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἱδρύθη τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ δὲν ὑπῆρχε πρίν,*** **τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι** ***ὁ Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι Κεφαλὴ οὔτε Ἀρχιποίμην τῆς ἐν Οὐρανοῖς Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων, διότι,*** κατ᾿ αὐτούς, ***δὲν εἶναι Προαιώνιος,*** **ἀντιτιθεμένους** οὕτω πρὸς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι, ***«ἐν τῷ ὀνόματι ΙΗΣΟΥ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγεί-***

ων καὶ καταχθονίων» (Φιλ. Β' 10), καὶ ὅτι, ***«Προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει καὶ ΠΟΛΕΙ ΘΕΟΥ Ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ Ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν Ἀγγέλων, πανηγύρει καὶ ΕΚΚΛΗΣΙᾼ ΠΡΩΤΟΤΟΚΩΝ ἀπογεγραμμένων ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, καὶ Κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι ΔΙΚΑΙΩΝ τετελειωμένων»*** (Ἑβρ. ΙΒ' 22-23), καὶ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: ***«Καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑΝ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ ΘΕΟΥ»*** (Ἀποκ. ΚΒ' 2), καθὼς διδάσκει καὶ ἡ ***Ἱερὰ Κατήχησις*** τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι: ***«Κατὰ τὴν γενικωτάτην ἔννοιαν, ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει σύμπασαν τὴν περὶ τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους λογικὴν κτίσιν», «καὶ αὐτὴ ἡ Μία Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Θριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη,***

ἡ ὁποία εἶναι ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ» (***Ἱερὰ Κατήχησις*** τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, 1872)˙

Τοὺς Ἐκκλησιομάχους, τοὺς περιορίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν μόνον εἰς τὴν μετὰ Χριστὸν ὕπαρξίν της, ὅπως ἐξ ἄλλου περιορίζουν καὶ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸν μόνον εἰς τὴν μετὰ τὴν κατὰ Σάρκα Γέννησιν ὕπαρξίν Του, τοὺς ἀρνουμένους ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἥτις *«πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, πανταχοῦ τῶν αἰώνων, πανταχοῦ τῶν χρόνων ἐκτέταται»* (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 55, 469-470), **καθότι *Ἓν Σῶμα, «οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοί, καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι. Πάλιν καὶ οἱ πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας εὐηρεστηκότες Ἓν Σῶμα εἰσι. Πῶς; Ὅτι κἀκεῖνοι τὸν Χριστὸν ᾔδεσαν»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 62, 75), **καὶ βεβαίως**

«ὅπου ἂν ᾖ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία» (Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, *P.G.* 5, 713B)˙

Τοὺς Χριστομάχους, **τοὺς πιστεύοντας ὅτι** *ἀλλοιώθηκε καὶ διαφοροποιήθηκε κατὰ τὴν Σάρκωσιν ἡ Θεαρχικὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ,* ἐνῶ κατὰ τὴν Ἀλήθειαν, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐν χρόνῳ ὁ Λόγος δὲν κατέστησε **τὴν Θεαρχικὴν Ὑπόστασίν Του** μὴ προαιώνιον, δὲν τὴν ἠλλοίωσε καθ᾽ οἱονδήποτε τρόπον, **καθότι,** ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του ἡνώθη εἰς τὴν Προαιώνιον Αὐτοῦ Ὑπόστασιν, **ὄχι ὡς ἄλλη ὑπόστασις, ἀλλὰ ὡς φύσις ἐνυπόστατος,** ὅπως διδάσκει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: ***«Ἐνυπόστατον δέ, οὐχ ἡ ὑπόστασις, τὸ ἐν ὑποστάσει δὲ καθορώμενον.... ὡς ἡ Σὰρξ τοῦ Κυρίου ἐν***

τῇ ΑΝΑΡΧΩ Αὐτοῦ ΥΠΟΣΤΑΣΕΙ» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 1441B), δηλαδή, ἔγινεν **Ὑποστατικὴ Ἕνωσις** τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μὲ τὴν Θεϊκήν, εἰς τὸ **Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου,** ***«Ἀτρέπτως, Ἀσυγχύτως, Ἀχωρίστως, Ἀδιαιρέτως»*** (Ὅρος Πίστεως Ἁγίας Δ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου), καὶ οὕτω διὰ τῆς **Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως** ἡ ἀνθρωπίνη φύσις κατέστη **Ὁμόθεος καὶ Λατρευτή, ὡς τοῦ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ Σάρξ,** κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν: ***«Ἅμα γὰρ σάρξ, ἅμα ΘΕΟΥ Λόγου σάρξ· ἅμα σὰρξ ἔμψυχος λογική»*** (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 985C-988A & Ἅγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, *P.G.* 87c, 3277C), **ὁπότε ἡμεῖς** ***«πιστεύομεν εἰς Ἕνα Κύριον... ΑΤΡΕΠΤΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 26, 721C), καὶ δὲν θὰ συμμαχήσωμεν μετὰ τοῦ Ἀρείου εἰς

τὴν Αἵρεσιν ὅτι ὁ Υἱὸς ***«οὐκ ἔστιν ἄτρεπτος ὡς ὁ Πατήρ, ἀλλὰ τρεπτὸς...ὡς τὰ κτίσματα»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 26, 29B), **καθότι** ***«ΑΤΡΕΠΤΟΝ τοῦτον καὶ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ ὡς τὸν Πατέρα, ἀπροσδεῆ, καὶ τέλειον Υἱόν, ἐμφερῆ τῷ Πατρὶ μεμαθήκαμεν»*** (Ἅγιος Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρείας, *P.G.* 18, 565B), καὶ πάλιν, ***«ὁ δὲ Υἱὸς μόνος ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀϊδίως ἐγεννήθη· διὸ πρωτότοκός ἐστι πάσης κτίσεως ὁ Θεὸς ΛΟΓΟΣ, ΑΤΡΕΠΤΟΣ ἐξ ΑΤΡΕΠΤΟΥ»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 25, 205A), **ἐπειδὴ** ***«ὁ Λόγος γὰρ ὁ τοῦ Θεοῦ ΑΤΡΕΠΤΟΣ ἐστίν καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχει, οὐχ ἁπλῶς ἀλλ᾽ ὡς ὁ Πατήρ. Ἐπεὶ πῶς ὅμοιος εἰ μὴ οὕτως ἐστίν; Ἢ πῶς πάντα τὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ ἐστιν, εἰ μὴ καὶ τὸ ΑΤΡΕΠΤΟΝ καὶ τὸ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ τοῦ Πατρὸς ἔχει;»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 26, 120B), διὸ καὶ κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν,

οὐκ ἐπειδὴ γέγονεν ἄνθρωπος ἐτράπη, ***«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*** (Ἑβρ, ΙΓ΄ 8) ***μένων ΑΤΡΕΠΤΟΣ...»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 26, 112C), ***«ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ ὁ αὐτὸς Θεὸς ΛΟΓΟΣ ὑπῆρχεν, ΑΤΡΕΠΤΟΣ ΩΝ, ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ»*** (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, *P.G.* 41, 1008B), ***«Υἱοῦ δὲ ἐνσωμάτου γενομένου, ἀλλὰ ΑΤΡΕΠΤΟΥ»*** (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, *P.G.* 42, 308B)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς κηρύσσοντας ὅτι *ἀλλοιώθηκε καὶ διαφοροποιήθηκε κατὰ τὴν Σάρκωσιν ἡ Θεαρχικὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ,* ὅτι *κατὰ τὴν Σάρκωσιν κάτι προσετέθη εἰς τὸ Πρόσωπον καὶ ἔγινε ἀλλοιώτικο, καὶ ἀπὸ μόνον Ἄκτιστον ἔγινεν ὁμοῦ καὶ κτιστόν, ἤτοι, διαφοροποιήθηκε, ἔπαθε τροπήν, καὶ ἀλλοίωσιν τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ,* συμφρονοῦντας

μετὰ τοῦ Αἱρετικοῦ Ἀρείου, καὶ τοιουτοτρόπως κατάγοντας τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ εἰς τάξιν κτίσματος, διαταράσσοντας τὰς Ἐνδοτριαδικὰς Σχέσεις τῆς Τελείας καὶ Ἀπολύτου Ἑνότητος, Ὁμοουσιότητος καὶ Ὁμοτιμίας, μετατρέποντας τὴν ΤΡΙΑΔΑ εἰς ΔΥΑΔΑ, καὶ καθιστῶντας ΤΡΕΠΤΟΝ καὶ ΑΛΛΟΙΩΤΟΝ τὸν ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ, καίτοι ἁπλοῦν καὶ ἀναλλοίωτον τὸ Θεῖον, ὡς γέγραπται: *«Διότι ἐγὼ ΚΥΡΙΟΣ ὁ ΘΕΟΣ ὑμῶν, καὶ ΟΥΚ ΗΛΛΟΙΩΜΑΙ»* (Μαλ. Γ΄ 6)·

Τοὺς Τριαδομάχους, τοὺς μειώνοντας *τὴν Ἁγίαν Τριάδα εἰς Δυάδα, διότι ἀφοῦ,* κατ᾽ αὐτούς, *ὁ Υἱὸς ὑπέστη ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ καὶ ἔγινε Μὴ Προαιώνιος, ἐξ αἰτίας τῆς Σαρκώσεώς Του, τότε πλέον εἶναι Δύο τὰ Προαιώνια Πρόσωπα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι Τρία,* τοὺς ἐξοβελίζοντας

τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ τῆς Τριαδικῆς Ὁμοουσιότητος, **ὁπότε, κατ᾽ αὐτούς,** *δὲν ὑπάρχει πλέον Υἱὸς οὔτε Ἁγία Τριάς, παρὰ μόνον Πατὴρ καὶ Ἅγιον Πνεῦμα,* **τοὺς διασπῶντας** *τὴν Ἀδιαίρετον Ἑνότητα,* **καὶ ἀρνουμένους** *τὴν ΤΑΥΤΟΥΡΓΙΑΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος·*

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς διδάσκοντας τὴν Ἀντίχριστον πλάνην ὅτι *ὁ Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι Προαιώνιος καὶ Ἄναρχος, παρὰ μόνον ὡς Σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως, ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα,* **καὶ ὅτι ὡς λέγουν** *ὁ Χριστὸς ἀρχίζει νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τὴν κατὰ Σάρκα Γέννησίν Του ἐν χρόνῳ, καθότι καὶ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει πῶς γεννήθηκε στὶς 25 Δεκεμβρίου καὶ ὄχι προαιωνίως,* **ὁπότε, κατ᾽ αὐτούς, ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ**

εἶναι Θεοτόκος, ἀλλὰ κτισματοτόκος καὶ ἀνθρωποτόκος, καὶ οὕτω ἀναβιώνεται ἡ καταδικασθεῖσα Αἵρεσις τοῦ Ἑβραιόφρονος Παύλου τοῦ Σαμοσατέως, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος: ***«ἐκ Μαρίας λέγουσα τὴν ἀρχὴν Αὐτὸν ἐσχηκέναι», «ἀπὸ Μαρίας Αὐτὸν ἔχειν τὴν ἀρχήν»*** (*P.G.* 63, 73), **καὶ ἰσχυριζομένους ὅτι** ***εἶναι Αἱρετικοὶ Οἰκουμενισταὶ ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Προαιώνιος,*** **ἀγνοοῦντες** ***«τίς ἡ Οἰκονομία τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ ΘΕῼ, τῷ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΤΙΣΑΝΤΙ ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»*** (Ἐφεσ. Γ΄ 9), πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπαντᾶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: ***«Ἐπειδὴ δὲ ...οἱ Παύλου τοῦ Σαμοσατέως, ἐκ τότε φασίν εἶναι τὸν Χριστόν, ἐξ οὗ ἀπὸ Μαρίας προῆλθεν, ἐρώμεθα κἀκείνους, πῶς,***

εἰ ἐκ τότε ἦν ὁ Χριστός, τοὺς οὐρανοὺς ἐδημιούργησε; Τὸν γὰρ αὐτὸν φησιν εἶναι ἐνταῦθα, τὸν ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων καταρτίσαντα αἶνον, καὶ τὸν ἐργασάμενον τοὺς οὐρανούς. Εἰ δὲ Δημιουργὸς τῶν οὐρανῶν, πρότερος ἂν εἴη τῶν οὐρανῶν λοιπόν· καὶ οὐκ ἀπὸ Μαρίας ἔσχε τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς Μαρίας ἦν» (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 55, 119), καὶ ἀλλοῦ Λακωνικῶς διατυπώνει **τὴν ταυτότητα τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ <u>πρὸ καὶ μετὰ</u> τὴν Ἐνανθρώπησιν:** ***«Οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, καὶ οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΟΝΤΑ»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, *P.G.* 50, 818), ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν γένει ψάλλει: ***«Εἰ καὶ ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ᾽ οἶδά σε ΘΕΟΝ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ»*** (Ἰδιόμελον Ὄρθρου Ἑορτῆς Θεοφανείων), καὶ ὁ ψηλα-

φήσας Αὐτὸν Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀνεκήρυξεν, ***«ὁ ΚΥΡΙΟΣ μου καὶ ὁ ΘΕΟΣ μου»*** (Ἰωάν. Κ΄ 28), καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει νὰ προσμένωμεν τὴν δόξαν ***«τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΕΟΥ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»*** (Τίτ. Β΄ 13)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς κηρύττοντας ὅτι *εἶναι Οἰκουμενιστικὴ Αἵρεσις νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας (=ὁ Χριστός) εἶναι Θεϊκή,* ὅτι *εἶναι ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ νὰ πιστεύωμεν ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεός,* καὶ ὅτι *εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἱρέσεως νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Χριστὸς ὅστις εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Ἄναρχος καὶ Προαιώνιος·* ἐξ ὧν προκύπτει, ἀφ᾽ ἑνός, ἡ Ἰουδαϊκὴ Χριστομαχία ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς **ΔΕΝ** εἶναι Θεός, **ΔΕΝ** εἶναι ὁ Σωτήρ, καί, ἀφ᾽ ἑτέρου, ἡ

Αἵρεσις ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον **ΔΕΝ** ὑπάρχει **τὸ ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ, ΟΜΟΘΕΟΝ καὶ Λατρευτὸν Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ τοῦ ΘΕΟΥ,** ἀλλὰ κοινὸς ἄρτος καὶ οἶνος, ἐνάντια εἰς τὴν Πίστιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως διδασκόμεθα καὶ ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀθανάσιον (*P.G.* 28, 925B), καὶ ἀπὸ τὴν εὐχὴν τῆς ***Θείας Μεταλήψεως*** τοῦ Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, ***«ΘΕΟΥ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΘΕΟΙ ΜΕ ΚΑΙ ΤΡΕΦΕΙ»*** (Συμεὼν Μεταφραστής, *P.G.* 114, 225C), καὶ ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλυψεν: ***«Ἐγώ εἰμι ὁ ΑΡΤΟΣ ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ΑΡΤΟΥ, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ΑΡΤΟΣ δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ ΣΑΡΞ μού ἐστιν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.... Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν ΣΑΡΚΑ τοῦ Υἱοῦ***

τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ ΑΙΜΑ, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.... Ὁ τρώγων μου τὴν ΣΑΡΚΑ καὶ πίνων μου τὸ ΑΙΜΑ ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. ΣΤ´ 51, 56)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς ἀρνουμένους, ὅλως Ἀντιευαγγελικῶς καὶ Ἀντιχρίστως, τὴν Προαιωνιότητα τοῦ **Θεαρχικοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, *«Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ Ἕν ἐσμεν»*** (Ἰωάν Ι´ 30), **καὶ τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου διδάσκοντος: *«Ἀλλ᾽ ἡμῖν Εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ Εἷς ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ΔΙ᾽ ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ καὶ ἡμεῖς δι᾽ Αὐτοῦ»*** (Α´ Κορ. Η´ 6)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς ὅλως Ἀντιχρίστως κηρύττοντας ὅτι *ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι Προαιώνιος,* ἀλλὰ μὴ δυναμένους νὰ ἀπαντήσουν τὸ ἐρώτημα:

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΤΟΝ ΕΓΕΝΝΗΣΕ;

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι, ***«ὅσοι λέγουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι προαιώνιος, κάνουν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν του Προαιώνιον»,*** καὶ οὕτω, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν λογικήν, ὅταν λέγουν ὅτι **ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι προαιώνιος,** κάνουν καὶ τὴν Θεϊκήν Του φύσιν **ΜΗ** Προαιώνιον, ἡ ὁποία ὅμως **εἶναι** Προαιώνιος·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς κηρύττοντας ὅτι ***ὅποιος πιστεύει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι προαιώνιος εἶναι Αἱρετικὸς Οἰκουμενιστής, διότι αὐτὸ εἶναι ἡ ρίζα τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,*** καίτοι αὐτὴν **τὴν Ἀπόλυτον Ἀλήθειαν** ὁ Ἀντίχριστος Οἰκουμενισμὸς οὐδέποτε ἐπίστευσεν ἢ ἠνέχθη (ἄλλωστε καὶ ἐάν ποτε εἷς

Αἱρετικὸς Οἰκουμενιστὴς δεχθῇ ἓν Ὀρθόδοξον Δόγμα, τὸ Δόγμα δὲν καθίσταται Αἱρετικόν), ἀλλὰ καὶ παρ᾽ ὅλον ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πολλάκις ἀποκαλεῖ ***Πατέρα Του*** τὸν **ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ**, μαρτυρῶν οὕτω ὅτι εἶναι **Προαιώνιος, διότι ὁ Θεὸς ὁ Ἄναρχος ἐγέννησεν Υἱὸν ὄχι ἐν χρόνῳ, ἀλλὰ πρὸ χρόνου,** κατὰ τὸ Ἁγιογραφικόν, ***«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.... ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε»*** (Ψαλμ. ΡΙ΄ 1, 3-4), καὶ μὲ ρητὸν τρόπον πολλάκις βεβαιοῖ τὴν προαιωνιότητά Του λέγων: ***«Καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον ΠΡΟ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί»*** (Ἰωάν. ΙΖ΄ 5)· ***«Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα»*** (Λουκ. Ι΄ 18)· ***«Πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί»*** (Ἰωάν. Η΄ 58)· ***«Ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν***

ΠΑΤΕΡΑ καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα; Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ ΠΑΤΡΙ καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ ἐν ἐμοί ἐστι; Τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ ΠΑΤΗΡ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα» (Ἰωάν. ΙΔ´ 9-10)· ***«Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει ΚΥΡΙΟΣ ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Ὢν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ»*** (Ἀποκ. Α´ 8)· καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Ἑβραῖοι κατενόησαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγεν ὅτι εἶναι Θεὸς Προαιώνιος, καὶ μάλιστα τὸν κατηγόρησαν καὶ τὸν ἐσταύρωσαν δι᾽ αὐτό, ***«...ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὤν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν»*** (Ἰωάν. Ι´ 33)· ἡ δὲ Ἐκκλησία μετὰ παρρησίας ψάλλει: ***«Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ Πάντα Δημιουργήσας δι᾽ Υἱοῦ, συνεργίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»*** (Στιχηρὸν Ἑσπερινοῦ, Σάββατον μετὰ τὴν Πεντηκοστήν), καὶ πάλιν: ***«Δι᾽ ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη, Παι-***

δίον νέον, Ο ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ» (Κοντάκιον Ἑορτῆς Χριστουγέννων)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς κηρύσσοντας ὅτι, *«σφάλλουν δογματικὰ ὅσοι τοποθετοῦν τὸν Χριστὸν στὴ θέση τοῦ Ἀνάρχου Υἱοῦ καὶ Λόγου»,* Αἵρεσις τοῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καταδικασθέντος Νεστορίου κατὰ τὴν ὁποίαν ***εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστός,*** καὶ **πιστεύοντας ὅτι** τὸ ***«ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ»*** τοῦ Β΄ Ἄρθρου τοῦ ***Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, «Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ», ἀναφέρεται εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ΟΧΙ εἰς τὸν Χριστόν·***

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς πιστεύον-

τας ὅτι ***τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ διαφοροποιήθηκε κατὰ τὴν Σάρκωσιν, καὶ εἶναι Διπλοῦν, ὄχι Ἁπλοῦν,*** **ἐνάντια** εἰς τὸν Δογματικὸν Ὅρον τῆς Ἁγίας Γ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅστις μεταξὺ ἄλλων διαλαμβάνει: ***«Ὁμολογοῦμεν τοιγαροῦν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, Θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον τέλειον ἐκ ψυχῆς λογικῆς καὶ σώματος, πρὸ αἰώνων μὲν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα κατὰ τὴν Θεότητα, ἐπ᾽ ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι᾽ ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν Θεότητα, καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα· δύο γὰρ φύσεων ἕνωσις γέγονε· δι᾽ ὃ ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΕΝΑ ΥΙΟΝ, ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ ὁμολο-***

γοῦμεν. Κατὰ ταύτην τὴν τῆς ἀσυγχύτου ἑνώσεως ἔννοιαν ὁμολογοῦμεν τὴν Ἁγίαν Παρθένον ΘΕΟΤΟΚΟΝ, διὰ τὸ τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπῆσαι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἑνῶσαι ἑαυτῷ τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα ναόν» (Ἰωάννης Ν. Καρμίρης, ***Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα,*** τόμ. 1, Ἀθῆναι 1952, σελ. 149), δι᾽ ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐφραινομένη πολλάκις καθ᾽ ἑκάστην ὑμνεῖ **τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ὡς ὄντως *ΘΕΟΤΟΚΟΝ* καὶ ὄχι ὡς ἀνθρωποτόκον,** *«Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ τεκοῦσαν, τὴν ὄντως ΘΕΟΤΟΚΟΝ, σὲ μεγαλύνομεν»* (Τροπάριον τῆς Θεοτόκου, Ἦχος δ΄)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς ἀποδίδοντας τὸ ὄνομα ***«Χριστὸς»*** εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ

Λόγου προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐνῶ τὸ ὄνομα ***«Χριστός»*** ἢ ***«Ἰησοῦς»*** ἢ ***«Ἐμμανουήλ» (=Μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεός)*** ἢ ***«Υἱὸς ἀνθρώπου»*** ἢ ***«Θεάνθρωπος»*** δὲν εἶναι ὄνομα φύσεως, ὡς ὑπὸ Αἱρετικῶν λέγεται, οὔτε τῆς ἀνθρωπίνης οὔτε τῆς Θεϊκῆς, ἀλλὰ **εἶναι ὄνομα τῆς Θεαρχικῆς Ὑποστάσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ,** καθὼς καὶ ὁ κοινὸς νοῦς διαπιστώνει, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς βεβαιώνει: ***«Τὸ δὲ «Χριστὸς» ὄνομα τῆς Ὑποστάσεως λέγομεν», καὶ οὔ καθὼς οἱ Αἱρετικοὶ τῆς φύσεως*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *P.G.* 94, 989A & 1469D)· καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, αἰῶνας ἐνωρίτερον, διασαφίζει, ὅπως διασώζει εἰς κείμενόν του ὁ Λεόντιος: ***«Κοινῶς παρὰ πάντων ὡμολόγηται τὸ «ἄνθρωπος» ὄνομα τὴν φύσιν δηλοῦν, τὸ δὲ «Παῦλος»***

ἢ «Πέτρος» τὴν ὑπόστασιν· κατὰ δὲ τὸν μακάριον Κύριλλον, τὸ «Χριστὸς» ὄνομα οὔτε δύναμιν ὅρου ἔχει, οὔτε τήν τινος οὐσίαν δηλοῖ.... τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ... οὐ φύσιν δηλοῦντος, ἀλλ᾽ Ὑπόστασιν» (Λεόντιος Βυζάντιος, *P.G.* 86b, 1912A)·

Τοὺς Χριστομάχους, τοὺς ἀλλοπροσάλλως ἀποδίδοντας τὸ ὄνομα *«Χριστός»* ἄλλοτε εἰς τὸν κατ᾽ αὐτοὺς ἠλλοιωμένον, μεταποιημένον, μὴ προαιώνιον, Υἱὸν καὶ Λόγον, ἄλλοτε εἰς ἓν ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον κοινοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὁ Νεστόριος, καὶ ἄλλοτε εἰς μίαν ἀπρόσωπον ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ ὄχι ὡς δεῖ εἰς τὸ Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ·

Τοὺς Τριαδομάχους, τοὺς διαστρέφοντας τὴν Ἀλήθειαν ὅτι «ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ»

καὶ ἀντικαθιστῶντάς την μὲ τὴν βλασφημίαν ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»,*** **ὡς ἂν ὁ Χριστὸς νὰ μὴν εἶναι ὁ Εἷς τῆς ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ, ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ καὶ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ Ἁγίας Τριάδος, ἀλλ᾽ ἓν ἐξωαγιοτριαδικὸν καὶ ἀντίπαλον ὄν·**

Τοὺς Θεομάχους, τοὺς ἀρνουμένους ὅτι σώζει ἡ Ἁγία Τριάς, **λέγοντας ὅτι** ***«ἡ Ἐκκλησία σώζει ποὺ ἔχει σάρκα καὶ αἷμα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ἡ Ἁγία Τριάς»,*** **ἐναντιούμενοι** οὕτω εἰς τὸν ἴδιον τὸν **ΘΕΟΝ, τὴν Ἁγίαν Τριάδα,** ὅστις διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου λέγει: ***«Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων»*** (Ἡσ. ΜΓ΄ 11), ἀλλὰ καὶ συγχρόνως **εἰσάγοντας τὴν Ἑωσφορικὴν Βλασφημίαν τῆς διὰ κτίσματος σωτηρίας, καθότι** οὗτοι τὴν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ,** ἤτοι, **Κεφαλήν** (τὸν

Χριστόν) καὶ **Σῶμα** (τοὺς ἀνθρώπους), **τὴν θεωροῦν ὅλην κτίσμα, καταπατοῦντες καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν ὅτι,** ***«Κτίσμα ὑπὸ κτίσματος οὐκ ἄν ποτε σωθῇ, ὥσπερ οὐδὲ ὑπὸ κτίσματος ἐκτίσθησαν τὰ κτίσματα»*** (Ἅγιος Ἀθανάσιος, *P.G.* 26, 1081D), καὶ **ἀρνούμενοι** οἱ Αἱρετικοὶ τὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σωτηρίαν, ***«Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ ΣΩΣΟΝ ἡμᾶς»***·

Τοὺς Τριαδομάχους, τοὺς κηρύσσοντας ὅτι: ***«τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς, καίτοι ἡ Ἁγία Τριὰς ταυτουργεῖ»,*** **ἐξοβελίζοντας** οὕτω θεοστυγῶς τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἓν ἄλλο ἐξωαγιοτριαδικὸν Πρόσωπον, οἱ τῆς Ἀδιαιρέτου Ἁγίας Τριάδος ἀπόβλητοι·

Πρὸς Ἀποφυγὴν Παρερμηνειῶν καὶ ἐν γνώσει Διαστρεβλώσεων

ὑπὸ Αἱρετικῶν, σημειωθήτω ὅτι:

Οἱ πιστεύοντες εἴτε ὅτι *«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»* εἴτε ὅτι *«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς καὶ ΟΧΙ ὁ Χριστός»,* εἶναι Τριαδομάχοι καὶ Χριστομάχοι, ὡς ἐξορίζοντες τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, καὶ κηρύσσοντες Αὐτὸν ἓν Ἐξωαγιοτριαδικὸν Πρόσωπον, ΜΗ ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ, ΜΗ ΘΕΟΝ, ΜΗ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ, ΜΗ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΝ μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καίτοι τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΠΕΡΙΧΩΡΟΥΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΝΤΑ, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἀπεφάνθη: ***«Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ Πατρὸς***

καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος Μίαν Φύσιν, ἤτοι Οὐσίαν, Μίαν τε Δύναμιν καὶ Ἐξουσίαν, Τριάδα Ὁμοούσιον, Μίαν Θεότητα ἐν Τρισὶν Ὑποστάσεσιν, ἤγουν Προσώποις, προσκυνουμένην, ὁ τοιοῦτος ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω. Εἷς γὰρ Θεὸς καὶ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ Εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ΔΙ᾽ ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, καὶ Ἓν Πνεῦμα Ἅγιον ἐν ᾧ τὰ πάντα» (Ἁγία Ε΄ Οἰκ. Σύνοδος, Α΄ Ἀναθεματισμὸς τῶν *«Τριῶν Κεφαλαίων»*), καὶ ὅπως ὁ Μέγας Φώτιος διδάσκει, ***«Πᾶσα μὲν Δημιουργία καὶ πᾶσα Πρᾶξις, ἣν ἐνεργεῖν λέγεται Μία τῶν Ὑποστάσεων τῶν Θεαρχικῶν, ΚΟΙΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων»*** (Μέγας Φώτιος, *P.G.* 101, 929C)·

Τούτους πάντας τοὺς κηρύξαντας ὅλας τὰς ἀνωτέρω ἀντιφατικάς, παρανοϊκὰς καὶ φρενοβλαβεῖς Ἀντιχρίστους,

Θεοστυγεῖς Ἀντιεκκλησιολογικὰς Θεομάχους Αἱρέσεις, καὶ ὅσα ἄλλα παρεμφερῆ προέρχονται ἐξ αὐτῶν, καὶ ἅπαντας τοὺς συμφρονοῦντας αὐτοῖς, τοὺς ***μὴ νοοῦντας μήτε ἃ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται*** (Α΄ Τιμ. Α΄ 7), **ὡς Ἑβραιόφρονας καὶ Ἰουδαΐζοντας Ἀντιχριστίτας Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς Ἀντιχρίστους Παναιρετικοὺς ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΣ, τοὺς ἀρνουμένους τὴν Μοναδικότητα καὶ Ὁλοκληρίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ πρεσβεύοντας, α΄) τὴν Συγκρητιστικὴν ΘΕΩΡΙΑΝ ΤΩΝ ΚΛΑΔΩΝ (BRANCH THEORY), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερον δὲν ὑφίσταται ὁρατῶς, δὲν εἶναι Μία, ἀλλὰ ἔχει διαιρεθῆ εἰς διαφόρους

«ὁμολογίας – ἐκκλησίας ἢ Κλάδους», ἕκαστος τῶν ὁποίων κατέχει μέρος μόνον τῆς Ἀληθείας καὶ οὐδεὶς κατέχει ὅλην τὴν Ἀλήθειαν, παρὰ μόνον ὅταν ἐπανενωθοῦν ὅλοι οἱ **Κλάδοι** (Αἱρέσεις καὶ Θρησκεῖαι), τότε θὰ ἀπαρτισθῇ πάλιν ἡ Μία Ἐκκλησία, ὁπότε, κατὰ τὴν ἰδικήν των παραδοχήν, σήμερον δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Μίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, **ἢ β΄) τὴν ΘΕΩΡΙΑΝ ὅτι ὅλαι αἱ Αἱρέσεις καὶ Θρησκεῖαι εἶναι ἠθελημέναι παρὰ Θεοῦ Ὁδοὶ Σωτηρίας, κατὰ τὴν ὁποίαν** ἡ κάθε μία ἐξ αὐτῶν ***«ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ἄλλην τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν πληρότητά της»,*** δηλαδή, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λογίζωνται χωρισταί, ἀλλὰ ἑνιαῖον σῶμα, τούτους τοὺς Οἰκουμενιστὰς τοὺς οὕτω **ἀρνουμένους τὸ** ***Ἱερὸν καὶ Θεόπνευστον Σύμβολον τῆς Πίστεως,*** **τὸ** ὑπὸ

τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ **Θεσπισθὲν** καὶ ὁμολογούμενον ἐπὶ δεκαεπτὰ **(17)** αἰῶνας, τὸ διαλαμβάνον πίστιν εἰς **ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ,** ***«Πιστεύω... εἰς ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΚΛΗΣΙΑΝ»*** (***Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως,*** ἄρθρον θ΄), τούτους πάντας καθὼς καὶ τοὺς λεγομένους *«Ὀρθοδόξους»,* τοὺς μετὰ τῶν Προτεσταντῶν εἰς τὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας τῷ **1948, Ἱδρυτὰς τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.),*** τὸ ὁποῖον εἶναι ἓν **Παγκόσμιον Συμβούλιον Αἱρέσεων,** ἤτοι, συνονθύλευμα ὅλων τῶν Αἱρέσεων, **καὶ τοὺς συμμετέχοντας ὡς μέλη εἰς αὐτὸ ἢ κοινωνοῦντας αὐτοῖς, Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς δὲ ποικιλομόρφους ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ, ΠΑΠΙΚΟΥΣ, ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΑΣ, ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ, ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΟΥΣ, ΕΒΡΑΙΟΧΙΛΙΑΣΤΑΣ, τοὺς ΕΒΡΑΙΟΣΙΩΝΙΣΤΑΣ καὶ ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΟΝΟΥΣ, οἵτινες εἶναι λάτρεις τοῦ Ἑωσφόρου καὶ Σατανᾶ, τοὺς Εἰδωλολάτρας καὶ τοὺς Ἀθέους, πᾶσαν ΑΙΡΕΣΙΝ καὶ ἄλλην ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ καθὼς καὶ τὴν ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, Ἀναθεματίζω. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

«Ἡμεῖς οὐδὲν προστίθεμεν, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν φυλάττομεν· ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ» (Ἁγία ΣΤ´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).

«Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ Νομοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν, ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσθέτοντάς τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ» (Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ***Πρακτικά,*** τ. Γ΄, στήλη 383/883).

«Εἴ τις πᾶσαν Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω» (Αὐτόθι).

«Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν, καὶ τὴν Διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ Ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ΑΝΑΘΕΜΑ» (Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ***Πρακτικά***, τ. Γ΄, στήλη 406/906, καθὼς καὶ εἰς τὸ ***Συνοδικὸν*** τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ***Τριώδιον***).

«Τοῖς μὴ ὀρθῶς τὰς τῶν Ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ ΘΕΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

θείας φωνὰς ἐκλαμβανομένοις, καὶ τὰ σαφῶς καὶ ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καὶ περιστρέφειν πειρωμένοις, ΑΝΑΘΕΜΑ. (γ΄)» (***Συνοδικὸν*** Ὀρθοδοξίας, ***Τριώδιον***).

«Κρατῶμεν τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὀρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ᾽ αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἥντιναοῦν, καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι, ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἑκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ, διὰ

τὸ Βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

»Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ Αἱρέσει ἢ Σχίσματι, ἑκουσίως ἐνεδύθησαν, κατὰ τὸν Ψαλμωδόν, «κατάραν ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. ΡΗ΄ 18), ***κἄν τε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε Κληρικοί, κἄν τε λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι, «κἂν Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ᾿ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω»*** (Γαλ. Α΄ 8), (***Ἐγκύκλιος Πανορθοδόξου Συνόδου*** ἐν Κωνσταντινουπόλει, Μάϊος 1848, σελ. 42-44, 49-50).

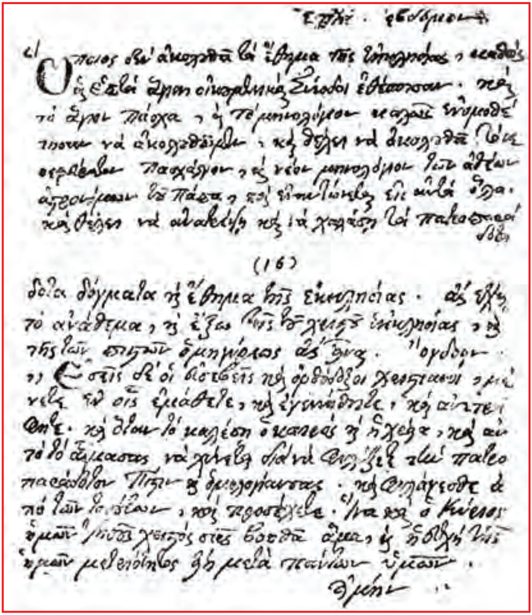
«Ὅλοις τοῖς Αἱρετικοῖς, ΑΝΑΘΕΜΑ» (Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Πρακτικά, τ. Γ΄, 383/883).

«Ὁ μή λέγων τοῖς Αἱρετικοῖς Ἀνάθεμα, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω» (Σύνοψις ὅρου Ε΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπικυρωθέντος ὑπὸ τῆς Ζ΄, βλέπε: Βλάσιος Φειδᾶς, ***Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία,*** τ. Α΄, Ἀθῆναι, 1992, σελ. 721).

Ὑπόσχομαι εἰς τὴν ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ, ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΑΡΧΙΚΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, τὸν ΕΝΑ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ ἡμῶν, ὅτι θὰ διακρατήσω ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς Ἀπαραχάρακτον, Ἀνόθευτον καὶ Ἀναλλοίωτον τὴν Ἱερὰν ταύτην **Ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως** τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων καὶ Θεοπνεύστων Ἀποστόλων, μὲ τὴν **Χάριν** τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πρεσβείαις τῆς Πανυπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων, τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. **ΑΜΗΝ.**

Συμβολικὴ Ὀπτασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Σύνθετος εἰκών, τὸ Ὅραμα τοῦ Προφήτου Μωϋσέως εἰς τὸ ὄρος Χωρήβ (Ἔξοδ. Γ΄ 2-4), καὶ ἄνωθεν ὁ Θεὸς Πατὴρ εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, δίδων τὰς Δέκα Ἐντολὰς τοῦ Νόμου (ἔργον Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών).

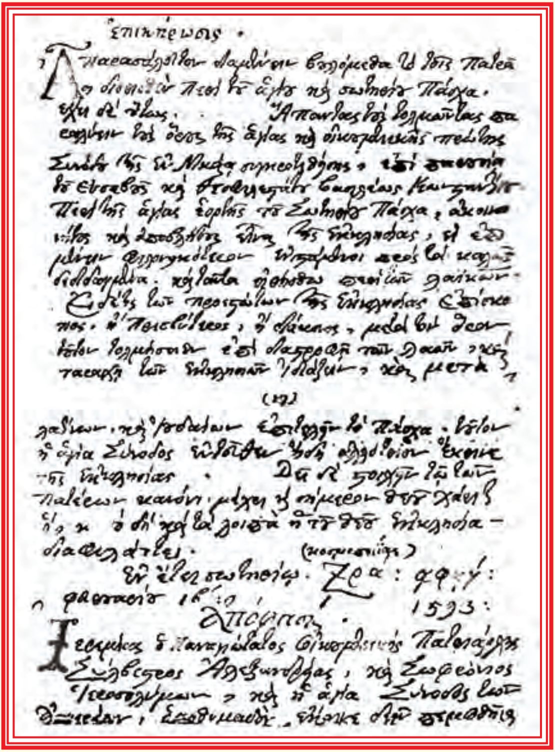
Ἐπτὰ· ἑβδόμιον

Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ ἑπτὰ ἅγιαι οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, καὶ μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθοῦμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὴν νεοφανεῖσαν Πασχάλιον καὶ νέον μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντίον εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα

(16)

δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἂς ἔχῃ τὸ ἀνάθεμα, καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἂς εἶναι. Ὀρθόδοξοι. Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε, καὶ ἐγεννήθητε, καὶ ἀνετράφητε. Καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας. Καὶ φυλάττεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ προσέχετε, ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθῇ. Ἀμήν, καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Αἱ Ἀποφάνσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583 καὶ 1593 διὰ τῶν ὁποίων ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΤΑΙ τὸ Νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον. Εὑρίσκονται εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Μονὴν Παντελεήμονος ἀρ. βιβλ. 772, καὶ εἰς τὴν Σκήτην Καυσοκαλυβίων Κελλίον Ἀκαθίστου Ὕμνου, ἀρ. κώδ. 285, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ

Σινᾶ. Τὸ 1880 καὶ 1881 ἐδημοσιεύθησαν ἐν μεταφράσει εἰς δύο ἐπίσημα περιοδικὰ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας.

ΠΩΣ ΝΗΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου μόνον κάθε Σάββατον καὶ Κυριακήν.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Κάθε Τρίτην καὶ Πέμπτην γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν κατάλυσις ἰχθύος.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου μόνον κάθε Σάββατον καὶ Κυριακήν. Τῆς Μεταμορφώσεως, ὁποιαδήποτε ἡμέρα συμπέσῃ, γίνεται κατάλυσις ἰχθύος.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Κάθε Τρίτη καὶ Πέμπτη γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν γίνεται κατάλυσις ἰχθύος. Διευκρίνισις: Κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰς τὴν νηστείαν αὐτήν, ὅσοι πρόκειται νὰ μεταλάβουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἀντιστοίχως, κατάλυσιν ἰχθύος κάνουν μόνον τὰ Σαββατοκύριακα ἀπὸ τῶν Εἰσοδίων μέχρι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, οὕτως ὥστε νὰ προετοιμάζωνται καταλλήλως διὰ τὸ Ἱερὸν Μυστήριον.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ

Γίνεται κάθε Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, καθὼς καὶ εἰς τὰς 5 Ἰανουαρίου, 29 Αὐγούστου, 14 Σεπτεμβρίου, 24 Δεκεμβρίου, ἐκτὸς ἐὰν τύχουν Σάββατον ἢ Κυριακήν, ὁπότε καταλύομεν οἶνον καὶ ἔλαιον. Ἐὰν τὴν Καθαράν ἢ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα τύχῃ ἑορτὴ Ἁγίου καταλύσιμος, δὲν καταλύομεν οἶνον καὶ ἔλαιον.

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΑΙΟΥ

ΟΤΑΝ ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΝ ΕΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΜΕΡΑΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἰανουάριος	11-16-17-18-20-22-25-27-30
Φεβρουάριος	8-10-11-17-24
Μάρτιος	9-26
Ἀπρίλιος	23-25-30
Μάϊος	2-8-15-21-25
Ἰούνιος	8-11-30
Ἰούλιος	1-2-17-20-22-25-26-27
Αὔγουστος	31
Σεπτέμβριος	1-6-9-13-20-23-26
Ὀκτώβριος	6-18-23-26
Νοέμβριος	1-8-12-13-16-25-30
Δεκέμβριος	4-5-6-9-12-15-17-20

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΙΧΘΥΟΣ

ΟΤΑΝ ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΝ ΕΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

• Ἰανουάριος 7 • Φεβρουάριος 2 • Μάρτιος 25 • Ἰούνιος 24, 29 • Αὔγουστος 6, 15 • Σεπτέμβριος 8 • Νοέμβριος 14, 21 • Τὴν Τετάρτην τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Τὴν Τετάρτην τῆς ἀποδόσεως τοῦ ΠΑΣΧΑ.

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ

Ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου ἕως 4 Ἰανουαρίου. Τὴν 6ην Ἰανουαρίου. Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἕως τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου. Ἀπὸ τῆς Ἀπόκρεω ἕως τῆς Τυροφάγου, πλὴν κρέατος. Τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου. Τὴν ἑβδομάδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰανουάριος

1 **Περιτομὴ Κ.Η.Ι.Χ., Μ. Βασιλείου**
2 Σιλβέστρου Ρώμ., Σεραφεὶμ Σάρωφ
3 Μαλαχίου προφ., Γορδίου μάρτ.
4 Σύναξις 70 Ἀπ., Θεοκτίστου ὁσ.
5 Θεωνᾶ, Θεοπέμπτου, Συγκλητικῆς
6 **Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια**
7 **Σύναξις Ἰωάννου Προδρόμου**
8 Γεωργίου Χοζεβ., Δομνίκης ὁσ.
9 Πολυεύκτου μ., Εὐστρατίου ὁσ.
10 Γρηγορίου Νύσσης, Δομετιανοῦ
11 Θεοδοσίου ὁσίου Κοινοβιάρχου
12 Τατιανῆς, Μερτίου & Πέτρου μ.
13 Ἑρμύλου μ. Μαξίμου Καυσοκαλ.
14 Τῶν ἐν Σινᾷ & Ραϊθῷ Ἀββάδων
15 Παύλου Θηβ., Ἰωάννου Καλυβίτ.
16 Προσκύνησις ἁλύσεως Ἀπ. Πέτρου
17 **Ἀντωνίου ὁσίου τοῦ Μεγάλου**
18 **Ἀθανασίου & Κυρίλλου Ἀλεξαν.**
19 Μάρκου Εὐγενικοῦ, Μακαρίων ὁσ.
20 **Εὐθυμίου ὁσίου τοῦ Μεγάλου**
21 Μαξίμου ὁμολ., Εὐγενίου Τραπεζ.
22 Τιμοθέου Ἀπ., Ἀναστασίου Πέρσ.
23 Κλήμεντος ἱερομ., Διονυσίου Ὀλύμ.
24 Ξένης ὁσίας, Βαβύλα ἱερομάρτ.
25 **Γρηγορίου Θεολόγου**
26 Ξενοφῶντος & τῶν σὺν αὐτῷ ὁσ.
27 **Ἀνακ. λειψ. Ἰ. Χρυσοστόμου**
28 Εὐφραὶμ & Ἰσαὰκ ὁσίων Σύρων
29 Ἀνακ. λειψ. Ἰγνατίου Θεοφόρου
30 **Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν**
31 Κύρου & Ἰωάννου Ἀναργύρων

Φεβρουάριος

1 Τρύφωνος μ., Περπετούας μ.
2 **Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ**
3 Συμεὼν Θεοδόχου, Ἄννης προφ.
4 Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου
5 Ἀγάθης μ., Πολυεύκτου Κων/π.
6 Φωτίου Μεγάλου, Βουκόλου ἐπ.
7 Παρθενίου, Λουκᾶ ἐν Στειρίῳ
8 Θεοδώρου Στρατλ., Ζαχαρίου Πρ.
9 Νικηφόρου μ., Μαρκέλλου μ.
10 **Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος**
11 Βλασίου ἱερμ., Θεοδώρας Αὐγ.
12 Μελετίου Ἀντιοχείας
13 Ἀκύλλα & Πρισκίλλης Ἀποστ.
14 Αὐξεντίου & Ἀβραάμου ὁσίων
15 Ὀνησίμου Ἀπ., Εὐσεβίου ὁσ.
16 Φλαβιανοῦ Κων/πόλεως
17 Θεοδώρου Τήρ., Μαρκιανοῦ βασ.
18 Λέοντος πάπα Ρώμης
19 Ἀρχίππου Ἀπ., Φιλοθέης Ἀθην.
20 Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης
21 Εὐσταθίου Ἀντιοχείας
22 Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων
23 Πολυκάρπου Σμύρνης ἱερομ.
24 Α' & Β' Εὕρεσις Κεφ. Προδρόμ.
25 Ταρασίου Κων/πόλεως
26 Πορφυρίου Γάζης, Φωτεινῆς Σαμ.
27 Προκοπίου ὁμ., Γελασίου μ.
28 Βασιλείου ὁμολ., Κυράννης μ.
29 Κασσιανοῦ ὁμολ. τοῦ Ρωμαίου

Μάρτιος

1 Εὐδοκίας ὁσιομ., Δομνίνης ὁσίας
2 Ἡσυχίου & Θεοδότου μαρτύρων
3 Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλίσκου
4 Γερασίμου ὁσίου Ἰορδανίτου
5 Κόνωνος μ., Γεωργίου Ραψάνης
6 Τῶν ἐν Ἀμορίῳ **42** μαρτύρων
7 Τῶν ἐν Χερσῶνι Ἱερομαρτύρων
8 Ἑρμοῦ Ἀπ., Θεοφυλάκτου Νικομ.
9 **Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρ.**
10 Κοδράτου μ., Ἀναστασίας πατρικ.
11 Σωφρονίου Ἱερ., Θεοδώρας Ἄρτης
12 Θεοφάνους ὁμ., Συμεὼν Ν. Θεολ.
13 Ἀνακ. λειψ. Νικηφόρου Κ/λεως
14 Βενεδίκτου ὁσ., Ἀλεξάνδρου μ.
15 Ἀριστοβούλου Ἀπ., Ἀγαπίου μ.
16 Χριστοδούλου ὁσίου ἐν Πάτμῳ
17 Ἀλεξίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ
18 Κυρίλλου Ἱεροσολύμων
19 Χρυσάνθου & Δαρείας μαρτύρων
20 Ἐν ἁγ. Σάββᾳ ἀναιρεθ. Πατέρων
21 Ἰακώβου ὁμ., Θωμᾶ Κων/πόλεως
22 Βασιλείου ἱερομ., Καλλινίκης μ.
23 Νίκωνος & **199** μ., Δομετίου μ.
24 Ζαχαρίου ὁσ., Ἀρτέμωνος ἱερομ.
25 **Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου**
26 Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ
27 Ματρώνης ὁσίας, Φιλητοῦ μάρτ.
28 Ἡρωδίωνος Ἀπ., Ἱλαρίωνος ὁσ.
29 Μάρκου ἐπισκ., Κυρίλλου διακ.
30 Ἰωάννου τῆς Κλίμακος ὁσίου
31 Ὑπατίου Γαγγρῶν, Ἀκακίου ὁμ.

Ἀπρίλιος

1 Μαρίας ὁσ. Αἰγ., Γεροντίου μ.
2 Τίτου ὁσίου θαυματουργοῦ
3 Νικήτα ὁσ., Ἰωσὴφ Ὑμνογράφου
4 Γεωργίου ἐν Μαλαιῷ, Ζωσιμᾶ ὁσ.
5 Κλαυδίου & Θεοδώρας Θεσ/νίῃ
6 Εὐτυχίου Κων/π., Γρηγορίου Σιν.
7 Καλλιοπίου μ., Γεωργίου Μυτιλ.
8 Ἡρωδίωνος & Ἀγάβου Ἀποστ.
9 Εὐψυχίου μάρ., Βαδίμου ὁσίου
10 Τερεντίου & Μιλτιάδου μαρτ.
11 Ἀντύπα Περγάμου ἱερομάρτ.
12 Βασιλείου ἐπ., Ἀνθούσης ὁσίας
13 Μαρτίνου πάπα Ρώμης ὁμολ.
14 Ἀριστάρχου & Πούδη Ἀποστ.
15 Λεωνίδου ἱερομ., Κρήσκεντος μ.
16 Ἀγάπης, Χιονίας, Γαλήνης μ.
17 Συμεὼν ἱερμ., Ἀγαπητοῦ Ρώμης
18 Ἰωάννου ὁσ., Σάββα τοῦ Γότθου
19 Παφνουτίου ἱερομ., Σωκράτους μ.
20 Ζακχαίου Ἀποστ., Θεοδώρου ὁσ.
21 Ἰανουαρίου ἱερομ., Ἀλεξάνδρας μ.
22 Ναθαναὴλ Ἀπ., Θεοδώρου Συκ.
23 **Γεωργίου Τροπαιοφόρου**
24 Ἐλισάβετ ὁσ., Σάββα & **70** μαρτ.
25 Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ, Νίκης μ.
26 Βασιλέως ἱερομ., Γλαφύρας ὁσ.
27 Συμεὼν Ἱεροσολ., Ἰωάννου ὁμ.
28 Ἐν Κυζίκῳ **9** μ., Μέμνωνος ὁσ.
29 Ἰάσωνος & Σωσιπάτρου Ἀπ.
30 Ἰακώβου Ἀπ., Κλήμεντος ὁσ.

Μάϊος

1 Ἱερεμίου προφ., Ἰσιδώρας ὁσ.
2 Μεγ. Ἀθανασίου ἀνακ. λειψάνου
3 Τιμοθέου & Μαύρας μαρτύρων
4 Πελαγίας ὁσιομ., Ἱλαρίου θαυμ.
5 Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος
6 Ἰὼβ Δικαίου, Σεραφεὶμ ὁσίου
7 Ἐμφάν. Τιμ. Σταυροῦ, Νείλου Ἀθ.
8 **Ἰωάννου Θεολ.,** Ἀρσενίου Μεγ.
9 Ἡσαΐου πρ., Χριστοφόρου μ.
10 Σίμωνος Ἀποστ., Λαυρεντίου ὁσ.
11 Κυρίλλου & Μεθοδίου ἰσαποστ.
12 Ἐπιφανίου Κύπρου, Γερμανοῦ Κπ.
13 Γλυκερίας μ., Γαβριὴλ Ἰβηρίτου
14 Ἰσιδώρου μ., Θεράποντος ἱερομ.
15 Παχωμίου ὁσ., Ἀχιλλίου Λαρίσης
16 Θεοδώρου ἡγ., Ἀλεξάνδρου Ἱερ.
17 Ἀνδρονίκου & Ἰουνίας Ἀποστόλ.
18 Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης μ.
19 Πατρικίου Προύσης ἱερομάρτ.
20 Νικήτα, Ἰωσήφ, Ἰωάννου ὁσ. Χίου
21 **Κωνσταντίνου & Ἑλένης ἰσαπ.**
22 Βασιλίσκου μ., Μαρκέλλου μ.
23 Μαρίας Κλωπᾶ, Μιχαὴλ Συννάδ.
24 Συμεὼν ὁσ. ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει
25 Γ' Εὕρεσις Κεφ. Τιμ. Προδρόμου
26 Κάρπου & Ἀλφαίου Ἀποστόλων
27 Ἰωάννου Ρώσσου, Ἑλλαδίου ἱερμ.
28 Εὐτυχοῦς Μελιτινῆς ἱερομάρτ.
29 Θεοδοσίας μ., Ὀλβιανοῦ ἱερομ.
30 Ἰσαακίου Δαλμάτων, Βαρλαὰμ ὁσ.
31 Ἑρμείου μάρτ., Πετρονίλης μ.

Ἰούνιος

1 Ἰουστίνου φιλοσόφου μάρτ.
2 Νικηφόρου Κ/πόλεως ὁμολογ.
3 Λουκιλιανοῦ & Παύλης μαρτ.
4 Μητροφάνους Κων/πόλεως
5 Δωροθέου Τύρου ἱερομάρτ.
6 Ἱλαρίωνος ὁσ. ἡγ. Μ. Δαλμάτων
7 Θεοδότου Ἀγκύρας ἱερομάρτ.
8 Θεοδώρου Στρατ., Καλλιόπης μ.
9 Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας
10 Ἀλεξάνδρου & Ἀντωνίνης μαρ.
11 Βαρθολομαίου Ἀπ., **Ἄξιον Ἐστίν**
12 Ὀνουφρίου & Πέτρου Ἀθων. ὁσ.
13 Ἀκυλίνης μάρτ., Ἄννης ὁσίας
14 Ἐλισσαίου πρ., Μεθοδίου Κπ.
15 Ἀμὼς πρ., Ἱερωνύμ., Αὐγουστίν.
16 Τύχωνος ἐπ. Ἀμαθοῦντος
17 Μανουήλ, Σαβέλ, Ἰσμαήλ μαρτ.
18 Λεοντίου, Ὑπατίου, Θεοδούλ. μ.
19 Ἰούδα Ἀποστ., Παϊσίου Μεγ.
20 Μεθοδίου Πατάρ., Καλλίστου Κ.
21 Ἰουλιανοῦ μ., Τερεντίου ἱερομ.
22 Εὐσεβίου Σαμοσάτων ἱερομ.
23 Ἀγριπίννης & Ἀριστοκλέους μ.
24 **Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου**
25 Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος
26 Δαυὶδ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσ/νίκῃ
27 Σαμψὼν Ξενοδ., Ἰωάννας Μυρ.
28 Κύρου & Ἰωάννου Ἀνακ. λειψ.
29 **Πέτρου & Παύλου Ἀποστόλων**
30 **Σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων**

Ἰούλιος

1 Κοσμᾶ & Δαμιανοῦ Ἀναργύρων
2 **Κατάθεσις Τιμίας Ἐσθῆτος**
3 Ὑακίνθου μ. & Ἀνατολίου Κωνπ.
4 Ἀνδρέου Κρήτης Ἱεροσολυμίτου
5 Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ὁσίου
6 Ἀρχίππου Ἀπ., Σισώη ὁσίου
7 Θωμᾶ ὁσίου, Κυριακῆς μεγαλομ.
8 Προκοπίου μεγαλ., Θεοφίλου Ἀθ.
9 Παγκρατίου Ταυρομενίας ἱερομ.
10 Τῶν ἐν Νικοπόλει **45** μαρτύρων
11 Εὐφημίας μεγαλομ., Ὄλγας ἰσαπ.
12 Πρόκλου μ., Βερονίκης αἱμορ.
13 Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ
14 Ἀκύλλα Ἀπ., Νικοδήμου Ἁγιορ.
15 Κηρύκου & Ἰουλίττης μαρτύρων
16 Ἀθηνογένους ἱερομ., Φαύστου μ.
17 Μαρίνης μεγαλομάρτυρος
18 Αἰμιλιανοῦ μάρτ., Παμβὼ ὁσίου
19 Μακρίνης ὁσίας, Δίου θαυματ.
20 **Ἠλιοῦ προφήτου τοῦ Θεσβίτου**
21 Ἰωάννου ὁσ., Συμεὼν τοῦ Σαλοῦ
22 Μαρίας Μαγδαληνῆς, Μαρκέλλης
23 Ἰεζεκιὴλ προφήτου, Φωκᾶ ἱερομ.
24 Χριστίνης μεγαλομάρτυρος
25 **Κοίμησις Θεοπρομήτορ. Ἄννης**
26 Παρασκευῆς μ., Ἑρμολάου ἱερομ.
27 **Παντελεήμονος μεγαλομάρτ.**
28 Προχόρου Ἀπ., Εἰρήνης Χρυσοβ.,
29 Καλλινίκου μ., Θεοδότης μ.
30 Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος Ἀπ.
31 Εὐδοκίμου, Ἰωσὴφ Ἀριμαθαίας

Αὔγουστος

1 Τῶν **7** Μακκαβαίων μαρτύρων
2 Ἀνακ. λειψ. Πρωτομ. Στεφάνου
3 Δαλμάτου ὁσ., Σαλώμης μυροφ.
4 Τῶν ἐν Ἐφέσσῳ **7** Παίδων
5 Εὐσιγνίου μάρτ., Νόννης ὁσίας
6 **Μεταμόρφωσις Σωτῆρος**
7 Δομετίου ὁσιομ., Νικάνορος θμτ.
8 Αἰμιλιανοῦ, Μύρωνος Κρήτης
9 Ματθία Ἀπ., τῶν ἐν Χαλκῇ **10** μ.
10 Λαυρεντίου, Σύξτου, Ἱππολύτου
11 Εὔπλου μεγαλομάρτ. διακόνου
12 Φωτίου & Ἀνικήτου μαρτύρων
13 Μαξίμου ὁσίου ὁμολογητοῦ
14 Μιχαίου προφ., Μαρκέλλου ἱερομ.
15 **Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου**
16 Ἁγίου Μανδηλίου, Διομήδους μ.
17 Μύρωνος μάρτυρος
18 Φλώρου & Λαύρου μαρτύρων
19 Ἀνδρέου στρατηλάτ. μεγαλομ.
20 Σαμουὴλ προφ., Θεοχάρους νεομ.
21 Θαδδαίου Ἀποστ., Βάσσης μ.
22 **Παναγ. Προυσ.,** Ἀγαθονίκου μ.
23 Λούπου μ., Εἰρηναίου ἱερομ.
24 Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ ἱερομάρτυρος
25 Τίτου Ἀποστόλου
26 Ἰωάσαφ ὁσίου βασιλέως Ἰνδιῶν
27 Ποιμένος ὁσ., Φανουρίου μάρτ.
28 Μωϋσέως Αἰθιοπ., Ἄννης προφ.
29 **Ἀποτομὴ Κεφαλῆς Προδρόμου**
30 Ἀλεξάνδρου & Παύλου πατρ.
31 **Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης**

Σεπτέμβριος

1 **Ἀρχὴ Ἰνδίκτου,** Συμεὼν Στυλίτου
2 Μάμαντος μ., Ἰωάννου Νηστευτ.
3 Ἀνθίμου ἱερομ., Θεοκτίστου ὁσ.
4 Μωϋσέως προφ., Βαβύλα ἱερομ.
5 Ζαχαρίου προφήτου, Ἀβδαίου μ.
6 Ἐν Χώναις θαῦμα Ἀρχ. Μιχαήλ
7 Ὀνησιφόρου Ἀπ., Σώζοντος μ.
8 **Γενέθλιον Ὑπεραγίας Θεοτόκου**
9 Σύναξις Ἰωακεὶμ & Ἄννης Θεοπ.
10 Μηνοδώρας κ.λπ. μαρτύρων
11 Θεοδώρας ὁσ., Εὐφροσύνου μαγ.
12 Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος
13 Κορνηλίου Ἑκατοντάρχου μάρτ.
14 **Ὕψωσις Τιμίου Σταυροῦ**
15 Νικήτα μεγαλ., Βησσαρίωνος ἐπ.
16 Εὐφημίας Μεγαλομάρτυρος
17 Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης
18 Εὐμενίου ἐπ., Ἀριάδνης μάρτ.
19 Τροφίμου & Σαββατίου μαρτ.
20 Εὐσταθίου, Θεοπίστης & τέκνων
21 Κοδράτου Ἀπ., Ἰωνᾶ προφήτου
22 Φωκᾶ ἱερομ., **26** ὁσιομ. ἐπὶ Βέκκου
23 Σύλληψις Τιμίου Προδρόμου
24 Θέκλης Ἰσαπ., **Παναγίας Μυρτιδ.**
25 Εὐφροσύνης & Παφνουτίου ὁσ.
26 **Μετάστασις Ἰωάννου Θεολόγου**
27 Ἀριστάρχου Ἀπ., Καλλιστράτου μ.
28 Χαρίτωνος ὁμολ., Βαροὺχ προφ.
29 Κυριακοῦ ἀναχωρ., Πετρωνίας μ.
30 Γρηγορίου Ἀρμενίας ἱερομάρτ.

Ὀκώβριος

1 **Ἁγ. Σκέπης, Γοργοϋπηκόου**
2 Κυπριανοῦ & Ἰουστίνης μαρτ.
3 Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου ἱερομ.
4 Ἱεροθέου Ἀθηνῶν, Δομνίνης μ.
5 Χαριτίνης, Μαμέλχθης μαρ.
6 Θωμᾶ Ἀποστόλου
7 Τῶν ἐν Κρήτῃ **99** Πατέρων
8 Πελαγίας ὁσίας, Ταϊσίας ὁσίας
9 Ἰακώβου Ἀλφαίου, Ἀβραάμ, Λώτ
10 Εὐλαμπίου & Εὐλαμπίας μαρτ.
11 Φιλίππου δ., Θεοφάνους Γραπτ.
12 Συμεὼν Ν. Θ., Πρόβου κ.λπ. μ.
13 Κάρπου, Παπύλου, Χρυσῆς μ.
14 Ναζαρίου, Γερβασίου μαρτ.
15 Λουκιανοῦ ἱερομ., Σαββίνου ὁσ.
16 Λογγίνου ἑκατοντάρχου μάρτ.
17 Ὠσηὲ προφ., Ἀνδρέου ἐν Κρίσει
18 Λουκᾶ Εὐαγγελιστοῦ
19 Ἰωὴλ προφήτου, Οὐάρου μ.
20 Ἀρτεμίου μεγαλομ., Γερασίμου ν.
21 Ἱλαρίωνος ὁσίου τοῦ Μεγάλου
22 Ἀβερκίου ἐπ., Ἐν Ἐφέσσῳ **7** πδν.
23 Ἰακώβου Ἀποστ. Ἀδελφοθέου
24 Ἀρέθα μεγαλ., Σεβαστιανῆς μ.
25 Μαρκιανοῦ μ., Ταβιθᾶς ἐλεήμ.
26 **Δημητρίου Μυροβλήτου**
27 Νέστορος μ., Κυριακοῦ Κωνπ.
28 Τερεντίου, Νεονίλλης κ.λπ. μ.
29 Ἀναστασίας Ρωμαίας, Ἀβραμίου
30 Κλεόπα Ἀπ., Ζηνοβίου, Ζηνοβίας
31 Στάχυος, Ἀπελλοῦ κ.λπ. Ἀποστ.

Νοέμβριος

1 Κοσμᾶ & Δαμιανοῦ Ἀναργύρων
2 Ἀκινδύνου & Πηγασίου μαρτ.
3 Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μαρτ.
4 Ἰωαννικίου ὁσ., Πορφυρίου μ.
5 Γαλακτίωνος & Ἐπιστήμης μ.
6 Παύλου Κων/λεως ὁμολογητοῦ
7 Τῶν ἐν Μελιτινῇ **33** μαρτύρων
8 **Ἡ Σύναξις τῶν Ἀρχαγγέλων**
9 Νεκταρίου Αἰγίνης, Ὀνησιφόρου
10 Σωσιπάτρου, Ὀλυμπᾶ κ.λπ. Ἀπ.
11 Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου μ.
12 Ἰωάννου Ἐλεήμονος, Νείλου Σιν.
13 **Ἰωάννου Χρυσοστόμου**
14 **Φιλίππου Ἀποστόλου**
15 Γουρίου, Σαμωνᾶ, Ἀβίβου μαρτ.
16 Ματθαίου Ἀπ. & Εὐαγγελιστοῦ
17 Γρηγορίου Νεοκαισαρείας θαυμ.
18 Πλάτωνος, Ρωμανοῦ, Ζακχαίου μ.
19 Ἀβδιοῦ προφήτου, Βαρλαάμ μ.
20 Πρόκλου Κωνσταντινουπόλεως
21 **Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου**
22 Φιλήμονος Ἀπ., Κικιλίας μάρτ.
23 Γρηγορίου Ἀκραγ,. Ἀμφιλοχίου Ἰκ.
24 Κλήμεντος Ρώμης, Πέτρου Ἀλεξ.
25 **Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος**
26 Στυλιανοῦ Παφ., Νίκωνος Μεταν.
27 Ἰακώβου Πέρσου μεγαλομάρτ.
28 Στεφάνου ὁσίου τοῦ Νέου
29 Παραμόνου & Φιλουμένου μαρτ.
30 **Ἀνδρέου Ἀπ. Πρωτοκλήτου**

Δεκέμβριος

1 Ναοὺμ προφ., Φιλαρέτου ὁσίου
2 Ἀββακοὺμ προφήτου
3 Σοφονίου προφήτου
4 Βαρβάρας μ., Ἰωάν. Δαμασκ.
5 **Σάββα ἡγιασμένου**
6 **Νικολάου Μύρων Θαυματ.**
7 Ἀμβροσίου Μεδιολάνων
8 Παταπίου ὁσίου
9 **Σύλληψις Ἁγίας Ἄννης**
10 Μηνᾶ & Ἑρμογένους μαρτ.
11 Δανιὴλ ὁσίου Στυλίτου
12 **Σπυρίδωνος Τριμυθ. Θαυματ.**
13 Εὐστρατίου & Λουκίας μαρτ.
14 Θύρσου & Καλλινίκου μαρτ.
15 Ἐλευθερίου ἱερομ., Ἀνθίας μ.
16 Ἀγγαίου προφ., Μοδέστου Ἱερ.
17 Δανιὴλ προφήτου & **3** Παίδων
18 Σεβαστιανοῦ & Ζωῆς μαρτ.
19 Βονιφατίου μ., Γρηγεντίου ἐπ.
20 Ἰγνατίου Θεοφόρου ἱερομάρτ.
21 Ἰουλιανῆς & Θεμιστοκλέους μ.
22 Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας
23 Τῶν ἐν Κρήτῃ **10** μαρτύρων
24 Εὐγενίας ὁσιοπαρθενομάρτυρος
25 **Ἡ Γέννησις τοῦ Κ.Η.Ι.Χ.**
26 **Σύναξις Ὑπεραγίας Θεοτόκου**
27 **Στεφάνου πρωτομάρτυρος**
28 Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ **20.000** μ.
29 Τῶν **14.000** Νηπίων ὑπὸ Ἡρώδου
30 Ἀνυσίας μ., Γεδεὼν Τυρνάβου
31 Μελάνης ὁσίας Ρωμαίας

ΕΟΡΤΑΙ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Κυριακή - Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου
Κυριακή - Τοῦ Ἀσώτου
Σάββατον πρὸ τῶν Ἀπόκρεω - Ψυχοσάββατον
Κυριακή - Τῶν Ἀπόκρεω
Κυριακή - Τῆς Τυροφάγου
Καθαρὰ Ἑβδομάς
Παρασκευή - Α' Χαιρετισμοί
Σάββατον - Θαῦμα Κολλύβων Ἁγίου Θεοδώρου
Κυριακὴ Α' Νηστειῶν - Τῆς Ὀρθοδοξίας
Παρασκευή - Β' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Β' Νηστειῶν - Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ
Παρασκευή - Γ' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Γ' Νηστειῶν - Σταυροπροσκυνήσεως
Παρασκευή - Δ' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν - Ἁγ. Ἰωάννου Κλίμακος
Πέμπτη - Τοῦ Μεγάλου Κανόνος
Παρασκευή - Τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου
Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν - Ἁγ. Μαρίας Αἰγυπτίας
Σάββατον - Τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου
Κυριακή - Τῶν Βαΐων
Μεγάλη Δευτέρα - Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου
Μεγάλη Τρίτη - Τῶν Δέκα Παρθένων

Μεγάλη Τετάρτη - Τῆς Ἀλειψάσης τὸν Κύριον
Μεγάλη Πέμπτη - Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος
Μεγάλη Παρασκευή - Τὰ Ἅγια Πάθη
Μέγα Σάββατον - Ἡ Ταφὴ καὶ ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ

ΕΟΡΤΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

Α' Κυριακή - Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ
Δευτέρα - Παναγίας Πορταϊτίσσης
Παρασκευή - Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς
Β' Κυριακή - Τοῦ Θωμᾶ
Γ' Κυριακή - Τῶν Μυροφόρων
Δ' Κυριακή - Τοῦ Παραλύτου
Τετάρτη - Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
Ε' Κυριακή - Τῆς Σαμαρείτιδος
ΣΤ' Κυριακή - Τοῦ Τυφλοῦ
Πέμπτη - Τῆς Ἀναλήψεως
Ζ' Κυριακή - Τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου
Σάββατον πρὸ Πεντηκοστῆς - Ψυχοσάββατον
Η' Κυριακή - Τ ῆς Πεντηκοστῆς
Δευτέρα - Τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
Α' Ματθαίου - Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων
Β' Ματθαίου - Κυριακὴ Ἁγιορειτῶν Πατέρων

ΠΑΣΧΑΛΙΑ 2019 - 2038

κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον

ΕΤΟΣ	ΠΑΣΧΑ	ΑΡΧΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ
2019	Ἀπριλίου 15	Φεβρ. 4
2020 Δίσ.	Ἀπριλίου 6	Ἰαν. 27
2021	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 8
2022	Ἀπριλίου 11	Ἰαν. 31
2023	Ἀπριλίου 3	Ἰαν. 23
2024 Δίσ.	Ἀπριλίου 22	Φεβρ.12
2025	Ἀπριλίου 7	Ἰαν. 27
2026	Μαρτίου 30	Ἰαν. 19
2027	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 8
2028 Δίσ.	Ἀπριλίου 3	Ἰαν. 24
2029	Μαρτίου 26	Ἰαν. 15
2030	Ἀπριλίου 15	Φεβρ. 4
2031	Μαρτίου 31	Ἰαν. 20
2032 Δίσ.	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 9
2033	Ἀπριλίου 11	Ἰαν. 31
2034	Μαρτίου 27	Ἰαν. 16
2035	Ἀπριλίου 16	Φεβρ. 5
2036 Δίσ.	Ἀπριλίου 7	Ἰαν. 28
2037	Μαρτίου 23	Ἰαν. 12
2038	Ἀπριλίου 12	Φεβρ. 1

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀνάστασις τῶν Νεκρῶν

Ἡ Ἀνάστασις τῶν Νεκρῶν εἰς τὸ ὅραμα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιὴλ (Ἰεζ. ΛΖ΄ 1-14), ἁγιογραφία Ρώσου Μοναχοῦ ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Ἀειμνήστου Βρεσθένης Ματθαίου, Μονὴ Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης Κερατέας Ἀττικῆς (διαστάσεις 1,70 x 2,20).

Η ΓΕΝΝΗCΙC
ΤΟΥ ΧΡΙCΤΟΥ
ΜΡ. ΘΥ.

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ
ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΑΓΙΑ
ΤΡΙΑΣ
«...οὗτοι πάντες ἦσαν
προσκαρτεροῦντες
ὁμοθυμαδὸν
τῇ προσευχῇ
καὶ τῇ δεήσει σὺν
γυναιξὶ καὶ Μαριὰμ τῇ
μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ...»
(Πράξ. Α' 14)

Η ΑΝΑϹΤΑϹΙϹ ΤΟΥ ΧΡΙϹΤΟΥ
IC XC